PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

SUB CUPOLA ALBASTRĂ

EDITURA ION CREANGĂ

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

SUB CUPOLA ALBASTRĂ

– roman –

Coperta de : TENKEY PETER

EDITURA ION CREANGĂ – BUCUREŞTI, 1985

Soţiei mele — ELENA, sinceră şi constantă admiratoare a cutezanţei omeneşti.

PARTEA ÎNTÎI

Mesajul...

În sala mare, încăpătoare, care cunoștea întotdeauna forfota marilor evenimente, se lăsase o liniște aproape incredibilă. Țiuitul specific al semnalizatoarelor electronice, devenit familiar celor din dispeceratul de dirijare a astronavelor, amuțise. Doar cîțiva oameni, aplecați peste ecranele fluorescente ale tablourilor de comandă mai încercau să prindă o legătură, o speranță de viață de pe astronava-gigant ce părăsise Terra, plecînd spre alte lumi.

— Zadarnic, spuse la un moment dat Grig, dispecerul șef. Unde ajunsese ?

Gina, ajutorul lui, nu răspunse. Rămăsese crispată, cu ochii țintă spre ecranul de urmărire a zborurilor la mare distanță, comutînd mereu butoanele instalației de calculat și transformat anii-lumină în microsecunde.

— Unde ajunsese ? întrebă din nou Grig.

Gina tresări. Cîteva impulsuri nedefinite apăruseră pe ecranul din fața ei. Un țiuit înfundat, venit parcă de sub o imensă carapace, începu să însoțească o imagine ștearsă, tremurîndă.

— Nu văd decît un nor imens, spuse ca pentru sine Gina. Ce s-o fi întîmplat ? Ciudat !...

Grig, alături de ceilalți dispeceri, privea înmărmurit la norul ce își făcuse apariția pe ecran și care nu lăsa nici o

urmă de speranță că, de după perdeaua sa densă, ar putea ieși la iveală astronava-gigant.

— Ce-o fi ? întrebă cineva din încăpere cu un glas sugrumat de emoție.

— O explozie neașteptată, probabil, răspunse repede Gina, sesizînd privirea insistentă a lui Grig. Nu știu, e greu de presupus...

— Unde se afla ?

— A, da, își reaminti Gina, privind spre harta cosmică ce acoperea unul dintre pereți. Iată, aici, arătă ea spre un pătrățel al hărții în care sclipea cu intermitență un bec.

— Curios, spuse Grig, după ce consultă harta. Înseamnă că a trecut dincolo de Epsilon Indi, undeva aproape de Insula cosmică, aceea construită în afara sistemului nostru solar... Și e curios pentru că, iată, am verificat din nou : toate calculele sînt exacte.

Țiuitul înfundat continua, însoțind imaginea norului care se colora cînd în albastru, cînd într-un violet sau roșu aprins, aruncînd dinspre vîrfurile sale mii de scîntei, aidoma artificiilor. Grig ar fi vrut să descifreze vești chiar și din culorile imaginii, să prindă măcar o urmă de adevăr în legătură cu cele petrecute, dar nu reuși. Încercă să se concentreze din nou ; tocmai atunci însă ușa grea, metalică, ce despărțea sala dispecerilor de restul clădirii se deschise automat.

— Ce-i Ionel, ce-i cu tine ? sări Grig ca ars, văzîndu-l pe fiul unuia dintre cei mai reputați astronauți, dînd buzna.

— S-a primit o centigramă transmisă de robotul de pe astronava-gigant, răspunse băiatul într-un suflet. M-a trimis operatoarea șefă de la serviciul radio...

— Înseamnă că s-a declanșat sistemul de alarmă, interveni Gina.

Nimeni nu mai spuse nimic. Echipa dispecerilor se strînse ciorchine în jurul noului venit. Grig desfăcu repede petecul de hîrtie și citi rar, sacadat : „Sînt pe o planetă necunoscută peste care zburam... Aici e un război cosmic între locuitori... Am fost atacat... Astronava distrusă... Ajutor... Semnează, comandantul astronavei, George Cozmin".

— Război ? se miră Gina. Ce cuvînt oribil !... Vedeți, niște primitivi pe mîna cărora a ajuns știința...

— Nu-i timp de filozofat, interveni Grig. Să luăm măsuri...

*

Vestea dispariției astronavei-gigant se răspîndi pe Terra cu viteza fulgerului. Stațiile de urmărire a zborurilor interstelare din numeroase țări, inclusiv cele amplasate în largul oceanelor sau deșerturilor de pe planetele vecine ca Marte, Venus sau chiar Saturn, analizară întîmplarea și dădură publicității zeci de versiuni. Unele dintre ele presupuneau o greșeală de pilotaj, altele susțineau că ar fi fost o explozie provocată la bord în urma unui act necugetat, poate subversiv, întreprins de un reprezentant al unei puteri cosmice de pe o altă planetă și care ar fi pătruns în astronavă în timp ce aceasta făcuse o escală pe un asteroid. Cele mai multe, însă, preluaseră comunicatul oficial al Institutului de cosmonautică din București și condamnau folosirea științei și tehnicii moderne în războiul care se declanșase în aceste lumi îndepărtate.

Din momentul primirii centigramei, operatorii din dispeceratul de dirijare a zborurilor, ca și cei din serviciul special radio, nu-și mai găsiseră odihna. Pe toate lungimile de undă posibile, cu cele mai sensibile aparate, se transmiteau, zi și noapte, apeluri de reluare a legăturii cu robotul de pe astronava-gigant. Totul, însă, părea cufundat în lumea adîncă a tăcerii. Pe ecranele videoreceptoarelor dispăruse orice imagine. Sistemele radio parcă paralizaseră și nu ofereau nici o altă știre. Soarta lui George Cozmin și a celor care l-au însoțit în temerara sa expediție devenise mult mai îngrijorătoare.

— Ce părere au cei de pe Insula cosmică? întrebă într-o zi directorul Institutului de cosmonautică, după ce ascultase cu atenție raportul lui Grig.

— Insula cosmică tace, precizează Grig. Nu mai înțeleg nimic !

— În aceste condiții, dragă Andrei, continuă directorul o discuție începută, întorcîndu-se către un bărbat care asista la dialogul lor, misiunea dumitale va fi și mai dificilă...

Andrei Stroe, un cosmonaut cu multă experiență, care asistase la analiza situației create, nu schiță nici un gest. Îl amuțise durerea care îl încercase atunci, cînd află vestea transmisă din hăurile cosmice și era îngrijorat de soarta colegului și vechiului său prieten, George Cozmin. Altfel, era un om volubil, dar cu multă stăpînire de sine, cu ochi mari, pătrunzători, cu gesturi largi și sigure. Uneori vorbea rar, cerea timp să gîndească, să calculeze propunerile ca și hotărîrile sale. Viața aspră de corăbier prin labirintul Cosmosului îl făcuse însă dîrz și neînfricat.

— Ai emoții, Andrei ? îl întrebă Grig, prietenește.

— Emoții ? se întrebă și Stroe în doi peri. Ele sînt ca în fața oricărui examen. De fapt, orice nouă desprindere de Terra este un nou examen...

— O să ținem pumnii strînși, îl asigură Grig, zîmbind.

— Și să ținem permanent legătura, interveni directorul. Pînă atunci, însă, te rog să-l liniștești pe Ionel, să nu provoace panică în rîndul elevilor !...

*

Ionel Stroe, răsfățatul astronauților, după ce îi predase lui Grig centigrama transmisă de robotul de pe astronava-gigant, o zbughi repede spre școala Institutului de cosmonautică unde era elev în ciclul doi. Se zvonise că din echipajul lui George Cozmin ar fi făcut parte și doi elevi-

practicanți, despre care el nu aflase nimic pînă atunci. Interesîndu-se, Ionel stabili fără putință de tăgadă, că acolo, între căile lactee ale unor alte galaxii, învingînd mirajele luceferilor ori ale cometelor călătoare, colegii lui făcuseră prima călătorie interstelară. Nu credea că pentru ei ar fi putut fi și ultima. „Nu se poate", își zise. Frămîntat de veste, întîlnind-o pe diriginta grupei sale de studiu, o întrebase cu emoție : „Oare colegii din Cosmos se vor mai întoarce ?..."

Andrei aflase despre îngrijorarea fiului său chiar de la diriginta grupei. Își cunoștea însă odrasla. Știa că Ionel regretă sincer întîmplarea și mai știa că, pentru nimic în lume, nu-și va schimba profilul pregătirii sale pentru viață. Nu de puține ori, față de cei sceptici, Ionel repeta vorbele tatălui său : „În fața riscului trebuie curaj și cît mai multe cunoștințe ; deci învățați !" Tocmai de aceea, Andrei nu-l credea pe fiul său în stare de a provoca panică și trecuse cu ușurință peste părerea directorului institutului în discuția pe care o avusese cu el. Dealtfel, absorbit atunci de itinerariul pe care urma să-l parcurgă și pe care îl urmărea pe o schiță trasată de Grig, Andrei se trezi din meditația sa lăuntrică abia în momentul cînd directorul, ridicîndu-se în picioare, îl îmbrățișă și îi adresă o sinceră urare de succes...

— Timpul nu așteaptă. Trebuie să mă grăbesc, conchise Andrei cu gîndul la discuția pe care o avusese cu Ionel. George Cozmin, ca și colegii tăi, mă așteaptă...

La drum, spre stele!

În acea dimineață, Ionel se trezi ceva mai devreme ca de obicei, lăsînd razele soarelui, pătrunse prin fereastra largă, să-i mîngîie obrajii plini, sănătoși. Apăsă repede pe

un buton lucios cu sclipiri rubinii și ruloul glisant, care proteja un perete din sticlă incasabilă, se ridică brusc. O lumină alb-albăstruie pătrunse în încăpere și, odată cu ea, parcă și farmecul frunzelor ori parfumul florilor de mai care inundau împrejurimile parcului bucureștean Herăstrău.

Din cameră, panorama străzii oferea un spectacol aparte. La aceasta se adăugau mișcările, în surdină, ale trotuarelor rulante cu bănci și scaune colorate, confecționate dintr-un cauciuc special și umflate cu aer. Ici-colo, la înălțime, se observau printre vîrfurile unor antene sau ale „ochiurilor-gigant" ale lunetelor interstelare, planînd în chip de libelule, cîteva valioplane particulare ; un fel de aparate zburătoare, asemănătoare avioanelor secolului XX, care după aterizare se puteau plia și transporta într-o simplă valiză.

Privirea i se aținti, în acele clipe, spre stația de monorai stabilită în apropierea „Arcului de triumf", doar la cîțiva zeci de metri de locuința sa. Cocoțat pe o saltea portocalie, impermeabilă, noul monorai, un vehicul nou care doar se asemăna cu monoraiul clasic, efectua în acea dimineață prima sa cursă între cartierul Titan și bătrînul parc Herăstrău. Un zvîcnet, un fluier surd ca dintr-un nai înfundat și monoraiul porni în nebunească sa cursă spre cosmodrom.

— Oare bunicii sau străbunicii cu ce călătoreau spre parc ? îl întrebă Ionel pe tatăl său, care tocmai își pregătea sacoșa plasto-elastică, folosită pentru a transporta unele lucruri necesare în călătoriile sale extraterestre.

Tatăl lui Ionel zîmbi.

— Au fost într-un timp tramvaiele — întîi cele cu cai, apoi cele electrice — mai tîrziu autobuzele și troleibuzele, răspunse acesta. Desigur, mai tîrziu, Bucureștiul a fost împînzit de nenumăratele galerii ale metroului. Oricum, metroul de atunci era ceva mai simplu decît cel care mai circulă azi în cartierele-satelit ale Capitalei...

— Tăticule, cînd te întorci, vreau să mergem într-o zi la muzeul de estetică industrială, se rugă Ionel, întrerupînd explicațiile tatălui său.

— Bine, bine, o să mergem, îi răspunse acesta grăbit. Hai, îmbracă-te mai repede, dacă vrei să mă conduci, că se apropie ora de plecare.

Ionel își trase cizmulițele flexibile, își puse impermeabilul peste cămașa moale, fabricată din fibrele unor ierburi marine, cum era „la modă", și se așeză în fața ușii construite în întregime dintr-un material spongios. Un ochi electronic, sesizîndu-l în apropiere, dădu comanda și ușa se deschise larg.

— Vezi, sînt gata înaintea ta, tăticule !

— Bine, în cîteva clipe plecăm !...

*

Scara rulantă interioară îi scoase pe Ionel Stroe și pe tatăl său, Andrei, în scuarul mare din fața locuinței. Adierea ușoară a vîntului îi învioră puțin. Urcară repede pe o banchetă confecționată dintr-un plastic alb cu sclipiri argintii, iar aceasta, printr-un tunel subteran, îi scoase în stația monoraiului.

Ah, ce nu ar fi dat atunci Ionel Stroe să plece împreună cu tatăl său spre acea lume nevăzută a unui alt soare ! A cerut de mai multe ori să-l ia într-o asemenea cursă, dorea cu tot dinadinsul, dar tatăl său îl oprise. Ionel vroia să simtă acea lume fascinantă a constelațiilor care se deplasează cu viteze amețitoare pe un cer negru de abanos, dar Andrei îi spusese să mai aibă răbdare. Abia în ultimul timp, Ionel i-a smuls o promisiune solemnă : „Dacă termini ciclul școlar cu bine, în prima cursă din vacanță te iau cu mine. Acum e prea riscant... Deocamdată îți dau voie numai să mă conduci pînă la cosmodrom".

...Bătrînul Herăstrău era în acea primăvară încărcat de podoaba florilor, de frunzișul copacilor seculari care marcau marginile aleilor și de zeci de arbuști tropicali, adaptați climei și condițiilor naturale de aici. Spre deosebire de zona centrală a orașului, unde trotuarele rulante luaseră locul vechiului asfalt sau al pietrei cubice, aici aleile își păstraseră luciul cenușiu de sub umbra deasă a arborilor ornamentali ce încîntau ochii trecătorilor. Dar, ca o noutate absolută, apăruse totuși ceva ; din oricare parte a parcului ai fi intrat, privirea luneca întotdeauna spre partea de nord a lacului unde, alături de unda tremurîndă a apei, se ridica o platformă imensă, acoperită de o cupolă de culoarea cerului senin. Cîteva fîntîni arteziene aruncau continuu apa amestecată cu lichide de diverse culori, lăsînd impresia că acolo, undeva în împărăția subacvatică a lacului, se află Palatul zînelor. Și într-adevăr, era un palat ! Era Cosmodromul principal al Capitalei.

Ionel ajunse împreună cu tatăl său pînă la marginea lacului. De aici, o ambarcațiune de un fel deosebit, un fel de balon așezat pe o sanie, îi luă și lunecă peste luciul apei, pînă în apropierea unei scări spirale în vîrful căreia se afla o cabină. Într-un zumzet muzical, scara coborî cu cei doi pasageri așezați în cabină, în sala de așteptare a cosmodromului.

Pentru Ionel Stroe totul părea feeric și de necrezut. Tatăl îi mai povestise cîte ceva despre palatul de sub cupola albastră, dar ceea ce vedea cu ochii săi întrecea așteptările.

— Rămîi aici, Ionele ! Ne vom revedea prin inter-video-telefon...

Peste cîteva clipe, bărbatul dispăru cu un monolift, vehicul folosit numai în interiorul cosmodromului, spre înălțimea imensei cupole. Pînă să primească semnalul de a intra în cabina inter-video-telefonului pentru a mai

schimba o vorbă cu tatăl său, Ionel contemplă grandoarea palatului, își plimbă ochii prin marea sală de așteptare. Se apropie ușor de pereții din sticlă, urmărind unduirea de un albastru verzui a apei care, din cînd în cînd, din cauza valurilor de la suprafață, se izbea tumultuos în giganticul clopot cristalin care forma sala de așteptare. Apoi, își pironi privirea undeva jos, în acea tulburătoare masă de apă în care se oglindeau, ca niște ținte înfipte în adîncul lacului, stelele cerului artificial, desenate cu multă dibăcie pe tavanul sălii de așteptare.

Sclipirea intermitentă a unui semnal luminos îl făcu pe Ionel să intre repede în cabina inter-video-telefonului. Tatăl apăru pe ecran alături de cîțiva roboți, coechipierii săi desemnați pentru această nouă aventură cosmică, așezați fiecare la locurile lor în astronava românească „Dacia-8". Andrei îi zîmbi cu căldură. După cîteva cuvinte de rămas bun, imaginea dispăru. O explozie surdă, amortizată de niște sisteme speciale, îl convinse pe Ionel că tatăl său se afla de acum în acea expediție temerară spre alte lumi...

Un mesaj ciudat

Videofoanele de pe toate stațiile satelit ale pămîntului preluaseră momentul lansării astronavei „Dacia-8" și transmiteau, în reluare, știrea plecării echipei de prim-ajutor. Pentru scopurile nobile pe care le avea, acțiunea în sine era o premieră mondială, motiv în plus pentru multe centre de videofonie de a transmite nenumărate amănunte ; între altele, oamenii aflaseră că Andrei Stroe, în călătoria sa, este însoțit de „roboți raționali", care posedă „chei de judecată" și un mare simț de orientare în Cosmos. Urmă-

rind tocmai o asemenea emisiune, realizată de un cunoscut al familiei Stroe, ce se afla detașat la Centrul de transmisiuni tele de pe Lună, Veronica, mama lui Ionel, zîmbi. Astrofiziciană de prestigiu, o bună cunoscătoare a științelor fizico-matematice, a structurii și evoluției stelelor, Veronica pregătise toate calculele posibile pentru cursa riscantă a soțului. Roboții ca și roboțeii calculați de ea, pregătiți pe grupe de memorii și acțiuni, puteau să rîdă și să cînte, să-i servească lui Andrei cafeaua de dimineață sau să someze, cu gravitate, alți roboți ori chiar alte ființe raționale din Cosmos care ar fi intenționat să atenteze la integritatea navei. Dealtfel, noutățile zilei inserate în toate ziarele vorbite, un fel de benzi magnetice care se vindeau la chioșcuri, erau pline de elogii și la adresa astrofizicianei. Ionel știa acest lucru și, imediat după plecarea tatălui, își reaminti de rugămintea mamei de a trece pe la ea. Urma ca, împreună, să ia legătura cu „Dacia-8" și să-i ureze lui Andrei „poftă bună" la prînz...

Spărgînd oglinda apei, Ionel coborî din cosmodrom cu un mini-batiscaf, într-o hrubă subacvatică, iar de acolo, printr-o ecluză specială, pătrunse într-un glob azuriu așezat pe niște șine înguste, traversînd astfel un tunel subteran. Era legătura directă ce se făcea între Cosmodromul Capitalei și Institutul de cosmonautică, grație unui vehicul de serviciu care funcționa rapid printr-un tub metalic. Pompe uriașe sorbeau, dintr-un capăt sau din celălalt, aerul din tub, iar odată cu acesta balonul se deplasa uluitor de repede, urmînd nebunește aerul absorbit din fața sa.

...Clădirea Institutului de cosmonautică îi era familiară. Construcția, cu peste treizeci de etaje, aranjată în forma unui hexagon uriaș, înfiptă în piloni de beton armat, era acoperită de cîteva cupole glisante care se puteau mișca, la nevoie, într-o parte sau alta, pentru a permite marilor radiotelescoape să privească spre înălțimi. Întreaga clădire domina împrejurimile și, la fel ca uriașa cupolă a

cosmodromului, se oglindea în apele fermecătoare ale lacului din centrul impunătorului parc aflat în acea zonă. Totul în jur lăsa impresia unei măreții pline de farmec și poezie. Dar cea mai mare atracție era soarele nopții. Sus, cu mult deasupra Institutului de cosmonautică, odată cu seara, se aprindea, desigur, prin comandă de la distanță, un soare artificial destinat iluminării feerice a parcului. De acest glob incandescent, care devenea invizibil ziua, erau legate multe curiozități. Între altele, la energia degajată de el erau racordate microstațiile meteorologice locale, ceasurile publice radio-electronice și multe altele. Ionel tocmai trecu prin fața unui asemenea ceas și, grăbindu-se, pătrunse în clădirea institutului.

— Te miști cam încet, îl mustră mama sa.

Ionel nu răspunse. O rugă din priviri să se grăbească și amîndoi pătrunseră în aripa dispeceratului principal de dirijare a zborurilor la mare distanță. Construcția părea un uriaș pahar din sticlă mată ce se termina la capătul unei scări lucrate în zig-zag și care, de sus, de deasupra unei cupole, era luminată de o porțiune de cer înstelat. Undeva, în partea cea mai înaltă, se observa o lună plină, iar în colțul nordic trona, singuratică, steaua polară. La început, totul dădea senzația de mister, de un mister inexplicabil ce se amplifica odată cu pătrunderea între pereți a ecoului pașilor de pe scări. Poate că de aceea Ionel încerca să păsească rar și tiptil.

Ajunși aproape de ultimul etaj, Ionel își ațintì privirea spre cel mai mare radiotelescop, o construcție metalică avînd sclipiri argintii, lăsat să vegheze, cu ajutorul a doi roboței, spre necunoscutele altor lumi.

— Hei, Ionel, ce-ai pățit ? se auzi glasul ca de clopoțel al Ginei, ajutoarea dispecerului șef, care le ieși în cale.

Abia atunci Ionel își dădu seama că rămăsese în urma mamei sale. Țiuitul și zumzetul aparatelor din sala mare a dispecerilor păreau obositoare.

— Vreo veste nouă ? întrebă Veronica.

— Nu, răspunse Gina. Zborul decurge normal. Iată !...

Ultimul cuvînt, Gina îl însoți de apăsarea unei clape de pe tabloul de urmărire a astronavei. „Dacia-8“ zbura aproape nepăsătoare printre aștri, iar Andrei, cufundat în fotoliul cabinei de comandă, asculta atent un cîntec care îi amintea de casă, de ai săi. Ionel nu se putu abține. Ceru ca și tatăl său să treacă pe recepție și astfel, prin intermediul ecranelor, tatăl și fiul se revăzură și își zîmbiră. Spre mirarea sa, Ionel observă că o femeie frumoasă, o șatenă cu ochi mari, pătrunzători, se apropie de tatăl său și, zîmbitoare, îi servește cafeaua.

— Dar cum, mama ? (!)...

Gina rîse cu poftă. Veronica sta alături și intrînd în vizorul emițătorului video, întrebă, zîmbind : „Ei, își face datoria ?“ Andrei confirmă.

— Dar juram că ești tu și...

— Și nu înțelegeai, nu ? interveni Veronica, pentru a-și lămuri fiul. Ai văzut ? E copia mea robot. Ai și tu acolo o copie, un roboțel...

Veronica însă nu-și putu continua ideea. De undeva din hăul cosmic, o voce necunoscută interveni pe lungimea de undă cu care se lucra atunci, transmițînd un mesaj ciudat: „«Dacia-8», «Dacia-8», nu vă îndreptați spre planeta fără nume că vă urmărește o mare primejdie. Întoarceți-vă din drum !...“

— Ei drăcie ! exclamă Andrei. Dar cine sînteți ? Recepție !...

— Sînt dispeceratul central, interveni și Gina, dați coordonatele, cine sînteți ?...

— Repetați mesajul, repetați mesajul ! ceru din nou Andrei. Precizați cine sînteți... Aștept... Recepție !...

Vocea apărută din senin deveni o șoaptă neinteligibilă, apoi se transformă într-un hîrșîit nedefinit și, brusc, se opri, dispărînd în neant ca un fulg de păpădie aruncat

într-o prăpastie de un vînt năprasnic. Pe scala aparatului, locul vocii din hăul cosmic îl luase o tăcere abisală care începu să scormonească mințile dispecerilor și sufletul încărcat de emoții al lui Andrei. Menținînd legătura video, Gina încerca să-l redescopere pe purtătorul de mesaj din Cosmos, dar totul se dovedi în zadar. Părea de neînțeles. Ionel rămase ca o stană de piatră așteptînd hotărîrea celor mai mari ca el, iar Veronica și Gina schimbau între ele priviri îngrijorate, fără să scoată nici un cuvînt. Se așteptau, desigur, momente grele pe care însă nimeni nu le putea descifra încă. „Ce zici, Andrei ?“ îndrăzni Veronica să rupă tăcerea.

— Liniștiți-vă, răspunse calm Andrei de la bordul astronavei. Pînă în zona planetei cu pricina mai e drum lung...

Unde ești Chimiță?

Printre elevii școlii Institutului de cosmonautică se răspîndi repede vestea că o voce din Univers îl prevenise pe temerarul Andrei Stroe asupra unei viitoare primejdii. Fiecare încerca să judece presupusele necazuri pe care le-a prevestit vocea necunoscută, în felul în care putea să-și imagineze capcanele Cosmosului. Tocmai o asemenea discuție surprinse Ionel în momentul cînd ajunsese în curtea școlii.

— S-ar putea să fie acolo balaurii ăia cu înveliș din fier și cu nouă sau douăsprezece capete, spuse o fetiță cu păr bălai din ciclul întîi al secției de zoologie cosmică. Sînt dintre cei care lasă flăcări pe nări...

— Ei, aș ! o întrerupse un coleg din secția de mecanică cosmică. E posibil să se fi schimbat traiectoria planetei...

— Ba nu, interveni repede un al treilea ţînc, practicant la secţia de vulcanologie cosmică. Am auzit că, în ultimul timp, erupţiile de gaze sînt foarte puternice pe planeta aceea. Probabil că din această cauză...

— De ce se bagă mucoşii în asemenea lucruri ? îi întrerupse Ionel, regretînd apoi brutalitatea cu care îi oprise pe cei mai mici dintre visători să discute întîmplările probabile la care se putea aştepta astronava „Dacia-8".

Contradicţiile, gîlceava, părerile spuse cu voce mai tare sau mai înceată, continuară în alte cercuri ale elevilor mai mari sau mai mici, în curte, pe coridoare sau chiar în clase, pe timpul pauzelor. Dar în momentul intervenţiei lui Ionel, discuţiile încetară. Un instructor al şcolii le ceru copiilor să treacă la clase. „Tu, Stroe, fugi acasă" îi spuse lui Ionel cînd dădu cu ochii de el. „Profesorul vostru de specialitate nu se simte bine, vine mîine", completă instructorul.

Ionel înţelese. Profesorul său de specialitate era Aurel Cozmin, fratele astronautului George Cozmin care aştepta ajutorul de pe Terra. Cînd a aflat vestea, profesorul a făcut o criză cardiacă din care cu greu şi-a revenit. S-a liniştit abia în momentul cînd, într-o discuţie avută cu Andrei Stroe, a început să creadă că mai sînt şanse ca fratele său să supravieţuiască. Despre aşa ceva, însă, credeau mult prea puţini.

...Adevărul despre cauza absenţei profesorului din acea zi de la ore era totuşi altul. Ionel avea să-l afle abia a doua zi dimineaţă, cînd colegii săi, Anda Tănase şi Marius Olaru, trecură să-l ia la ora de botanică cosmică. Prietenia dintre ei se înfiripase treptat, aproape pe nesimţite, în momentul cînd profesorul Cozmin ceru clasei să-şi diversifice preocupările pentru a încerca aclimatizarea pe navele cosmice a unor arbuşti, dar mai ales a unor soiuri de legume pentru serele de pe alte planete. De atunci, cei trei făcuseră o pasiune din această specialitate, deşi preocupările lor extraşcolare erau cu totul diferite. Marius, un băiat chipeş, voinic, era campionul şcolii la box. Anda, o fată bălaie, ca trasă prin inel, absolvise cursurile secţiei speciale de muzică şi balet şi, nu de puţine ori, se grozăvea că era prim-solistă a ansamblului de balet al Centrului didactic pionieresc din Capitală.

Amănuntele de mai sus au fost trecute cu vederea de către cei trei prieteni, în acea dimineaţă cînd, urcaţi în monorai, se grăbeau să ajungă la Cernica, unde funcţiona secţia de cosmologie modernă a pionierilor. Dealtfel, Cernica era locul cunoscut şi îndrăgit nu numai de copii, dar şi de cei maturi, localitatea devenind una din marile porţi maritime ale Capitalei.

...Monoraiul abia trecuse de pîlcul de castani înfrunziţi de pe bulevardul suspendat, ce făcea legătura între Cernica şi zona centrală a oraşului, că Marius a şi început să şuşotească cu Ionel.

— Te mănîncă limba, ai ? interveni Anda. Doar ştii că deocamdată e un secret.

— Lasă, tu, e doar de-al nostru, răspunse evaziv Marius. Şi apoi, el ştie ceva...

Într-adevăr, Ionel ştia ceva. În perioada plecării în Cosmos a lui George Cozmin se discuta foarte mult despre asigurarea securităţii oamenilor, respectiv a pămîntenilor ajunşi pe alte planete. Astronavele aveau diverse sisteme de asigurare a securităţii lor, deşi, ca în cazul astronavei-gigant, ele se dovediseră totuşi vulnerabile. Problema principală însă era cea a supravieţuirii oamenilor. Chiar şi după plecarea astronavei-gigant, discuţiile pe această temă nu se opriră. Ele erau continuate şi de elevii Institutului de cosmonautică. Ba, mai mult, cîţiva dintre copii căutau soluţii practice. Astfel la o adunare a grupei de pionieri din care făceau parte şi cei trei, Marius propusese construirea unui microgenerator de raze care,

odată pornit, să ferească pe cel care îl comanda de ochii celor din jur. Cu alte cuvinte, razele aveau menirea să-l facă pe om invizibil și, astfel, astronautul să se miște în voie, nevăzut de nimeni. Desigur, unii au zîmbit cînd au aflat de propunere, iar printre cei sceptici se afla și Ionel. „Vă gîndiți numai la fantezii", spusese el în acea împrejurare. Profesorul Aurel Cozmin, care participase la adunare, găsi în propunere un punct de pornire. De mult aștepta el o idee, o rază de sclipire și iată că o găsise. Ce păcat însă ! Bunul lui frate plecase, iar apoi vestea aceea nenorocită îl cam demobilizase. Îi apăruse totuși un licăr de speranță. Andrei Stroe îi dăduse asigurări că va face totul să-l găsească pe George. Dar... plecase și Andrei ! „Ce păcat", gîndi profesorul în momentul cînd constatase că primele probe cu microgeneratorul de raze dăduseră rezultatele scontate...

Anda și Marius, sub supravegherea profesorului, lucraseră asiduu la realizarea prototipului. Și ce bucurie avusese cînd îl încercaseră ! Anda se amuzase strașnic în acea după amiază cînd, alături de profesor, îl căuta pe Marius care devenise invizibil și se ascunsese prin toate ungherele laboratorului școlar, cerîndu-le să fie descoperit. Un fel de „unde ești Chimiță", în era cosmică, devenise jocul preferat al acelei după-amieze, la care, fără să ezite, se antrenase însuși profesorul.

— Este extraordinar ! exclamă Ionel cînd află despre noua realizare. Știi ce ?...

— Sst ! făcu Anda, ducînd arătătorul drept în fața buzelor ei gingașe. Ne aud călătorii.

Discuția nu mai putea continua. Un semnal optic anunța pasagerii că monoraiul ajunsese în stația terminus. Copiii se grăbiră, intrînd în curtea secției de cosmologie modernă a Centrului didactic pionieresc.

— Știi ce ? își continuă ideea Ionel. Să-l anunțăm pe tata... Să facă o escală, undeva... Nu știu unde... Și să-i trimitem microgeneratorul de raze.

— Ar fi ceva, dar știu eu ? răspunse Marius neîncrezător, gîndind că totul cere timp, iar orice clipă de întîrziere ar putea să aducă alte vești proaste despre astronava-gigant...

Grădina cosmică

Curtea Centrului didactic pionieresc se arăta primitoare și în acea zi. Clădirile înalte, construite sub forma unor fructe sau ciuperci uriașe, aveau pereții în întregime din sticlă, iar acoperișurile, asamblate din panouri speciale, captau energia solară și o transformau în energie electrică, necesară consumului local. Undeva, alături, se vedeau cîteva săli mari, rombice, care adăposteau instalații electronice de fonie și optică pentru învățarea limbilor străine, a abrevierilor limbii cosmice necesare comunicărilor între astronave, iar într-un alt loc, spre latura de sud, își dezvelea suplețea o mare sală de concerte de unde spectacolele pentru copii se puteau transmite simultan, în culori, pe mai multe programe ale televiziunii în relief.

— Ce minunat e aici ! exclamă Anda fără să vrea. Niciodată nu pot trece fără să admir. Oare în altă parte pot fi locuri mai frumoase decît pe Pămînt ?

— Ei, ai pus și tu o întrebare !... îi răspunse Marius. Fiecare planetă e cu specificul ei, așa că...

— Nu te grăbi Marius, interveni Ionel. Nu uita că Pămîntul este leagănul omenirii...

— De unde știi ? îl întrerupse Marius.

— Pămîntul a fost și va rămîne mamă și miracol pentru OM, continuă Ionel nepăsător. Așa mi-a spus și tata. Cunoașterea planetelor ne-a adus foloase, călătoriile interstelare ne aduc noutăți uluitoare, dar vezi, tot pe Pămînt ne întoarcem...

— Dar poate într-o zi !... interveni Anda.

— Nu, nu, Anda, răspunse repede Ionel. Tata are dreptate cînd spune că vom merge peste tot, poate ne vom înțelege și cu ființe raționale din alte lumi, dar ne vom întoarce tot aici. Și nu oriunde : aici, pe pămîntul țării. Nicăieri nu-i mai frumos !

...O adiere de vînt îi ridică Andei șuvițele de păr bălai ce îi acopereau o parte a feței, lăsînd să i se vadă ochii mari și acea privire ageră, inteligentă. „Ce frumoasă e !" gîndi Ionel, dar de teama de a nu fi observat că roșise, se întoarse spre un ecran panoramic care indica ora exactă.

— Mai avem puțin, spuse Ionel, privind ecranul. Hai să ne îndreptăm spre laborator...

Laboratorul în care intrară avea în el ceva din atmosfera de la bordul astronavelor. În loc de geamuri, cîteva hublouri speciale filtrau lumina albicioasă de afară. Cîțiva senzori, instalați în locuri vizibile, semnalau prin impulsuri luminoase, multicolore, distribuirea presiunii aerului în interior, a temperaturii, a diverselor sisteme de încălzire și ventilație.

La intrarea profesorului, grupa de elevi se ridică în picioare, astfel că discuțiile și orice murmur încetară. Aurel Cozmin părea mulțumit. Institutul de cosmonautică primi cu multă satisfacție vestea construirii microgeneratorului de raze. Eforturile care continuau să se depună la institut pentru a identifica locul de unde s-a transmis mesajul alarmant, destinat astronavei „Dacia-8", rămăseseră fără rezultat. Tocmai de aceea, directorul institutului considera construirea microgeneratorului de raze ca o noutate

nu numai utilă dar, mai ales, necesară. Fără să cunoască părerea pe care și-o exprimase Ionel, directorul, împreună cu Grig, dispecerul-șef, și cu Veronica Stroe, începură să studieze posibilitatea trimiterii noului aparat în cosmos, la Andrei. Oricum, era un mijloc de apărare ce nu putea fi subapreciat, mai ales că acolo, pe planeta necunoscută, potrivit centigramei primite, războiul era îndreptat împotriva țintelor vii.

Profesorul își făcea datoria, verificînd, din ochi, dacă indicațiile date la lecția anterioară au fost ori nu îndeplinite. Își opri privirea, din loc în loc, pe niște scări etajate pe care se aflau plante mari și legume răsărite din vase umplute cu substanțe nutritive.

— A cui e plantația de la scara numărul cinci ? întrebă el blînd, la un moment dat.

— A mea, răspunse Marius.

— Explică-ne, te rog, continuă profesorul, ce-ai vrut să ne demonstrezi ?

— Vreau să arăt, începu Marius, că pe baza datelor furnizate de știință, o asemenea grădină, de circa zece metri pătrați și care poate fi amenajată pe orice navă cosmică, poate asigura necesarul zilnic de legume proaspete pentru întregul echipaj. Putem mări spațiul grădinii în raport de personalul de la bordul navei, în raport de numărul pasagerilor...

— Da, interveni profesorul. E de fapt metoda „culturii aeriene" concepută cu mulți ani în urmă, dar cum rezolvi problema oxigenului ? Ai făcut vreun calcul ?

— Încă nu, recunoscu Marius.

— Uite, ia-i pe Ionel Stroe și pe Anda. Știu că voi sînteți prieteni. Calculați împreună !...

Aurel Cozmin se îndepărtă spre alte etajere. Anda părea mai puțin inițiată în asemenea calcule și încă nu știa ce să facă.

— Fii liniștită, Anda, o îndemnă Ionel. Nu-i mare lucru. Ia spune, Marius, cîți metri de verdeață ai ?

— Zece ! răspunse hotărît acesta.

— Atunci, continuă Ionel, rețineți că, după date riguros stabilite, omul are nevoie zilnic, pentru o respirație normală, de șase sute de litri de oxigen. O sută cincizeci de litri de aer se realizează la circa doi metri pătrați și jumătate sau poate ceva mai mult.

Mașina de calcul electronic intrase în funcțiune. Pe un ecran minuscul apăreau și dispăreau cifre și semne aritmetice, adunînd sau scăzînd zeci de rezultate.

— Ura ! strigă Marius după cîteva clipe. Am reușit...

Profesorul veni repede spre ei.

— Ei, cum e, a ieșit ?

— Excelent ! răspunse Ionel, înaintea lui Marius, fără să-și dea seama din ce cauză profesorul părea totuși nemulțumit.

— Vedeți, spuse calm profesorul. Încercările voastre sînt foarte bune. Recolta plantelor o putem desigur păstra în navă vreme îndelungată, dar cu atmosfera ce facem ? Ea trebuie să aibă permanent aceeași compoziție, nu ? Atunci știți care e condiția !... De ce vă grăbiți ?...

Ionel Stroe, care de fapt îl pusese pe Marius să declare reușita experimentului lor, înclină capul spre pămînt. Marius nu mai scoase nici o vorbă. Anda ghici răspunsul, dar nefiind încă suficient edificată, se abținu.

— Hai, copii, calculați ! îi îndemnă iarăși profesorul, depărtîndu-se spre alt grup de elevi.

Calculele se întețiră. Cunoștințele lor de matematică, de fizică, de botanică și chimie începură să prindă viață pe tabelele electronice ce le aveau în față. Totul părea să fie clar, dar mereu răsărea și cîte un... „dar". La terminarea fiecărui calcul apărea o chichiță, ceea ce îi făcea s-o ia de la capăt.

— În sfîrșit, spuse la un moment dat Ionel, cînd îl observă în preajmă pe profesor.

— Ei, să aud !...

— Cred, continuă Ionel cu o urmă de nesiguranță în voce, că se impune să menținem o masă constantă de frunze verzi...

— Bravo, felicitări, îl întrerupse profesorul... Vezi că poți gîndi și profund ? Dealtfel, cu această metodă o să vă familiarizați azi, iar de săptămîna viitoare veți lucra în grupe pentru aplicarea ei practică...

Problema „grădinilor cosmice", a necesarului de oxigen și hrană pentru echipajele astronavelor era de mult rezolvată, în viață însă, ca în orice școală, asemenea teme complicate erau întotdeauna luate de la început, repetate și aplicate în laboratoare. Acum apăruse o dificultate în plus. Se punea problema aclimatizării pe alte planete a unor plante de pe Terra.

Insula cosmică nu răspunde...

Hotărîrea de trimitere a microgeneratorului de raze către astronava „Dacia-8" era luată definitiv. Grig, dispecerul șef al institutului, ajunsese la concluzia că pericolele au început să se înmulțească. Calculele făcute de Veronica Stroe și de alți specialiști dovedeau, indiscutabil, că mesajul prin care Andrei a fost îndemnat să se reîntoarcă pe Terra fusese transmis de pe Insula cosmică. Cu toate acestea, insula nu răspundea la apel. Chiar și la undele laser, receptorul de impulsuri ale mesajelor de la mare distanță rămînea insensibil. O liniște stranie se așternuse în tot eterul cosmic.

— Parcă ne plăcea să spunem că stăpînim Cosmosul, interveni Gina într-o discuție dintre Grig și directorul institutului.

— Depinde ce înțelegi prin a „stăpîni", spuse directorul. Cu cît îl vom cunoaște mai bine, cu atît îl vom stăpîni mai bine.

— Oricum, nu sîntem chiar dezarmați în fața lui, interveni și Grig. Dar să vedem ce facem acum...

Părerea unanimă a conducerii institutului era ca „Dacia-8" să se apropie de Insula cosmică înainte de a investiga planeta necunoscută sau, cum i se mai spunea, „Planeta fără nume". Acolo, pe insulă, Andrei urma să facă o scurtă escală de unde să preia și microgeneratorul de raze. Desigur, după părerea lui Grig, Andrei trebuia să se sfătuiască și cu cei de pe Insula cosmică asupra unor măsuri de căutare a astronavei gigant și a echipajului ei, scontînd, la nevoie, și pe ajutorul unui grup de salvare din rîndul astronauților de pe insulă.

Îngrijorată, Veronica recalculă traiectoria astronavei „Dacia-8", cît mai aproape de vechiul traseu pentru a nu se pierde prea mult timp. Într-o transmisie directă a noilor coordonate de zbor, Ionel, care venise de la cursuri direct la dispeceratul de dirijare a zborurilor interstelare, îl văzu pe tatăl său, bine dispus, urmărind sclipirile intermitente ale beculețelor de pe tabloul de comandă al navei.

— Și dacă Insula cosmică nu va răspunde niciodată ? întrebă Ionel într-o doară.

— Nu se poate. Imposibil ! răspunse Gina care se afla acolo, manevrînd atentă un aparat de emisie a impulsiilor radio către cei de pe Insula cosmică.

— Și totuși, dacă ?... repetă Ionel întrebarea.

— Și totuși, dacă ? interveni și Andrei, care auzise întrebarea pusă de fiul său, fiind în legătură permanentă cu dispeceratul. Sînt de părere — continuă Andrei — să trimiteți microgeneratorul de raze cu un program pe mai multe ipoteze. Pe cît mai multe ipoteze...

— Așa vom face, confirmă Grig, intervenind și el în discuție. Fii liniștit !... Sonda spațială, purtătoarea microgeneratorului, te va căuta peste tot...

Lansarea sondei ce avea la bord microgeneratorul de raze se făcu fără vîlvă. Faptul constituia un secret al astronauților români, astfel că noul corp cosmic intrase pe orbită, alături de alte obiecte zburătoare, fără ca cineva să bănuiască prețioasa încărcătură din rezervorul special al sondei. Printre cei puțini care simțeau, totuși, nevoia să discute despre eveniment era și Ionel. De aceea, îi și ceruse voie mamei sale să iasă la o scurtă plimbare cu prietenii. Țința lui, ca de obicei în timpul liber, era marea faleză de la Cernica.

...Afară se înserа. Dintr-un pom se smulse o pasăre, făcînd ca frunzele să producă un freamăt sec. În apropierea falezei, vîntul răscolea crengile sălciilor pletoase, lăsînd ca printre ele să se zărească, legănate de valuri, cîteva vapoare zburătoare. Erau niște amfibii uriașe, acționate de motoare puternice, alimentate o dată la cîțiva ani cu uraniu pur, adus de pe alte planete, și care realizau, zburînd la suprafața apei, viteze de sute de kilometri pe oră. Alături erau acostate mai multe bărci cu motor dar și ambarcațiuni simple, cu rame, care aminteau de vremuri îndepărtate.

Marius era alături, fiind nedespărțit la asemenea plimbări. Știa pasiunea prietenilor săi și îndeosebi a Andei, care îi urma de fiecare dată, dornică de briza răcoroasă a apei. Dealtfel, ei erau obișnuiții unor asemenea călătorii pe apă. De multe ori, mai ales în vacanțe, la invitația tatălui lui Marius, cei trei plecau în excursii pe Canalul București-Dunăre iar apoi, mai departe, pe Canalul Dunăre-Marea Neagră. Atracția deosebită a unor astfel de deplasări o constituia nesfîrșita plantație exotică de pe malurile celor două canale, dar și crescătoria de pești rari ce funcționa nu departe de Cernavodă. Tatăl lui Marius

era unul dintre specialiștii ce se ocupau de înfrumusețarea permanentă a zonei și invita copiii să guste din frumusețea acestui colț de rai. Drumurile mirifice pe apă nu se opreau aici. Un frate mai mare al Andei, cercetător al bogățiilor din Marea Neagră, îi familiarizase cu flora și fauna marină. Extracția petrolului și gazelor de dincolo de scoarța din adîncurile mării, transportul acestora la mare distanță prin sisteme magnetice, fără ajutorul petrolierelor sau al conductelor speciale, devenise, la îndemnurile fratelui Andei, o nouă pasiune a lui Marius. Atunci, însă, nu mai reveniră la discuții pe această temă. Aflată în preajma digurilor portuare de la Cernica, Anda deveni visătoare și își exprimă dorința să se plimbe cu o vechitură de barcă ce trebuia acționată cu rame. Ionel nu-i dădu atenție. Privirea îi era fixată undeva în depărtare, așteptînd parcă să vadă ori să audă ceva ieșit din comun.

— Trezește-te, Ionele ! îl îndemnă Marius. Nu vezi că Anda s-a și urcat în barcă ?

— Hai odată ! strigă și Anda. Nu vrei să ne plimbăm ?

Aerul tare le umpluse piepturile tinere iar cerul, acea imensă cupolă care acoperă Terra, le prezenta, ca pe un mare ecran panoramic, drumuri stelare nestrăbătute încă. Totul îndemna la meditație, la porniri romantice și nu era prea mult pînă ce Anda să creadă că trăiește aievea în acea imaginară lume din „O mie și una de nopți" dacă Ionel, privind spre bolta cerească, nu ar fi spus : „Ard de nerăbdare să fiu sus, sus de tot, în drum spre alte lumi. Și voi fi, voi fi cu tata, alături de el"...

— Și eu voi fi cu tine, îl completă Anda, glumind.

— Vezi, interveni Marius, se spune că pe vremuri oamenii ardeau de nerăbdare să viziteze o altă țară, să vadă obiceiurile, datinile, viața altor popoare. Și cred că dorința lor era firească pentru că aveau scopuri pașnice, nobile. Tot atît de firească e și dorința noastră, să urcăm sus, tot mai sus și tot pașnic...

— Dar parcă tu visezi petrol din mare și nu abisurile Universului ! îl întrerupse Ionel.

— Și de unde știi că nu aș vrea să găsesc surse formidabile de energie undeva departe, pe o altă lume, chiar și în abisurile unor oceane de pe alte planete ?...

Ambarcațiunea de agrement se apropiase pe nesimțite de debarcader. Ionel privea malurile apei întărite cu plăci metalice și zări, parcă și acolo, stropi de cer, de soare și luceferi dansînd într-un amurg întîrziat, cu sclipiri intense, sidefate și se îngrijoră. Știa că se apropie ora transmisiei directe din Cosmos și deschise videofonul portabil. Avea emoții. Îl cuprinsese o teamă inexplicabilă .„Cine știe ce s-o mai fi întîmplat cu tata ?" murmură el.

— Taică-tu e mai optimist ca tine, îi spuse Marius. Și apoi, parcă vrei să devii cosmonaut, nu ?

— Hai, fii bărbat ! îl încurajă și Anda.

Imaginile de pe ecranul videofonului portabil începură să se succeadă, însoțind zeci de știri. Cineva transmitea în direct de pe o navă ce făcuse o expediție către o nebuloasă necunoscută și preciza că punctul în care a ajuns se dovedise o aglomerare de meteoriți, strînși în jurul unui nucleu, neexistînd pe el urme de viață. De pe o altă astronavă se trasmitea vestea că la marginea unei stele s-au descoperit radiații foarte puternice, ucigătoare și se solicita sprijinul unui echipaj de pe Terra, aflat în Cosmos, pentru a găsi soluții de explorare.

Ionel începu să-și piardă răbdarea. Marius își freca tîmplele, semn că și el aștepta nerăbdător o veste care întîrzia. Doar Anda, atentă ca de obicei, nu-și lua ochii de la imaginile ce aduceau, în fața milioanelor de locuitori ai Terrei, fapte inedite din alte lumi. În sfîrșit, se anunță mult așteptata știre că se comută legătura cu bordul astronavei „Dacia-8". Cei trei prieteni rămaseră numai ochi și urechi :

— „Zborul spre Insula cosmică se dovedește a fi o himeră, începu Andrei Stroe. Intuiția nu m-a înșelat încă din momentul cînd am încercat să iau legătura prin radio cu oamenii de pe ea..."

— Nu înțeleg, sări Ionel intrigat.

— „Insula artificială, construită în cosmos și pironită aici de zeci de ani a dispărut, continua să explice Andrei. Pur și simplu s-a pulverizat, iar în locul ei nu a rămas nimic, de parcă nici nu ar fi fost ceva, vreodată. Nu știu, nu pot să-mi dau seama... Mă îndrept cu toată viteza spre Planeta fără nume..."

Ionel rămase uluit. Anda și cu Marius încercară să mai schimbe cîte o vorbă de încurajare, dar buna dispoziție a lui Ionel părea topită.

— E tîrziu, să plecăm, hotărî Ionel.

Un hoinar printre stele

Specialiștii de la Institutul de cosmonautică trăiau clipe din ce în ce mai febrile. Zborul astronavei „Dacia-8" decurgea normal, sonda spațială cu microgeneratorul de raze la bordul ei o urmărea vertiginos, dar despre astronava-gigant nu se mai aflaseră nici un fel de amănunte. Și acum, „colac peste pupăză", cum se exprimase Grig, dispecerul-șef, a dispărut Insula cosmică.

— Dar oamenii, oamenii de pe insulă, unde sînt ? întrebă directorul institutului, privind un punct îndepărtat de pe harta astrală.

— Cine știe ! răspunse Grig. Tocmai asta mă îngrijorează și asta am dori să aflăm... Nu văd nici o legătură între războiul de pe „Planeta fără nume" și Insula cosmică.

— Nici eu, interveni Veronica Stroe, care asista la discuție. Și apoi, astronava-gigant nu a atins zona Insulei cosmice. Distanța era mare și deci, între acestea două, nu poate fi vreo legătură.

— Problema se pune altfel, spuse directorul institutului. Cînd a dispărut Insula cosmică ? Noi știm că atunci cînd astronava gigant era în alarmă, insula exista ; dealtfel mesajul transmis ulterior de pe ea ne confirmă supoziția...

— Aproximativ, îl întrerupse Veronica. Să nu facem vreo confuzie pentru că ar fi în defavoarea noastră ; mesajul de îndemn adresat lui Andrei de a se întoarce pe Terra a fost transmis din zona insulei, deci nu știm dacă emisia s-a efectuat chiar de pe ea...

Discuțiile continuară pînă tîrziu. Pentru moment, directorul institutului era de părere că eforturile trebuie îndreptate spre dirijarea lui Andrei, încurajarea lui, convins fiind că multe dintre enigme vor fi rezolvate. „Și pînă atunci, spuse directorul, mai vedeți-vă de ale voastre ; viața merge înainte !"

Veronica se simți puțin obosită după această scurtă consfătuire avută la conducerea institutului, dar se învioră amintindu-și că o aștepta Anda. Îl revăzu, în închipuirea sa, pe Ionel cum, fîstîcindu-se, îi mărturisise că Anda o invită la un spectacol al Ansamblului pionierilor, dar, mai ales, cum îi dăduse biletul oferit de Anda, împăturit într-o petală parfumată de nufăr. Obiceiul era deprins de pe o altă planetă și adus pe Terra de Andrei, în urma unei peregrinări cosmice. Petala de nufăr, după tradiția acelei lumi cosmice, însemna o urare de noroc. În timp ce Veronica se grăbea spre casă, Ionel o aștepta pe Anda în fața Teatrului Național.

Strada era scăldată în soare și într-o lumină de verde crud, proaspăt, izvorîtă din miile de plante și flori. De o parte și de alta a trotuarelor rulante erau deschise cupele

gingașe ale lalelelor venusiene, adaptate pe Terra, care mai păstrau încă stropi din roua dimineții, sclipind în lumină ca niște perle ce așteaptă să fie admirate. Anda părea că întîrzie. În apropierea teatrului, grupuri de copii traversau gălăgios marile artere pe un sistem de benzi subterane, iar sutele de vehicule, ca niște gîze multicolore fără aripi, alergau cu viteze ametitoare. Roboții, aflați ca întotdeauna la posturile lor, dirijau acest imens furnicar de oameni și mașini prin pasaje subterane sau aeriene, ori peste arcuri înalte din beton și oțel devenite bulevarde. Panorama străzii îl fură pe Ionel de la nerăbdarea ce începuse să-l sîcîie. Vroia s-o asigure pe Anda că mama sa îi acceptase invitația și va sosi, dar el, cu scuzele de rigoare, nu va putea rămîne. Urma să participe la o mare partidă de șah, programată de Organizația pionierilor și, astfel, nu va putea fi printre admiratorii ei. Își aținti privirea spre o platformă din spatele hotelului „Intercosmos", construit în preajmă, și văzu decolînd cîteva aparate zburătoare, denumite „bondolicoptere" („probabil, de la bondar", își spuse în glumă), care, aidoma cameleonului, puteau să-și schimbe culoarea și care făceau curse de agrement deasupra Capitalei. Bondodromul, un turn prevăzut cu o platformă specială, funcționa chiar deasupra hotelului. Dar, tocmai atunci, o văzu pe Anda coborînd dintr-un bondolicopter ce aterizase.

— Păi bine, așa ne-am înțeles ? îi reproșă el întîrzierea.

— Nu am crezut că o să dureze atît, se scuză Anda. M-am plimbat cu o rudă venită din provincie...

Discuțiile lunecară, încet, spre ultimele vești din Cosmos. Lumea aceea mirifică, despre care în fiecare zi se aflau tot felul de lucruri noi, își dezvăluia secretele într-un mod nebănuit.

— La videofonozor, începu Anda, s-a anunțat că în galaxia Ud, dincolo de ținutul astral Re, s-au descoperit ființe, care, la prima vedere, par raționale.

— De ce „la prima vedere ?" se interesă Ionel.

— Pentru că, deocamdată, ființele par niște animale fantastice, dar care înțeleg și răspund la comenzile oamenilor. Cine știe ce-o fi acolo ?

— Despre tata au spus ceva ? se interesă Ionel.

— Nimic. Atîta doar că zborul astronavei românești „Dacia-8" continuă în condiții normale.

Pe nesimțite, Anda și Ionel au pătruns în scuarul ce împrejmuia edificiul teatrului și au privit, ca de atîtea alte ori, busturile mai multor înaintași, așezate pe aleile principale.

*

În sala dispeceratului de dirijare a zborurilor interstelare, atenția lui Grig fu atrasă de unul din mesajele ce se transmiteau de la bordul astronavei „Dacia-8". Andrei Stroe își anunța colegii, printr-un text cifrat, că manevrele de cuplare și respectiv de primire a sondei spațiale, care i-a adus microgeneratorul de raze, au decurs normal. Restul mesajului provoca emoții. Grig începu să sublinieze știrea din care rezulta că telescopul sensibil de pe „Dacia-8" începuse să recepționeze imaginea Planetei fără nume ca pe un punct îndepărtat care, pe măsura apropierii de el, se mărea considerabil. Oricum, distanța era încă mare și orice încercare de reluare a legăturii cu astronava-gigant, sau chiar cu eventualii supraviețuitori ce s-ar fi aciuat pe Planeta necunoscută, rămăseseră fără răspuns. Dintre mesajele transmise de pe „Dacia-8", unul avea destinație specială. Ionel Stroe era felicitat de tatăl său, care aflase dintr-o astrogramă transmisă de Veronica despre obținerea titlului de campion la șah. Dealtfel, Ionel devenise vedeta zilei și, după ce primi mesajul de la tatăl său, începu să alerge cu el pe la toți colegii. Surpriza mare avea s-o afle, însă, de la Anda care, imediat ce l-a văzut,

i-a comunicat că Centrul didactic pionieresc selectează o grupă de elevi pentru a efectua o perioadă de practică în Cosmos. Bucuria întrecuse limitele. Nu știa încă de ce, dar se și vedea printre primii pe tabelul viitorilor elevi-cosmonauți.

— Știi, Anda, începu Ionel, mă și văd undeva printre craterele lunare sau poate, de ce nu, trecînd cu viteză amețitoare pe lîngă vestitul pulsar „Centaurus X-3".

Anda zîmbi. Îl știa pe Ionel un visător, un bun jucător de șah, un bun coleg și prieten, dar bănuielile sale din ultima vreme îi fuseseră confirmate chiar și de mama lui, Veronica, în discuțiile avute cu ea după spectacolul Ansamblului pionierilor. Ionel, răsfățatul familiei, devenise un superficial, își dorea și cerea mult, discuta de toate și despre toate, dar refuza să-și aprofundeze cunoștințele, să facă ceea ce gîndea într-un mod serios și cu temei. Tocmai de aceea, după ce Ionel își spuse visul, Anda i-o reteză scurt :

— Îmi place cînd visezi, dar nu uita că trebuie să te și pregătești serios !

— Ei și... Ce, nu mă voi pregăti ?

— Iar bați cîmpii, Ionel, nu-i slăbi Anda. Nu că „mă voi..." Vorbești de pulsarul „Centaurus X-3". Știi cînd s-a descoperit ultima dintre stelele ce se rotesc în jurul lui ?

Ionel se fîstîci. Încă nu știa ce să răspundă.

— Nu, dar ce importanță are ? izbucni el la un moment dat.

— Cum ! se miră Anda. Să nu te mai aud așa ! Și apoi să știi că steaua la care m-am referit e una relativ proaspăt descoperită, mai exact în urmă cu o sută de ani... Se pare că la tine, cunoștințele au început să scîrțîie...

— Cum adică ?

— Uite așa ! Privești totul pe deasupra. La prototipul microgeneratorului de raze nu ai vrut să vii să lucrezi, în clasă, la ora de botanică cosmică, te-ai repezit să răspunzi înaintea lui Marius și ai greșit...

— Dar pînă la urmă tot eu am calculat, o întrerupse Ionel.

— Da, bineînțeles. Cînd muncești serios... Asta dovedește că poți ! Ce, vrei să te punem în discuția organizației ?...

Veronica nu-și găsi timp în acea zi să discute cu fiul ei. O astrogramă anonimă, recepționată din Cosmos, a obligat-o la o nouă concentrare pentru a calcula, măcar cu aproximație, locul de unde a fost transmisă. „Hoinarul printre stele", cum se exprimase Gina, pretindea în mesajul său, recepționat la dispecerat cu mare greutate și cu multe întreruperi, că a rămas solitar, undeva pe o orbită a unei galaxii necunoscute.

— Nu cumva, Cozmin ? întrebă Grig la primirea astrogramei.

— Nu, nu, se grăbi Gina să răspundă. E un alt indicativ, nu-i al nostru.

— Deci lucrăm iar cu necunoscute, interveni Veronica. Aprecia că locul de unde a fost transmis noul mesaj depășește limitele galaxiilor de pe harta cosmică cu care se lucra oficial.

Mesajul se repetă apoi de cîteva ori. „Hoinarul", recepționat de Gina, insista să fie auzit, dar, mai ales, să i se confirme că a fost auzit. Aproape în același timp, Gina — de pe Terra — și Andrei — de la bordul astronavei „Dacia-8" — confirmară recepția. Și tot în același timp, de la ambele stații, porni întrebarea „cine ești ?" Răspunsul se lăsa așteptat. „Avem noroc cît păr pe broască", spuse Grig enervat. O furtună cosmică, izbucnită undeva în preajma galaxiei de pe care se transmisese mesajul, întrerupse orice legătură. Supozițiile, presupunerile de tot felul, au început să circule printre specialiștii Institutului de cosmonautică, fără ca cineva să poată ajunge la o concluzie sigură. Doar Grig, într-un tîrziu, încercînd să reia legă-

tura cu „Dacia-8", scăpase printre dinți : „...pare să fie un supraviețuitor de pe Insula cosmică". Nu avu însă timp să dea și alte detalii. Andrei Stroe comunica fără întrerupere că se apropie vertiginos de Planeta fără nume, astfel că toți cei prezenți se concentraseră să urmărească evoluția în necunoscut a astronavei „Dacia-8"...

Planeta fără nume

Clipele apropierii astronavei „Dacia-8" de „Planeta fără nume", calculate cu minuțiozitate, erau așteptate pe Terra cu multă nerăbdare. Conducerea Institutului de cosmonautică hotărî ca și elevii, viitori navigatori astrali, ca și cei de la alte specialități să urmărească îndeaproape evoluția navei și constatările ei. Stațiile video de pe Terra și din împrejurimi erau pregătite să recepționeze evenimentul și să nu scape momentul de maximă satisfacție a regăsirii astronavei-gigant. „Ce bucurie, ce emoție va fi !" spuse Gina, văzînd-o pe Veronica concentrată spre marele ecran din sala dispeceratului.

...Anda, Ionel, Marius, cărora li se alătură și o altă colegă, Rodica Ursan, cea mai bună matematiciană a clasei, se așezară în prima bancă, așteptînd febril succesiunea imaginilor de pe ecranul panoramic, tridimensionat, transmise în direct de la bordul astronavei „Dacia-8". Cu aceeași nerăbdare era așteptată legătura video și de către directorul Institutului de cosmonautică...

Cîteva pîlpîiri pe ecranele focalizatoare pregătite pentru recepție, o lumină alb-liliachie care amintea de un spectru eolor cosmic și iată că, în acele momente de maximă încordare, apăru fizionomia atît de cunoscută a lui Andrei Stroe. Un robot, aflat la pupitru, comunica permanent de-

talii ale zborului, ale obiectelor sau stelelor pe care le observa. Un alt roboțel, situat în apropierea lui, transmitea date astrometrice referitoare la distanța și poziția navei față de corpurile cerești din împrejurimi. Și deodată, camerele de luat vederi se îndreptară spre solul Planetei fără nume. Andrei părea că amuțise. Încercă un zîmbet rece către toți cei care îl urmăreau de pe Terra sau de pe alte planete vecine, dar gîndul lui era cu totul în altă parte. Privea și el pierdut în zarea fără sfîrșit, încercînd să se edifice asupra realităților pe care nici nu și le închipuise.

— Atenție, vă rog ! exclamă Andrei.

Astronava rămase suspendată undeva la mare înălțime de unde, prin intermediul unor aparate optice speciale, panorama planetei necunoscute apărea cu multă claritate. Totul se arăta a fi un pustiu imens, suflat de vînturile cele mai năprasnice și pîrjolit de focuri nemiloase. Rareori erau văzute, ridicîndu-se din fundul unor grote, niște ființe asemănătoare unor păsări ciudate cu plisc lung și pene multicolore, dar, odată ajunse la înălțime, acestea cădeau ametite, fără să mai poată încerca un al doilea zbor. Icicolo se observau zone întinse lipsite de viață, cratere lungi și adînc scormonite în inima unor locuri ce păreau să fi fost locuite.

Andrei era atent la fiecare amănunt, la orice indiciu ce ar fi putut da la iveală un firicel de viață, o oază în care s-ar fi putut adăposti astronava-gigant. Tîrziu, într-o zonă a planetei, sesiză construcții impunătoare, blocuri ce păreau să fie din oțel și beton, toate însă rănite, lovite de instrumente necunoscute ale morții. Undeva departe, deasupra unor coșuri încă fumegînde, se abătuseră niște obiecte zburătoare, care lansaseră de sub burta lor grosolană cîteva cutii ciudate. Pentru moment, Andrei nu înțelese. Cei de pe Terra, care stăteau cu sufletul la gură urmărind peripețiile astronavei „Dacia-8", nu puteau să-și închipuie ce se întîmplă. Cutiile ciudate se desfăcură și

aprinseră o parte din solul planetei, după care un uragan monstruos se abătu în toată zona. Un nor uriaș începu să plutească în urmă, mînat de vînturi. Andrei privi îndelung spre solul planetei fără nume. Din vechiul peisaj dispăruse totul. Locul marilor instalații cu coșurile fumegînde, al miilor de construcții pe care le observase la prima vedere, îl luase o groapă mocirloasă, lipsită de viață și de culoare. Cei de pe Terra nu înțelegeau încă ce transformări se petrec în acea lume, ce părea civilizată și care se dovedea atît de sălbatică. Copiii Terrei, ca dealtfel și cei vîrstnici, auziseră de războaie doar din vechile cărți de istorie și aflaseră că, în urmă cu secole, se mai găsiseră niște urmași ai unor războinici care stocaseră arme moderne. Mai știau însă că, tot în acea vreme, oamenii s-au ridicat, toți ca unul, și au interzis fabricarea ori stocarea oricăror tipuri de arme. E drept, erau cunoscute încă unele abateri, unele încercări de furt al inteligenței unor națiuni, dar acestea erau condamnate și neadmise.

...„Dacia-8" pornise motoarele și își continua zborul lin deasupra unor lacuri și arbori carbonizați. Un cer cu nori zdrențăroși, din cenușă ucigătoare, se oglindea în apele revărsate ale unui baraj distrus. Undeva în depărtare se zăreau crestele cenușii ale unor munți.

— Cer permisiunea să cobor în zona muntoasă, izbucni Andrei din fotoliul său de care, în ultima vreme, se simțea din ce în ce mai lipit.

— Cum să cobori ? întrebă nedumerit directorul Institutului de cosmonautică, ce preluase toate comenzile de dirijare.

— Pur și simplu să cobor !...

— Încă nu... Te rog, încă nu !... continuă directorul, urmărind imaginile de pe ecran.

Asemănarea cu Terra era izbitoare. Dealuri și văi, rîuri curgătoare brăzdau cîmpiile întinse, scăpate ici-colo de suflul nemilos al războiului.

— De nu am ști unde se află, interveni Grig, care îl seconda pe director la punctul de comandă, am spune că e pe aici, prin munții Terrei...

Directorul nu-i răspunse. Nimeni nu-și mai dădu nici o părere. În zona de o frumusețe rar întîlnită apăruseră ca din senin un roi de rachete, cu flăcări albastre în coadă, care risipiră într-o clipită zeci de cutiuțe de forme ciudate ce se topiră în fulgere imense și cenușă apocaliptică. Apoi, temperaturile înalte și zguduirile puternice antrenară pulberea adîncurilor și astfel vulcanii, altă dată stinși, invadară văile cu lava lor fierbinte și năclăioasă. Rădăcinile vieții, care poate scăpaseră de urgia focoaselor fabricate de ființe rationale, pieiră zdrobite de vitregia naturii declanșată de instrumente fabricate de aceleași vietăți care se credeau stăpîne și atotputernice. Planeta își trăia, probabil, ultimele clipe. Pe solul ei, cine știe din ce cauze și în ce împrejurări, coborîse Zeul beznei, al neîncrederii între ființele rationale sau care se credeau rationale. Ultimele rămășițe ale vieții se confruntau, în acea lume îndepărtată și necunoscută, cu duhurile negre ale războiului și morții.

În timp ce pe Terra se urmăreau ororile cataclismului de pe Planeta fără nume, Andrei își îndreptă atenția spre un robotel care, tot mai neliniștit, îi arăta aparatul astrografic destinat special pentru legătura directă cu astronava-gigant. Un semnal subțire, sacadat, specific cazurilor de alarmă, se scurgea continuu dar încet, abia perceptibil. Cei de la Institutul de cosmonautică nu-l puteau recepționa. Măsurătorile efectuate de ordinatorul de la bordul navei „Dacia-8" indicau că semnalele sînt emise dintr-o zonă avînd roci masive, greu de străbătut. Locul aproximativ rămînea subsolul munților deasupra cărora Andrei ceruse să asolizeze. În sfîrșit, într-un tîrziu și după lungi insistențe, i se dădu permisiunea să coboare...

Am sosit, prietene!

Pe Terra discuțiile se purtau aproape în exclusivitate doar despre marea aventură de pe Planeta fără nume. Evenimentul cotidian era, desigur, coborîrea lui Andrei Stroe pe solul planetei, gest temerar în acele condiții chiar și pentru dotarea tehnică deosebită de care dispunea.

Odată cu primirea permisiunii de coborîre pe solul planetei, Andrei scrută cu atenție împrejurimile pentru a-și da seama de eventualele pericole ce îl pot pîndi. Peste tot părea că se instaurase o liniște de mormînt, iar munții, cu faima lor probabilă de altă dată, păreau niște pietroaie închircite, de un vînăt sur, dezgustător, aruncate la întîmplare peste smocuri de copaci și ierburi. La un semn, robotul de serviciu porni marea rotativă de raze care făcu ca astronava să dispară pentru orice ochi sau aparat indiscret.

— Asta e ! spuse Ionel, care, atent în fața ecranului, în locul astronavei mai văzu doar un punct străveziu ce se îndrepta spre buza unei prăpăstii de unde dispăru cu desăvîrșire.

...Andrei coborî din astronava adăpostită în peșteră și pipăi, încet, cu un receptor ultrasensibil, pereții din granit. Undeva, spre adîncuri, se auzea clocotul unei ape și, aproximativ din același loc, veneau semnalele de alarmă ce aparțineau astronavei-gigant. Drumul părea greu și anevoios. Șiroaie de sudoare îi inundară spatele și fruntea. Ar fi vrut să aprindă un reflector puternic ca să poată vedea ceva, dar se abținu. Își simțea pupilele mărite și păși rar printre stalagmite ori stalactite, fără ca măcar să știe dacă își va atinge sau nu ținta. Obosit, Andrei duse mîna spre buzunarul costumului impermeabil cu care se echipase. Vroia să proiecteze un fascicul de raze infraroșii care să-i indice calea, dar își retrase mîna ca mușcat de

șarpe. Încă nu știa ce forțe îl pot intercepta și trebuia să fie prudent. Își aduse aminte de sfatul soției sale, Veronica, de a fi atent, de a nu se hazarda, de a nu face bravură de dragul vreunei evidențieri, știind că de fapt prudența, atenția sînt, de cele mai multe ori, mama înțelepciunii.

Semnalele de pe astronava-gigant se întețeau. Începură să fie auzite din ce în ce mai clar, mai aproape, semn că era pe calea cea bună. Inspiră adînc oxigen din casca de astronaut, își încordă mușchii și încercă cu dibăcie să se strecoare pe dedesubtul unui perete stîncos. Simțea cum coboară, din ce în ce mai mult, spre gura unei cascade care vuia. Se opri însă. La cîțiva pași de el auzi geamătul unei ființe. „Cine o fi oare ?" se întrebă pentru sine. Porni automat microgeneratorul de raze pe care îl primise de pe Terra cînd se afla în drum spre Cosmos și deveni invizibil. Resimți în întreg corpul o căldură învăluitoare. Avea impresia că visează, dar își dădu repede seama că trebuie să fie lucid. Orice moment de neglijență putea deveni fatal pentru el, sau chiar pentru cei de pe astronava-gigant care așteptau ajutorul său. Încercă să păsească și își dădu seama că cizmele sale nu mai au ecou. Auzea doar răsuflarea proprie, care începu să fie ceva mai greoaie. Mai înaintă cîțiva pași. Geamătul singuratic pornea chiar de lîngă picioarele lui Andrei și se amesteca într-un oftat de deznădejde, alături de vuietul tot mai pronunțat al cascadei. Tiptil, încercă să se apropie de ființa care gemea. Părea un om, un singuratic trimis de pe Terra și se bucură. Asemănarea era izbitoare. Opri microemițătorul de raze, aprinse repede reflectorul puternic de pe cască și se aplecă :

— George !... Cozmine !... strigă Andrei. Am sosit, prietene !...

— Ura !... strigară aproape în cor cei de la Institutul de Cosmonautică, care urmăreau prin legătură radio în direct orice pas al lui Andrei.

— Bravo, tăticule ! strigă și Ionel în fața elevilor Școlii de cosmonautică, sincer emoționat de succes.

— Succesele la urmă se judecă, interveni Andrei pe canalul de transmisie...

— Mor !... Mor !... spuse cu glas pierdut ființa găsită de Andrei.

„Nu înțeleg", îl întrerupse Andrei, răsucind repede un buton al unui aparat specializat în translații cosmice. „Ce asemănare izbitoare !" mai pronunță Andrei pentru a fi auzit de cei de pe Terra.

Ființa întîlnită nu era George Cozmin. Era unul dintre locuitorii Planetei fără nume, adăpostit acolo de urgia războiului. De oamenii de pe Terra îl deosebea doar statura mai înaltă și fizionomia rombică a feței. Încercă să se ridice, gemînd, dar nu reuși.

— Știu, spuse ființa cosmică cu un glas pierdut. Ești de pe Terra... Vorbești tot așa ?...

Andrei nu înțelese pentru moment sensul acestor afirmații. Cel din fața sa se întîlnise, desigur, cu cineva dintre cei de pe astronava-gigant. Vroia să-l întrebe, să afle amănunte despre cei pe care îi căuta, dar ființa cosmică continuă :

— Îți spun și ție ca să duci vestea în tot Universul. Am fost o planetă cu peste șase miliarde de locuitori... Niște capete înfierbîntate, doritoare de profit, au încorporat știința și tehnica în armament modern... Locuitorii noștri s-au topit toți fără să icnească, deși cu puține zile înainte de război se mai vorbea, în mari conferințe, despre dezarmare și pace... Sînt ultimul pierdut...

— Dar unde sînt ai mei ?

Ființa cosmică nu răspunse la întrebare. Icni de cîteva ori și cu un efort vădit întrebă tot ea :

— Acolo, pe Terra, aveți copii ?

— Da, răspunse Andrei.

— Povestește-le, cutezătorule, tot ce-ai văzut aici... Spune-le să iubească viața, iar viața, pace să însemne !...

Andrei simțea că bărbatul din fața sa își trăiește ultimele clipe ; se așeză pe o muchie de stîncă, privindu-i fața vînătă, lividă. Insul continua să îndruge cuvinte de neînțeles. Mai tîrziu, probabil într-un moment de luciditate, ființa cu chip de om continuă cu voce tare, metalică :

— Planeta noastră s-a numit „X"... Da, da, „Planeta X"... Nu mai e... Acum se numește... „Planeta moartă"... M-ai întrebat de ai tăi, cutezătorule ?

— Da, sări Andrei plin de curiozitate.

— E unul la circa o sută de metri mai încolo, spre gura cascadei... Nu prea seamănă cu tine, dar e de pe Terra. Ai grijă să supraviețuiești urgiei de aici !...

*

Ultimul localnic al planetei amuți. Descumpănit, Andrei se îndepărtă din acel loc, păsind spre gura cascadei unde o imensă cantitate de apă avea o cădere asurzitoare. Semnalele de alarmă emise din acea zonă începură să se audă din nou, din ce în ce mai clar, cu toate că erau destul de slabe. Andrei grăbi pasul. Îndreptă reflectorul spre locul de emisie, dar și aici... surpriză. Un robot, din categoria celor fără capacitate de a judeca, stătea lejer pe o piatră ca pe un tron de faraon, fără să-i pese de ce era în jurul său. Abia dacă îl scuturai, vorbea automat ca un papagal : „Sînt de pe Terra și reprezint oamenii pașnici. Țara mea se numește România. Luați legătura cu comandantul astronavei-gigant, George Cozmin !..."

— Păi bine, jupîne, pe el îl caut. Unde e ? se răsti Andrei, după ce îi ascultă perorația.

Robotul nu mai răspunse.

— Desfaceți „cutia magică" din pieptul robotului ! hotărî directorul Institutului de cosmonautică, care urmărea atent întreaga cercetare.

Andrei răspunse printr-un semnal radio că a înțeles. Scoase în grabă cutia cu pricina din pieptul robotului, apăsă pe un buton și rămase în așteptare.

Clipele începură să se scurgă nespus de greu. Banda magnetică specială din așa-zisa „cutie magică" avea misiunea să înregistreze tot ce se petrece pe astronava-gigant în momente de pericol. Banda însă tăcea. Andrei nu știa încă ce să creadă. Abia într-un tîrziu își dădu seama că banda era doar o biată copie a celei originale. După un scîrțîit prelung, o voce hodorogită de robot speriat, înregistrată pe bandă, transmise lapidar : „Astronava-gigant a fost distrusă total. George Cozmin și ceilalți de pe navă au părăsit cabina și s-au salvat cu o navetă spațială. Vor poposi pe cel mai apropiat astru. Ajutați-i !"

Andrei rămase stupefiat. Se bucurase că prietenul său, George Cozmin, ca și ceilalți de pe astronavă se află, probabil, încă în viață pe „Planeta X". Și cînd colo !... Nu știa încă ce să creadă. Pentru moment îl chinuiau zeci de întrebări la care nu le găsea un răspuns logic. „De ce oare înlocuise banda originală din «cutia magică» cu o copie ?" „De ce a rămas aici pe planetă un robot lipsit de importanță și nu a lăsat pe un altul, mai descurcăreț ?" „Nu o fi oare o stratagemă a lui Cozmin pentru apărare, iar el cutreieră laboratoarele secrete ale acestei lumi ce pare să fi murit ?" „De ce nu a indicat exact direcția de zbor, tot din motive de apărare ?"

Aceste întrebări ca și alte „de ce-uri" îi sfredeleau mintea, neștiind încă ce să creadă și, mai ales, ce să facă. Știa doar, dacă era să dea crezare benzii magnetice pe care o ascultase, că naveta de salvare de pe astronava-gigant nu dispune de combustibil pentru a ajunge pe Terra... Privi încă o dată spre robot și îl cercetă atent. Era gata să-i dea un pumn zdravăn, dar se răzgîndi. Își dădu seama că generatorul de energie al robotului era defect. Abia atunci se dumiri de ce semnalele de alarmă emise erau atît de slabe în intensitate.

— Ia robotul, întoarce-te pe navă și așteaptă dispozițiile noastre, îl sfătui directorul Institutului de cosmonautică.

— Am înțeles ! răspunse Andrei supărat, obosit.

Privi în jur spre poleiala granitului ce acoperea pereții peșterii, stinse reflectorul și, fără prea mult chef, apucă robotul de cingătoare, declanșînd apoi microgeneratorul de raze. Deveni invizibil și porni încet spre astronavă. Terra aștepta cu nerăbdare vești noi...

În drum spre alte lumi

Pregătirile pentru plecarea în Cosmos ale unor grupe de copii — după cum hotărîse conducerea Institutului de cosmonautică — se făceau minuțios și cu multă răbdare, în baza unui program laborios elaborat, văzut și revăzut de cîteva ori de directorul școlii. În mare, lucrurile păreau puse la punct, dar în fața elevilor, în afara unor antrenamente severe, mai stăteau cîteva examene-test. Emoțiile trenau mai ales pentru obiectele de botanică cosmică și navigație interstelară. „Botanica cosmică — le spusese profesorul Aurel Cozmin — cuprinde cunoștințele despre modul cum să trăiești în Cosmos, ca pe Terra", iar directorul școlii, unul dintre marii specialiști ai navigației interstelare, nelipsit niciodată din toate comisiile de examinare, completase fără ocolișuri : „Zburătorii spre alte lumi trebuie să stăpînească perfect tehnica navigației ; cine nu știe, să stea pe Terra".

Ionel era hotărît să nu piardă ocazia plecării spre lumile îndepărtate ale Universului, încă din prima serie și, în discuția avută cu mama sa, mărturisi că va face tot ce depinde de el pentru a fi în forma cerută. Ultimele zile,

cele legate de coborîrea tatălui său pe Planeta fără nume, îl cam tulburară. Acum însă, după ce aflase că astronava „Dacia-8" se îndreaptă spre o nouă țintă, mai sigură poate, spre a-l găsi pe George Cozmin și colaboratorii lui apropiați, Ionel se liniști. Își aminti că examenele bat la ușă și se apucă serios să repete materia, să experimenteze temele complexe indicate de profesori.

...Vălul diafan al serii începu să învăluie cămăruța în care Ionel își încropise laboratorul „grădinii cosmice". Dorea să înțeleagă lucrurile în profunzime și de aceea a hotărît, împreună cu Anda Tănase și Marius Olaru, să creeze acasă un microlaborator de botanică. Aici, cei trei prieteni își verificau ipotezele teoretice, își confruntau ideile și, uneori, o invitau și pe colega lor, Rodica Ursan, care le calcula cu rapiditate cibernetică unele ipoteze sau verifica rezultatele obținute.

Repetiția din microlaboratorul lui Ionel începu cu acel „conveier legumicol", despre care Aurel Cozmin le vorbise, la ultima oră de consultație cu multă însuflețire. Marius controla cu gesturi de cunoscător lungimea tulpinilor grupelor de plante, constatînd că acestea, conform prevederilor, se dezvoltă pe secții de maturizare, între fiecare dintre ele existînd etape diferite de creștere. În locul celor recoltate se însămînțau mereu altele, operație pe care Anda o făcea cu multă plăcere admirînd, în același timp, priceperea și dăruirea cu care Rodica și Ionel se dedicau calculelor privind oxigenul existent în laborator, de fapt o cameră închisă ermetic, aidoma unei cale dintr-o navă spațială aflată într-o cursă temerară spre alte lumi. Se urmărea febril și compoziția celorlalte substanțe care pot să asigure viața și munca cosmonauților.

A doua zi, cei patru colegi întruniră punctajul maxim acordat de profesor pentru răspunsurile și demonstrațiile făcute în fața unei comisii de specialiști, iar calculatorul electronic, care prelucrase rezultatele testului teoretic co-

munică, pe ecranul său rece și categoric, calificativul de... „admis". Un prim pas spre înălțimi al celor patru colegi și prieteni părea să fie făcut.

Timpul scurt care mai rămăsese pînă la testul din simulatorul unei deplasări în Univers nu permitea nici un fel de fisuri în pregătire. Tematica testului viza un comportament tenace, multă stăpînire de sine, cunoștințe din cele mai vaste ca și realizarea în timpul zborului a unor producții microbiologice și chimice care să dea posibilitatea supraviețuirii pasagerilor din navele cosmice în călătorii lungi, îndepărtate, cît și asigurarea unor răsaduri de plante viguroase pentru alte planete.

În drum spre casă, Ionel se opri pe la Institutul de cosmonautică. Aici, în sala dispecerilor domnea aceeași preocupare, îndeobște cunoscută.

— Ei, cum a mers ? îl întîmpină Gina, curioasă.

— Bine, chiar foarte bine, mărturisi Ionel, dezinvolt.

„...Atenție... Contact... Legătura cu bordul astronavei «Dacia-8»", se auzi o voce metalică, de robot. Ionel își aținti privirea spre ecranul astroreceptorului de serviciu, urmărind atent succesiunea imaginilor color. Silueta argintie a astronavei alterna cu prezentarea cabinei de comandă, a bordului cu semnalizatoarele lui strălucitoare, a comandantului care stătea dîrz și sigur în fața panoului de comandă. Astronava luneca înspre necunoscut în căutarea și salvarea de vieți omenești, iar pentru oameni, pentru viața lor, după cum îi spusese Andrei lui Ionel înainte de a pleca în cursă, „nici un sacrificiu nu este prea greu". Poate că de aceea Ionel nu-și făcuse probleme deosebite nici chiar în momentul cînd află că locul spre care se îndreaptă tatăl său pare ostil, neprimitor. Dar, dintre toate datele transmise atunci de la bordul astronavei „Dacia-8", Ionel reținu că nava trecuse pe lîngă o stea-satelit a planetei spre care se îndrepta, stea curioasă care răsare la apus și apune la răsărit, făcînd o rotație inversă

față de cea a planetei-mamă. Gîndindu-se la acest fenomen, asemănător cu Deimos, satelitul planetei Marte din galaxia noastră, Ionel se trezi întrerupt de o nouă comunicare a tatălui său : „Ne apropiem cu viteza maximă de planeta nouă, pe urmele probabile ale lui George Cozmin... Pare o stîncă imensă, de un verde vioriu, aruncată într-un ocean de stele multicolore. La margini este înconjurată de nori groși, liliachii... Am intrat în sfera ei de atracție... Totul în jurul nostru are o nuanță stranie, dezolantă. Stăpînesc greu motoarele..."

Echipa de serviciu aflată la dispecerat înregistra fiecare mișcare, fiecare gest al lui Andrei, orice amănunt transmis de pe navă.

— Înscrie-te pe o orbită circulară, dispuse directorul Institutului de cosmonautică. Nu coborî în atmosfera planetei...

Lui Ionel îi trecură prin minte zeci de variante, care de care mai nenorocite și mai prăpăstioase. Dorea să-l știe pe tatăl său în siguranță, iar acum se nășteau semne de întrebare. „Stăpînesc greu motoarele...", îi sunau mereu în urechi cuvintele tatălui său. Nu mai avu răbdare să stea. Părăsi clădirea institutului, încredințat în sinea sa că misiunea astronavei „Dacia-8" va reuși. Afară, o boare de vînt rece îl dezmorți. „Dacă aș fi eu în locul tatălui meu, cum aș proceda ?" se întrebă Ionel, în timp ce traversa o intersecție cocoțat pe trotuarul rulant ce rămînea nepăsător față de grijile oamenilor. „Aș acționa hotărît și... înainte !" își răspunse singur la întrebare.

Acasă îl aștepta o altă surpriză. Mama sa, grăbită, se pregătea să plece spre institut. Fusese chemată de urgență de către director și nu vroia să întîrzie.

— Peste două ore tata coboară pe noua planetă, știi ? începu ea.

— Nu ! Cum se explică ?

— E o planetă curioasă. Se află în continuă mișcare și se depărtează de punctul în care se află „Dacia-8" de parcă ar fugi de o amenințare. Așa că s-a hotărît debarcarea. Te aștept !...

— Bine, dar...

Ionel nu-și mai putu continua ideea. Mama ieși repede. Părea îngrijorată...

*

Afară timpul se răcorise. Dogoarea zilei se retrăsese în ungherele doar de ea știute, iar cei cîțiva nori groși se rostogoleau pe un cer cenușiu. Ionel privi afară la fulgerul care spintecase înălțimile de cîteva ori și, aducîndu-și aminte de promisiunea făcută, își anunță prietenii despre noul eveniment la care avea să asiste.

— Pe mine m-au înștiințat și de la școală, îi spuse Anda cînd Ionel îi comunică vestea la videotelefon.

— Nu-i nimic, să mergem la institut, o rugă Ionel. Vom fi mai aproape de bordul astronavei, completă el, glumind. Vin și Rodica, și Marius...

Ploaia pornise în torente repezi. Nefiind însă o ploaie dintre cele dorite și necesare, pămîntul fiind saturat de apă, organele de dirijare a instalațiilor hidrotehnice ale municipiului hotărîseră s-o deverseze în alte zone apropiate. Cîteva pompe speciale, din mai multe puncte ale orașului, aruncaseră spre înălțimi jeturi de aer comprimat, amestecate cu un compus chimic nedăunător, care acoperise Capitala cu o perdea impermeabilă. În aparență ploaia se oprise brusc.

— Uf, ce ploaie nesuferită, începu Anda pentru a rupe tăcerea. Bine că au ridicat „umbrela".

— Da, și ăștia nu puteau să întindă „perdeaua" mai devreme ? o susținu Marius. Doar vedeau că vine ploaia...

— Las' că nu ne-a topit, încercă să-l calmeze Rodica. Ce, sînteți de zahăr ?

Ionel tăcea. Rămăsese îngîndurat și nu scoase nici o vorbă pînă ce ajunse pe scara rulantă a institutului.

— Sper că pînă la urmă toate vor fi bune. Tata nu se va lăsa chiar așa ușor ! De l-ar găsi pe George Cozmin...

— Fii sigur, Ionele, îl încurajă Anda.

— Apoi, nu-i primul astru vizitat de tatăl tău, interveni și Marius.

Grupul de copii o găsi pe Veronica, mama lui Ionel, îngrijorată și descumpănită, urmărind cu multă emoție zborul solitar al astronavei „Dacia-8". Așezată în fața unui ecran panoramic și a unor minicalculatoare ce indicau automat parametrii zborului, ea nici nu simți cînd Ionel și colegii săi o încadrară, fără să-i vorbească. Era atentă la punctul luminos al navei ce părea că s-a oprit într-un anume loc, agățat între salbele unor sfere roșii, albastre, portocalii, care se aprindeau și se stingeau cu intermitență pe măsura unor rotiri repezi, spectaculoase. Lăsau impresia că sînt niște semnale prevestitoare a căror tălmăcire o așteptau cu toții, fie de la comandantul astronavei cu care urma să se intre în legătură directă, fie de la directorul institutului care dirija zborul. Curiozitatea ținu foarte puțin timp. O lumină specifică, violetă, inundă ecranul.

— Aici comandantul astronavei „Dacia-8", se auzi o voce clară, hotărîtă.

Toți cei de față răsuflară ușurați. Andrei Stroe apăru pe ecran, zîmbind.

— Nu vă faceți probleme, continuă el. Am ajuns cu bine. Peisajul pare puțin selenar, dar sînt înconjurat de nenumărați sateliți, care sclipesc în culori vii, diferite. Motoarele răspund la toate comenzile. Trec la programul de odihnă. Vom ține legătura pe unde laser...

— Nu e glumă, Andrei ! interveni Veronica. Se pare că pe noua planetă se petrec lucruri misterioase.

— Nu te alarma, răspunse calm Andrei. Vom ține legătura, repetă el...

Aparent, emoțiile trecură, deși unii erau de părere că ele abia începuseră. Mulțumiți de debarcarea lui Andrei pe noul astru, membrii echipei de dirijare a zborului o felicitară călduros pe Veronica și îl sărutară pe Ionel.

— Totul e bine, copii, încercă Veronica să-i liniștească pe cei din jur.

— Am vrut să ne convingem, justifică Anda prezența echipei de amici ai lui Ionel.

...Ploaia încă nu trecuse și grupul de prieteni o intuia doar după tunetele ce o însoțeau. Se părea că furtuna dorea neapărat să dea bătălia hotărîtoare cu pămîntul, dar lor nu le păsa. Ionel zîmbi, deși pentru moment era cu gîndurile rătăcite aiurea. Anda sesiză.

— Ce ai, Ionele ?

— Ce să am ? răspunse acesta liniștit. Mă uit la Marius că și-a ridicat gulerul hainei impermeabile. Are impresia că îl picură ploaia.

Ceilalți rîseră. Marius recunoscu că la ultimul tunet ce îl surprinsese pe Lipscani, ridicase gulerul. Își justifică gestul prin aceea că în urmă cu vreo două zile, o ploaie comandată de municipalitate în Cișmigiu îl udase pînă la piele. „Și atunci — spuse el — au rîs cîțiva colegi pe care i-am întîlnit în piața Kogălniceanu și care habar nu aveau de ploaie".

Coborînd de pe Lipscani, grupul pătrunse vesel pe cheiul Dîmboviței unde luciul apei, sclipind în unduiri line, își arăta limpezimea pînă pe fundul albiei. Cîteva bărci, care străbăteau agale porțiunea dintre Lacul Nou și podul Izvor, aidoma unui canal venețian, aminteau romanticilor zilele aride ale verii cînd localnicii, ca și sutele de turiști gălăgioși, căutau această nouă bază modernă de agrement.

— Iar ai rămas dus de valuri, Ionel ? întrebă Anda.

— Nu, nu, se fistîci acesta. Mă gîndeam la ziua de mîine. Încerc să fiu mai optimist ca oricînd.

— Bravo, ne pare bine, interveni repede și Rodica. Mîine mai încheiem un ciclu, așa că...

— Așa că avem motive reale de optimism, se amestecă în vorbă și Marius... La revedere, fetelor, v-a venit „căruța", continuă tot el, făcînd aluzie la monoraiul care ajunsese în stație...

Testul

Dimineața se dovedi calmă și senină, asemănătoare zilelor liniștite pe care le cunoștea litoralul Mării Negre în toiul verii. Cupele lalelelor autohtone ca și ale celor marțiene, ale trandafirilor altoiți cu o specie de crini adaptați, trimiși în dar pe Terra de ființe raționale de pe un asteroid din apropierea planetei Saturn, împodobeau aleile principale ale sectorului de pregătire și testare a viitorilor zburători spațiali din Centrul didactic pionieresc. Elevii, adunați pe grupe, în raport de disciplinele la care optau pentru test, sesizară cu ușurință forfota din interiorul clădirilor din jur. Totul părea să funcționeze la parametri maximi : bazinul care imita starea de imponderabilitate, centrifuga care lăsa impresia deplasării cu viteze cosmice amețitoare, centrul de pilotaj, zecile de machete ce ofereau surprizele călătoriilor cosmice erau puternic iluminate de instalații speciale ce imitau corpuri cerești. Specialiștii din domeniul întreținerii tehnicilor moderne făceau încercările de rigoare. Doar undeva, în capătul curții, la umbra unor stejari bătrîni, păreau că se odihnesc simulatoarele complexe ale astronavelor la care aveau acces numai cei care obțineau nota maximă pentru

fiecare din probele pe care le susțineau. Și cîți nu rîvneau să ajungă spre vîrful acelor nave, părăsite la prima vedere, care încununau munca și efortul unor perioade îndelungate ?

— Parcă începe să-mi fie teamă, șopti Anda, neîncrezătoare.

Ionel, aflat alături, nu-i răspunse. Știa că reușita testului complex depindea de modul în care vor putea să valorifice cunoștințele acumulate pînă atunci. De aceea, de Anda nu se îndoia nici un moment. Aprecia seriozitatea cu care s-a pregătit, capacitatea ei de a-și stăpîni emoțiile imediat după ce intra în probele de concurs...

*

Anda și Ionel urmau să intre printre primii la testul complex, în simulatorul unei astronave de tip „Dacia". Spre bucuria lor și a colegilor, obținură punctajul necesar promovării și astfel se treziră în capul listei pentru efectuarea unui zbor complex.

— Fiți atenți, îi sfătui Aurel Cozmin, privindu-l îndeosebi pe Ionel. Aici se cere o disciplină de fier... Drumul în Cosmos nu e asfaltat...

Echipați în costume speciale, Anda și Ionel păreau două făpturi gingașe, nevinovate, coborîte parcă din alte lumi. S-au privit încurajator apoi, într-o clipită, o scară rulantă i-a urcat pînă în apropierea vîrfului simulatorului. Aici, un robot instruit special le deschise o trapă și, pe nesimțite, începură să recepționeze numărătoarea inversă : Zece... nouă... opt... șapte... șase... Ionel o prinse de mînă pe Anda, iar ea simți gingășia cu care îi era strînsă palma. Zîmbiră. Numărătoarea continua : ...trei... doi... unu....

Nava se desprinse după ce lăsă din duzele sale speciale flăcări lungi, albastre, măturînd din jur, ca un veritabil uragan, tone de praf.

— Am plecat, murmură Anda.

— Ce bine îmi pare... La posturi ! exclamă Ionel, aproape fără să vrea.

Simulatorul îi înălță într-o clipă în hăul etern al lumilor visate de cei cutezători și, undeva departe, prin hublourile rotunde, zăriră cîteva constelații uriașe care se apropiau și se îndepărtau între ele într-un ritm tainic, știut numai de ele. Pe un alt hublou, departe, aruncat în puzderia de stele, văzură pămîntul.

— Te rog, urmărește parametrii zborului. Vezi, unde sîntem ? ceru Ionel.

— Sîntem în pod, răspunse Anda, necăjită.

Neluîndu-și măsurile de siguranță stabilite, Anda se trezi în stare de imponderabilitate, plutind prin cabina de comandă de la un perete spre altul. Cu chiu, cu vai, se proptise de plafonul cabinei dar, jenată, nu-i ceru ajutorul lui Ionel.

— Nu te juca ! se supără Ionel. Zborul nostru e supravegheat. Ia vezi, cu un mic efort, scapi !...

Anda abia reuși să se așeze la pupitrul rezervat navigatorului de bord și, tot atunci, prin stația video, președintele comisiei transmise : „Anda Tănase, ascultă comanda la mine. Predă navigația robotului automat. În cabină aerul s-a rarefiat. Regenerează atmosfera din astronavă și apa din rezervorul numărul doi. Folosește, conform rețetarelor învățate, cantitatea de alge și microorganisme din filonul trei al capsulei alimentare. După o jumătate de oră, preiei navigația !" Anda repetă în gînd sarcina primită și răspunse repede, ca un automat : „Am înțeles !"

— Aștept dispoziții, interveni Ionel, bucuros că Andei i-a căzut un test ușor.

— Nu te grăbi, se auzi vocea președintelui comisiei. Continuați cursa spre sistemul „Tau Ceti" ; din acest moment, Ionel Stroe rămîi la pupitrul de comandă al astronavei, încheiase aceeași voce.

„Tau Ceti ? se întrebă Ionel cu voce tare ; dar e enorm de departe..."

— Vă urez succes, interveni Grig prin aparatura video, care urmărea și zborurile simulate ale elevilor.

— Vă mulțumim, răspunseră aproape în cor Anda și Ionel, dîndu-și seama că orice șoaptă sau gest le sînt controlate și apreciate.

Simulatorul își continua drumul printre aștri, descriind, imaginar, o parte din traseul parcurs de „Dacia-8". Ionel se bucura în sinea lui că, cel puțin în acest mod, avea posibilitatea să reia parțial traseul pe care l-a parcurs cu atîta cutezanță tatăl său.

— Anda, te pot ajuta cu ceva ?

— Nu, se supără Anda. Vezi-ți de treaba ta ! Îți vine greu ? îl întrebă apoi ea, așa, într-o doară.

— Nu. Tema a fost repetată de mine și sper să mă descurc.

...Nava se clătină violent. Părea un impact lateral cu un asteroid, dar curînd își reveni. Anda făcu ochii mari prin geamul de protecție al căștii costumului. Ionel își întoarse privirea spre ea și murmură încet :

— Iată, trecem pe lîngă cele două stații-satelit ale noastre : „Rarău-2" și „Caraiman-4".

— Da, confirmă Anda. Și ce, astea trebuie să ne scuture ?

— E o zonă care încă nu este explicată suficient... Niște curenți cosmici învăluie întotdeauna acest loc, dar nu sînt periculoși.

De fapt, vroia să-i spună : „tu ești navigatorul", dar se răzgîndi. Zise apoi pentru sine : „E singura zonă potrivită pentru cele două stații tele-video intermediare. Mai avem și în jurul altor planete..."

Hăul cosmic părea fără sfîrșit. Undeva în depărtare se ivi, pe neașteptate, un punct luminos care creștea văzînd cu ochii, apropiindu-se de nava care, cu încăpățînare, înghițea pe nesimțite distanțele cosmice.

— Ionel, ce ne facem ? întrebă serios Anda.

— Problema se complică, răspunse calm Ionel, rămînînd cu privirea ațintită spre obiectul care vroia să le întretaie calea.

— Raportează, strigă Anda. Nu e glumă...

Concentrați asupra aparatelor de bord, familiarizați cu atmosfera din cabina de comandă, Anda și Ionel uitaseră că sînt în simulator. Trăiau clipele unei călătorii reale în Cosmos și nu puteau admite, cu orice risc, un accident posibil.

— Un obiect necunoscut se apropie de traseul astronavei noastre, începu să transmită Ionel către dispeceratul de dirijare. Rugăm aprobați să schimbăm traiectoria...

— De acord... Continuați apoi drumul conform programului de zbor, veni răspunsul clar al dispeceratului.

— Să deschidem un unghi spre dreapta, spuse aproape șoptit Anda.

— Liniște, ceru Ionel.

Obiectul enigmatic creștea în volum, așezîndu-se în drumul din fața lor de parcă era împins de forțe nevăzute numai și numai în acea direcție. Tăcerea celor doi copii-astronauți se prelungea, devenind apăsătoare, greu de suportat. Povara răspunderii de a ieși din această situație neprevăzută părea însă și mai grea.

— Frînează ! strigă Anda, văzînd bolidul enigmatic apropiindu-se.

— Asta și fac, răspunse Ionel, înscriind nava pe un unghi lateral dreapta.

Astronava țîșni pe lîngă corpul necunoscut, un bulgăre de foc care își văzuse mai departe de drum. Neprevăzutul încă nu trecuse definitiv. Raze puternice, ucigătoare, bombardau nava de la marginea unei constelații noi pe lîngă care treceau. Unul din motoare se opri brusc, iar un altul începu să dea semne de oboseală. Aparatele de bord semnalizau o dereglare a direcției de zbor. Robotul, investit

cu sarcina de a comunica soluții optime în împrejurări neprevăzute, tăcea. Anda și Ionel deveniră și ei taciturni. Începură să se înțeleagă numai prin semne. Tîrziu, abia după ce Ionel conectă aparatul de protecție contra razelor, își regăsiră liniștea. Motoarele reluară torsul normal și astfel astronava, rebusolată pe direcția cosmică stabilită, își continua voiajul spre punctul final. „Aici dispeceratul central de dirijare a zborului", se auzi în cabina de comandă vocea președintelui comisiei. „Ordon să vă întoarceți la bază !..."

Ionel tresări. Anda îl privi lung și nu se putu abține.

— Am și uitat că e doar un test.

— Mai bine era un zbor real, o completă Ionel.

Rechemarea „la bază" era precipitată. Despre aceasta, însă, Anda și Ionel aveau să afle mult mai tîrziu...

— Bravo, copii, le spuse președintele comisiei cînd cei doi colegi coborîră de pe trapa simulatorului de astronavă. Calculatorul ne va comunica rezultatul testului...

— Tata coboară spre Pămînt, interveni Veronica, nerăbdătoare și îi comunică lui Ionel hotărîrea conducerii Institutului de cosmonautică.

— L-a găsit pe George Cozmin ? întrebă Anda, curioasă.

— Nu știu încă... Vom vedea...

Din nou, Pămîntul!...

Dispoziția de întoarcere pe Pămînt a astronavei „Dacia-8" a fost dată de directorul Institutului de cosmonautică într-o împrejurare cu totul deosebită. Cauzele întoarcerii erau ținute pentru moment într-un secret desăvîrșit, deși se zvonise că Andrei Stroe ar fi contractat o boală

cosmică teribilă, ce ar fi făcut imposibilă continuarea misiunii sale. Alții, mai optimiști, pariau că a fost găsit George Cozmin cu astronava-gigant intactă și că totul va fi învăluit în secret pînă la întoarcerea lor pe Terra. Realitatea era cu totul alta și, pentru a judeca mai bine situația, directorul institutului dădu dispoziție ca Gina și Grig să-i deruleze, pe ecranul panoramic, filmul cu toate fazele înregistrate care au precedat luarea hotărîrii sale. La vizionare a fost admisă, în afara celor doi dispeceri, doar Veronica, cu condiția să respecte secretul întregii operațiuni.

...După aterizarea astronavei pe solul noii planete, în sala dispeceratului central se așternu liniștea. Neastîmpărat din fire, Grig lăsă să se scurgă doar cîteva clipe și încercă să ia legătura din nou cu Andrei. Se aștepta la un reproș. În definitiv, îl deranja din timpul odihnei și reproșul era binemeritat. Dar astronava se încăpățîna. Apelurile lui Grig rămîneau fără răspuns. „Ei drăcie!" își spuse Grig, continuînd să emită semnalele de recunoaștere. Astronava însă nu mai răspundea. Aparatele video intrară în funcțiune pe toate canalele posibile. Locul pe care doar cu cîteva clipe în urmă se odihnise „Dacia-8" era gol, pustiu. Grig dădu alarma. Astronavele aflate în zbor pe trasee apropiate erau rugate să intervină cu promptitudine pentru găsirea lui Andrei. Toate însă ezitau. „Trasee apropiate" era un fel de a spune, pentru că zona în care opera Andrei era cu totul nouă, neexplorată încă de reprezentanții Terrei și, astfel, prea puțini erau cei care se avîntau spre necunoscut. Apelurile, rugămințile, comunicările pe toate direcțiile cosmice posibile zburau fulgerător, dar rezultatele, știrile noi întîrziau. „A apărut un fenomen necunoscut", îi comunică Grig directorului institutului. „Insistați!" îl rugă directorul.

Operațiunile începură să fie luate de la început. Comunicațiile pe unde laser, pe cele centimetrice, canalele video pentru mare distanță, stațiile intermediare, toate

intrară în funcțiune într-o frecvență drăcească. Zona cosmică în care se presupunea existența astronavei „Dacia-8" se umplu de mesaje, de sute de semne întrebătoare, de curiozități și speranțe ce nu erau satisfăcute. „Ce-i de făcut?", întrebă Gina, aproape speriată. „Greu de răspuns", îi spuse Grig, care, aplecat peste un emițător ultrasensibil, continua să emită semnale de recunoaștere...

— Am spus eu, mă așteptam, interveni Veronica din fotoliul de pe care urmărea derularea filmului.

— Fii calmă, te rog, o invită directorul institutului.

...Într-un tîrziu din neantul ce domina cosmosul apărură cîteva semnale slabe. „E Andrei", sări Gina ca arsă. „Repetă", spuse tare Grig, adresîndu-se sursei cosmice. „După aterizare, cu toate măsurile luate, am fost pur și simplu măturat de pe planetă", comunică Andrei lapidar. „Forțe nevăzute — continuă el — au ridicat astronava, împingînd-o spre marginea unei galaxii necunoscute. Sistemul de aclimatizare al cabinei s-a dereglat, motoarele nu au mai răspuns la comenzi, legăturile radio și tele au fost cu totul întrerupte"... „Și?" întrebă repede Grig, curios să afle cît mai multe amănunte. „Împins spre marginea galaxiei, am întîlnit plutind, inertă, fără viață, naveta de salvare a astronavei-gigant. Cu mare greutate, am reușit să mă apropii de ea. A rămas doar o coajă ce se învîrte haotic în spațiu... Înăuntru totul e topit, e numai scrum. Perspectiva supraviețuirii e redusă la zero"... „A cui?" interveni Gina, neliniștită. „A celor de pe astronava-gigant", lămuri Andrei. „A mea, continuă el, sper că e încă fericită... Alungată din acel loc de forțe nevăzute, astronava începe să-și revină, răspunde la comenzi... Aștept dispoziții noi..." Personalul dispeceratului rămase consternat. Nimeni nu vroia să-și închipuie că George Cozmin ca și tinerii săi însoțitori s-au jertfit pe altarul științei, în timpul acelei misiuni de lungă durată, pentru cercetarea unei planete noi. Pînă la acea dată, istoria a

mai consemnat jertfe, erau cunoscute chiar și cîteva catastrofe cosmice, dar zborul lui Cozmin, ca dealtfel și al lui Andrei Stroe, păreau în siguranță. „Ce fac ?" întrebă Andrei, văzînd că Terra întîrzie în calcule. „Pe ai noștri o să-i plîngem acasă, aici e în zadar", continuă tot el. „Nu te grăbi", îi răspunse Grig. „Nu cred că e nevoie să-i plîngem, trebuie să-i găsim", îl completă directorul institutului. „Vom găsi alte căi, vom insista — îi mai spuse el —, dar acum întoarce-te la bază !..."

*

Pe Pămînt, dispariția astronavei-gigant intrase din nou în actualitate. Șansele de reușită, care se prevăzuseră la plecarea în Cosmos a lui Andrei Stroe, dispăruseră ca un miraj în pustiu. Reluarea unei noi aventuri, care să aibă drept motivație găsirea lui George Cozmin părea, pentru unii, o aberație pe care forurile științifice nu o puteau accepta. Singurii autorizați, care credeau într-o posibilă reușită, erau directorul Institutului de cosmonautică și... Andrei. Da, da, Andrei Stroe, temerarul călător printre aștri, aflat încă în înălțimile siderale, avea remușcări. După ce îndreptă nava spre Terra, începu să regrete. Știa că dincolo de marginea galaxiei spre care fusese împins se află o lume nouă, necunoscută. „Și dacă Cozmin a folosit dublura navetei de salvare ?" îi trecu prin gînd. Nu avu curajul să-și spună părerea. Era istovit, îngrijorat, mult prea obosit ca să-și adune gîndurile într-o formă destul de logică. Totul trebuia demonstrat, argumentat. Ori el, în situația în care se afla, nu mai putea. Nu știa însă că Pămîntul, dincolo de nereușita sa, îl va primi triumfător, ca întotdeauna. Erau încă destui oameni care nu aflaseră de sfîrșitul navetei de salvare a astronavei-gigant, astfel că vestea sosirii lui Andrei era pusă în legătură directă cu posibila descoperire a lui George Cozmin.

...Capitala începu pregătirile pentru primirea astronavei „Dacia-8", sub semnul sărbătoririi lui Andrei, care cu prilejul acestui zbor a atins zone cosmice nevăzute încă de oameni. În ciuda unor opoziții, directorul institutului hotărî ca Stroe să fie primit ca un erou. În mintea sa încolți un plan strategic de lungă durată și era sigur că Andrei, poate singurul dintre astronauții celebri, îl va înțelege și îi va împărtăși gîndurile.

Ionel și prietenii săi nu puteau fi în afara acestui freamăt al bucuriei, care îi cuprinsese pe toți, în așteptarea astronavei „Dacia-8". Anda și Rodica pregătiseră, după un vechi obicei, un tort mare pe care figura, simbolic, denumirea astronavei. În același timp, Anda încropi în grabă, împreună cu o grupă de pionieri, un program artistic, iar Rodica, revenind la o veche pasiune, mobilizase cercul de pictură modernă al pionierilor cosmonauți pentru a organiza o frumoasă expoziție în cinstea eroului revenit pe Pămînt. Marius Olaru, ajutat de alți cîțiva colegi, construise machete ale astronavei-gigant și ale astronavei „Dacia-8", îngemănate pe un suport de unde păreau două libelule argintii cu botul avîntat spre cupola albastră a cerului. Dintre toate surprizele, cea mai reușită părea o planșă executată de pionierii din clasele mici ; era o aglomerare de pietre, nisip, pămînt și zeci de legături electronice, care reprezentau „Planeta X" ce născuse atîtea necunoscute pe orbita parcursă de temerarul cosmonaut.

În ziua cînd s-a anunțat că peste cîteva ore, astronava „Dacia-8" va reveni pe Cosmodromul din București, străzile începură să cunoască forfota din preajma unor mari evenimente. Mii de locuitori ai Capitalei și ai orașelor satelit se strînseseră în jurul Herăstrăului, privind spre cer, întrebînd în stînga și în dreapta asupra orei de aterizare sau, pur și simplu, înghesuindu-se în fața cîtorva panouri electronice, conectate la un sistem unic de emisie de pe

astronavă, pe care apăreau permanent parametri de zbor.

Momentul aterizării se apropia. Ionel se strecurase din timp în marea sală de așteptare a cosmodromului și contempla, din cînd în cînd, turla înălțată spre azur în care astronava condusă de tatăl său avea să intre ca într-o mănușă. Auzi, într-un tîrziu, uralele puternice ale mulțimii adunate și își dădu seama că punctul argintiu al navei își făcuse apariția la orizont.

Intrarea astronavei în uriașa turlă de aterizare fu marcată de snopurile imense ale artificiilor lansate din mai multe locuri ale parcului. Apa lacului, frămîntată în acele clipe de cîteva vedete zburătoare care dădură onorul, începu să prindă reflexe verzui-portocalii. În clipocitul neastîmpărat al undelor apei, aplauzele vestiră apariția pe un parapet al turlei cosmodromului a lui Andrei Stroe. Toată lumea aclama. Cei mai mulți fluturau batiste multicolore și așteptau cu sufletul la gură ca alături de Andrei să apară și George Cozmin. „Unde sînt cei salvați ?“ întrebă printr-un megafon puternic un corespondent al unei mari agenții de comunicații inter-cosmos. „Vor sosi curînd“, răspunse cosmonautul, care stătea drept și zîmbitor, refuzînd să facă orice alt comentariu...

PARTEA A DOUA

Speranțe noi

Seara se așternu liniștită și blîndă peste blocurile masive din sticlă și beton ale cartierului, iar prin geamurile glisante ale locuințelor încerca să pătrundă soarele nopții. Luna, așezată comod în caleașca ei de aur, se plimba în vîrful cupolei cerești, privind mirată spre zecile de arcade și coloane albe, roșcate sau azurii, din granit sau piatră masivă ce se profilau în umbrele de pe asfaltul lucios, printre fîntîni arteziene și statui. „E o seară de basm“, își zise Anda, admirînd seninul din înaltul cerului. „Cînd voi ajunge și eu acolo ?“, se întreba singură, negăsind un răspuns potrivit. „Curînd“, îi șopti mama sa, care îi intui curiozitatea. „Curajoșii au calm și răbdare“, îi mai spuse mama, rugînd-o să se pregătească...

Anda își sărbătorea ziua de naștere și, aflată lîngă fereastră, urmărea siluetele ce se desprindeau de pe trotuarul rulant, încercînd să recunoască în fiecare dintre ele pe musafirii invitați. Îmbrăcată într-o rochie lungă, pal-trandafirie, înflorată, așa cum era moda adolescentină, luă două ramuri de piersic și, în ritmurile unui vals, făcu cîțiva pași pe covorul moale. Bucuria ei era nemăsurată. I se comunicase oficial că a reușit la ultimul test și astfel se considera, alături de ceilalți colegi, o astronaută veritabilă. Știa, își dădea seama că reușita la test este doar un început. Îi trecură prin minte cuvintele profesorului

Aurel Cozmin, care într-o discuție îi spusese : „Să știi că nici tatăl tău, nici George Cozmin, nici Andrei Stroe și nici înaintașii lor nu s-au născut celebri". „Celebritatea — conchise atunci profesorul — înseamnă, înainte de toate, muncă, seriozitate, știință și iar muncă". Anda nu se îndoia de sinceritatea acestor păreri ale lui Aurel Cozmin, dar vroia cu tot dinadinsul să guste din plăcerea plimbărilor prin necunoscutul cosmic. Tatăl ei, Ștefan Tănase, „Fănică" sau „Nea Fane", cum îi spuneau prietenii, un vechi și destoinic astronaut, aflase în cursul acelei zile că restricțiile de la zbor, care îl afectau direct, i-au fost ridicate. Ultimele săptămîni, el le trecuse prin frămîntări și griji continue datorită interdicției de a zbura, impusă de o suferință trecătoare despre care, dintre cei ai casei, doar Anda aflase cîte ceva. Bucurîndu-se că tatăl ei va reintra în toate drepturile și că momentul revederii cu unii dintre colegi se apropia din clipă în clipă, Anda sălta spre sistemul de oglinzi paralele, aflat în holul de la intrare, pentru a se admira. O șuviță de păr îi căzuse pe o sprînceană, dar nu o ridică. Se privi strengărește în oglindă și tresări. Sistemul audio-vizual de la intrare dădu semnalul că în fața ușii se află cineva. Se întoarse repede, îndreptîndu-și privirea spre ecranul de deasupra ușii glisante. Se bucură. Erau colegii așteptați.

— Ah, ce bine îmi pare ! spuse tare Anda, lăsînd ușa să lunece pentru a face loc colegilor.

Rînd pe rînd, invitații o îmbrățișară și îi puseră în brațe buchete de flori...

În locuința familiei Tănase domnea o atmosferă sărbătorească. Cele cîteva fotolii construite dintr-un material special și care aveau o funcționalitate multiplă se umflară automat, oferind loc oaspeților. O muzică unduită de strunele unei viori electronice umplea casa cu o veche melodie a „Ciocîrliei", iar Anda, delicată, vioaie, plină de spontaneitate, încerca să-i întrețină. Cîteva baloane colorate vibrau în atmosfera muzicală a încăperii.

— Deci, Anda și Ionel, v-ați asigurat, spuse tare Rodica Ursan după ce, întîrziată, insistase la intrare să i se deschidă cît mai repede. Visul vostru de a zbura spre alte lumi e ca și realizat.

— De unde știi ? interveni repede Ionel.

— Gina, dispecera, mi-a spus că sînteți trecuți pe un tabel aprobat de conducerea institutului. Așa că...

— Fiți pe pace, copii, încercă să schimbe discuția Ștefan Tănase, care tocmai intrase în cameră. Pe rînd, veți pleca toți în Cosmos !

Rodica îl privi lung, neîncrezător. Dorinței ei de a deveni astronaută i se opunea voința tatălui care, întotdeauna, era de părere că pe Pămînt viața e mai sigură decît pe alte planete. Specialist în aclimatizarea diverselor specii de pești din apele de munte în cele de șes, Ilarion Ursan, tatăl Rodicăi, se făcea a nu înțelege dorința fiicei sale și o sfătuia mereu ca să experimenteze adaptarea unei specii de păstrăvi din apele Bucovinei — zonă din care era originar — în lacurile din preajma Canalului București-Dunăre. Firește, ideea era bună, dar Rodica avea chemare pentru cu totul altceva.

— Azi m-am întîlnit cu tatăl tău, Rodica, continuă Ștefan Tănase. Se pare că nu mai e chiar atît de pornit. I-a spus și profesorului Cozmin că nu are obiecțiuni în legătură cu o eventuală plecare a ta în Cosmos...

— Adevărat ? se interesă Ionel.

— Da, da, confirmă nea Fane. Din cîte știu, vei pleca și tu...

Copiii aplaudară vestea în timp ce Rodica se îmbujoră la față.

— Nu știți însă ultima veste, mai spuse nea Fane. Se pare că astronava-gigant supraviețuiește...

*

În timp ce colegii Andei petreceau de ziua ei, Grig, șeful dispeceratului de dirijare a zborurilor cosmice, se găsea în fața panoului de recepționare a semnalelor radio. Auzi cîteva impulsuri slabe, venite ca din întîmplare de dincolo de sistemul nostru solar. „O fi radiația naturală a unui pulsar", gîndi pentru moment dar, fără să vrea, sări ca mușcat de șarpe. Recunoscu în frecvența transmisiei pe „hoinarul printre stele", cum îl numise Gina pe rătăcitul care mai încercase cîndva să intre în legătură cu Terra. Deveni atent și îi făcu semn Ginei să-l ajute în descifrarea mesajului. „Sînt un naufragiat în Cosmos, începea astrograma foarte clar. Toată aparatura de bord îmi este defectă, continuă «hoinarul», nu mă pot orienta, trăiesc solitar pe un corp necunoscut. Spre o planetă vecină a trecut o navetă cu însemnele astronavei-gigant românești. Nu am reușit s-o abordez. Ajutor !... Semnează L-14."

Grig rămase înmărmurit. Încercă să reia legătura cu „L-14" pentru a-i cere și alte amănunte dar, în loc de răspuns, primi o continuare a astrogramei care încurca și mai mult lucrurile : „Aparatele de recepție de pe L-14 sînt defecte... Nu aud nimic... Transmisia mea e cu totul întîmplătoare... Ajutor !..."

Orice întîrziere putea fi fatală. Dispeceratul de dirijare a zborurilor interstelare, cu aprobarea conducerii institutului, convocă de urgență pe toți specialiștii cunoscuți. „Sala marilor luceferi", cum era denumită încăperea în care se întruniră cei convocați, cunoștea un freamăt aparte. Consiliul științific, format din conducerea Institutului de cosmonautică, astrofizicieni, specialiști în probleme de navigație cosmică, de faună, floră ori mineralogie astrală, piloți încercați de astronave, luară în discuție mesajul transmis de cel care pretindea că este „naufragiat în Cosmos". Unii erau de părere că astro-

grama este de fapt un mesaj vechi, al unor generații trecute, care colindă Cosmosul în ani-lumină și nicidecum un semnal transmis prin mijloace moderne. Alții combăteau această părere, afirmînd că mesajul amintește de astronava-gigant și deci nu poate fi ceva „antic", cum încercase cineva să ironizeze. „Da, sărise un specialist în botanică cosmică, nu uitați că și atunci, cu mulți ani în urmă, noi am mai pierdut o astronavă-gigant ; e drept, primitivă, dar era a noastră." „Liniștiți-vă ! îi invită directorul. Să vedem al cui este indicativul de L-14 și din ce zonă s-a realizat emisia ?"

Sclipirile dese și intermitente ale semnalelor de pe imensa hartă stelară, cu ajutorul căreia se reconstituiau zborurile, se stabileau noi itinerarii ori se calculau locurile probabile de unde se primeau mesaje necunoscute și neașteptate, lăsau aproape în permanență puncte de suspensie care trebuiau clarificate. Cîteva linii trase pe hartă de Veronica, între care una perpendiculară de pe „Planeta-X", supranumită și „Planeta moartă", lămuri căutările. Formula de calcul inițiată de ea și încredințată computerului, scoase pe ecranul strălucitor cu umbre tremurînde, cîteva variante de distanțe posibile, obstacolele de care mesajul s-ar fi putut lovi pe drum, date referitoare la vechimea transmisiei.

— Uimitor ! spuse Grig, descifrînd limbajul computerului.

— De-a dreptul uluitor, îl completă Gina. Astrograma a fost transmisă de pe un corp aflat în apropierea neospitalierei planete vizitate recent de Andrei Stroe...

— Vizitată ? întrebă Andrei. Cea care m-a măturat ?...

— Exact, răspunse Veronica din locul ei. De unde să fi știut ?...

— Dar acolo, în acea zonă, sînt trei planete mari, neexplorate încă și cîțiva sateliți naturali ale acestora. Unde s-o fi aflînd George Cozmin și unde naufragiatul ? întrebă Gina.

— Ei, asta e ! interveni directorul institutului. Trebuie să ajungem acolo... Cît mai repede și nu oricum...

— ...În sfîrșit, am stabilit. Începe să se lămurească cîte ceva, spuse Grig, intrînd brusc în sală cu o hîrtie în mînă.

— Ce ai stabilit, ce tot îndrugi ? întrebă directorul.

— Știm cine este „L-14"... Este indicativul Insulei cosmice care nu ne-a răspuns la apel și pe care Andrei nu a mai găsit-o....

— Deci sînt supraviețuitori ! spuse hotărît directorul. Și, din fericire, continuă el ironic, nu sînt dintre cei... antici.

— Înseamnă că ai noștri, în frunte cu Cozmin, trăiesc, interveni satisfăcut Andrei.

— Evident, confirmă Grig. Dar mai știi ?...

— Nu mai cobi, îi reproșă directorul. Să ne grăbim. Asemenea investigații nu se pot face trasînd linii pe hărți sau discutînd la infinit. Orice clipă pierdută poate să coste vieți omenești...

*

Discuțiile, explicațiile, demonstrațiile de pe hartă, urmărite cu ajutorul atlaselor stelare, încetară. La cererea directorului institutului, participanții începură să stabilească planul unei noi expediții. Andrei Stroe urma să facă propuneri pentru echipaj. Calmul care îl caracteriza nu-l trădă nici de această dată, doar ușoare inflexiuni ale vocii îi făcură pe unii să creadă că are de spus ceva deosebit.

— Știți, mi-e greu să încep, dar... încercă Andrei cu o voce nesigură. Fiul meu, Ionel, a fost testat pentru un asemenea zbor, împreună cu cîțiva colegi... pentru specializare. Vă rog deci să-l includeți în echipajul meu pe Ionel Stroe și pe... Anda Tănase.

În sală se făcu liniște. Participanții nu schițară nici un gest dar se priviră și, pe rînd, examinară mimica feței directorului, din care nu înțeleseră prea mare lucru.

— Îți asumi o asemenea răspundere ? întrebă directorul.

— Da, vă asigur, răspunse Andrei. Greul, necazul, surprizele, efortul concret sînt instructori de neînlocuit...

Cîțiva zîmbiră. Veronica se apropiase de fotoliul soțului ei și, neștiind încă ce atitudine să ia, se așeză alături. Se bucura de plecarea fiului ei împreună cu tatăl, dar nu uita că misiunea dificilă pe care o aveau de îndeplinit comportă multe riscuri ; prea multe necunoscute urmau să fie rezolvate, iar pentru aceasta se impunea prezența unor oameni cu multă experiență.

— Nu te necăji, îi spuse Andrei. Am mare încredere în cei tineri. Și aș mai dori...

— Precis ai o cerere nouă, îl întrerupse directorul. Să știi că nu sîntem la ora concesiilor...

— Nu vreau concesii, precizează Andrei. Aș mai dori ca cea de a doua astronavă, care va pleca odată cu mine, să fie comandată de astronautul Ștefan Tănase...

— Nea Fane ? întrebă un reputat specialist în mineralogie cosmică cu care Ștefan făcuse nenumărate zboruri extraterestre.

— Da, răspunse hotărît Andrei. Despre el e vorba.

Sala începu să murmure. Ștefan Tănase era unul dintre astronauții apreciați în institut, dar care abia încheiase perioada de convalescență. Doar de cîteva luni se întorsese de la spitalul din baza cosmică „Alcor", situată aproape de Ursa Mare. Prieteni dintotdeauna, Ștefan îl înlocuise la una din curse pe Andrei Stroe. Deși înlocuirea se făcuse din timp și cu aprobările de rigoare, Tănase nu a vrut să țină cont de cîteva recomandări date de Stroe și se afundă, atunci, în labirintul necunoscut al unui grup de asteroizi și micro-meteoriți. Aici, în loc să

folosească astrolabul cu prismă, acel instrument nelipsit oricăror cosmonauți pentru a măsura poziția aștrilor și coordonatele geografice ale locului, porni în orb, fiind convins că va ieși la liman prin intuiție. Întîmplarea a făcut să treacă apoi printr-o rouă de stele, adică printr-un grup de stele minuscule, arzînde, iar perdeaua de protecție a astronavei să se defecteze tocmai în acea împrejurare. Neavînd timp să comande coborîrea unor obloane de protecție a învelișului, datorită înfierbîntării puternice a pereților navei, a suferit arsuri grave, fiind nevoit să se interneze în spitalul de pe „Alcor". Conducerea institutului i-a interzis să mai zboare, însă, în urma intervenției energice a lui Andrei, susținută de Grig, bazată pe multe acte de eroism ale lui Nea Fane, interdicția a fost ridicată.

— Ce să-i faci, sînt slăbiciuni omenești, motivă Andrei față de cineva din Consiliul științific care ridicase problema disciplinei în zbor. La el nu s-au mai întîmplat și am garanția că nu o să se mai repete... Ne-am întîlnit și era distrus moralicește. Are impresia că este inutil, că nu mai aveți încredere în el. Așa că, vă rog...

— Nu știu ce să zic, ezită directorul institutului.

— El știe drumul printre aștri ca și mine. Vă rog să rețineți că „Planeta X" a fost de fapt descoperită de el, în ultima sa cursă... Atunci, cu ajutorul unui telescop instalat pe astronavă, bazîndu-se pe folosirea radiațiilor ultraviolete puternice, depășind constelațiile Lebăda și Lira, avîntîndu-se spre înălțimi neatinse, Ștefan ne-a asigurat că și acolo licărește viața. E drept, nu ne-a putut da detalii, noi nu i-am dat crezare, dar ipoteza lui s-a verificat...

Discuțiile continuară aproximativ în același ritm. Fiecare membru al celor două echipaje, care urma să plece pentru identificarea celor rătăciți și aflați în pericol în hăul cosmic, era cîntărit sub toate aspectele. Odată cu ei,

astronavele urmau să dispună și de specialiști capabili să se pronunțe asupra radiațiilor atmosferei, asupra solului și subsolului planetelor pe care le vor atinge, a eventualelor noi forme de viață, astfel că navele de salvare deveniseră adevărate purtătoare ale unor expediții științifice originale...

Startul...

Ora hotărîtă pentru decolare veni parcă pe neașteptate, într-o zi încărcată de norii unei ploi văratice, trecătoare. Pe undele lacului Herăstrău se legănau valuri verzi-cenușii, iar în aclamațiile copiilor de la Centrul didactic pionieresc, de pe rampa plasată pe vîrful marii cupole albastre țîșni din nou astronava „Dacia-8".

Spre deosebire de părerile exprimate la început de Andrei Stroe, Consiliul științific al Institutului de cosmonautică a hotărît plecarea spre lumile îndepărtate ale Cosmosului doar a unei singure astronave, a doua urmînd să fie menținută ca rezervă. Hotărîrea, bine gîndită, era motivată de necesitatea asigurării unor intervenții prompte, oportune.

...Spațiul înghiți pasărea gigant în cîteva clipe, iar întinderea văzduhului, care părea fără sfîrșit, lăsa impresia unui deșert spațial iluzoriu, al cărui capăt nu-l puteai vedea nici prin închipuire. Cîteva flori împodobeau cabina de comandă a astronavei ca și cabinetele de lucru ale specialiștilor din echipa expediționară, înfrumusețînd drumul lung la care au purces. În astronavă se făcu liniște. La orizont se ivi o stea lucitoare, singuratică, de pe care se recepționase un mesaj de salut adresat coman-

dantului. Astrograma era semnată de șeful bazei de cercetări pomicole, pasionat de încrucișarea unor pomi și arbuști pămînteni cu plante asemănătoare de pe alte corpuri cerești.

— E Luceafărul, spuse zîmbind Andrei Stroe, comandantul navei. Acolo s-au aclimatizat cele mai frumoase magnolii...

— Luceafărul... repetă Ionel, pierdut. „A fost odată ca-n povești, / A fost ca niciodată...", continuă Ionel, recitind din Eminescu.

— Ce-i Ionel, ai trecut la „amintiri clasice" ? îl întrebă Anda. Nu te interesează magnoliile ?

Ionel părea să nu-i dea atenție. Cîteva dîre de lumină trecură ca un lanț luminos printr-o parte a astronavei, iar apoi, alte cîteva roiuri mici de stele apăruseră și, treptat, se pierdură în beznă. Ionel privi lung spre Anda, dar nu-i răspunse la întrebare. Continuă să recite, șoptind : „...Din umbra falnicelor bolți / Ea pasul și-l îndreaptă / Lîngă fereastră, unde-n colț / Luceafărul așteaptă".

Anda roși. Nu îndrăzni să mai pună nici o altă întrebare, dîndu-și seama că Ionel recită pentru ea și, poate, despre ea. Și, în timp ce Ionel continua să recite, Anda întoarse privirea spre hublourile mari ale astronavei, sesizînd cum luminile se revărsau haotic, cînd lucind ca niște stele izolate, cînd formînd parcă o cale lactee din țînte sclipitoare, încinse într-un dans nebunesc căruia Andrei, aflat la pupitrul de comandă, nu-i dădea nici o importanță.

— Sîntem pe calea cea bună ? întrebă Andrei, glumind.

— Da, cred că da, răspunse Ovidiu Udrea, un tînăr înalt, zvelt, proaspăt absolvent al Școlii superioare de astronautică, aflat la a treia sa cursă în Cosmos, ca secund al lui Andrei.

— De unde știi ? întrebă din nou Andrei.

— Am verificat harta inter-galactică, precizează Ovidiu și văd că nu ne-am abătut de la traseu...

— Oare cît mai avem ? întrebă sfios Ionel.

Comandantul zîmbi. Prefera întotdeauna să nu discute pe marginea călătoriei pe care o efectua. Cunoștea bine zona, dar cum Cosmosul are și punctele sale imprevizibile, se abținu să răspundă. Atrase doar atenția că astronava va trece printr-o ploaie densă de stele. Astrobiologul Dinu Matei și astromineralogul Doina Novac rămaseră uimiți, ușor speriați.

— Chiar așa ? întrebă Doina, neîncrezătoare.

— Exact așa, confirmă Andrei ; nu vă pierdeți cu firea pentru că „ploaia" nu ne udă...

...Drumul părea lung și obositor. Încercarea celor din astronavă de a se odihni era întreruptă de curiozitatea noutăților științifice care erau înregistrate și interpretate în relație directă cu multe alte date cuprinse în memoria calculatorului electronic al navei. Dar, în ciuda așteptării, a oboselii, a curiozității, cu sau fără voia unora dintre membrii echipajului, astronava pusă pe direcția stabilită de comandant se apropia de noua planetă din ce în ce mai mult.

Într-un tîrziu, Ovidiu Udrea, secundul navei, dădu alarma. Pe ecranele radar ale astronavei apăruse un punct luminos care începu să se mărească pe măsura apropierii de el.

— E limpede, spuse Andrei după ce cercetă atlasul astral și verifică ultimele calcule. Era de așteptat. Ne apropiem de „Planeta cu surprize".

În ciuda aparențelor, timpul se scurse repede. Pe Pămînt trecuseră mai bine de doi ani pînă cînd Institutul de cosmonautică auzi, în sfîrșit, vestea că „Dacia-8" se apropie de țința sa.

— Cum adică ? întrebă curioasă Anda cînd află denumirea noii planete.

— Simplu, răspunse Andrei. E una dintre planetele pe care presupunem că s-a refugiat George Cozmin.

— Ce bine ar fi ! exclamă Ionel. Aș vrea să-l găsim, și... cît mai repede.

— Nu te grăbi, interveni Dinu Matei. Nu ai auzit, e cu „surprize" !

— Glumeam, spuse Andrei. Ce nu oferă surprize pentru noi ?...

Întrebarea rămase plutind în aer. Atenția întregii echipe a fost atrasă de o perturbare promptă a comunicațiilor cu Pămîntul. De pe ecranele sistemelor video dispăruse luciul, ce fusese înlocuit de o culoare cenușie, închisă. Astrofoanele își încheiaseră zumzetul, lăsînd întregul echipaj într-o derută inexplicabilă.

— Liniștiți-vă, îi calmă Andrei. Vom asoliza cu orice risc...

Am asolizat!...

De la înălțimea la care se afla astronava, zona avea o înfățișare haotică, neclară. Cu timpul, în lumina zorilor care apăruseră, aparatura optică de observații interstelare descoperi un lanț muntos cu piscuri abrupte, cîteva vîrfuri înfipte ca niște stalagmite uriașe, așezate pe malul unei grote în care razele soarelui palid se răsfrîngeau agale, formînd un joc de culori argintii.

— Ce frumos ! își dădu cu părerea Anda, murmurînd.

— Nu o fi oare un fel de „Fata Morgana" ? întrebă Ionel. Nu știm încă ce ne așteaptă...

— Fii mai optimist, băiete ! îl întrerupse Anda.

Andrei Stroe nu scoase nici o vorbă. Urmărea cu atenție încordată aparatajul de la bord, îndeosebi comportarea pilotului automat al navei. Undeva în zare, spre niște

povîrnișuri ce păreau acoperite de nisip, se zărea o altă grotă în ale cărei adîncuri sclipea, în luciri de smarald, apa.

— Apă, tăticule ! strigă bucuros Ionel...

— Liniște ! ordonă Andrei. Fiecare să rămînă la postul său.

Pentru moment, totul arăta pustiu. Cîmpia de nisip care se întindea la orizont, după grota în care se observase luciul apei, părea un imens deșert înghețat.

— Coborîm ! hotărî comandantul astronavei, fără să dea o altă explicație.

Privirile celor prezenți la bordul navei se ațintiră spre solul planetei care refuza să-și dezvăluie tainele doar prin simpla observare a ei. Cîteva motoare puternice, puse automat în funcțiune de robotul investit cu asemenea responsabilitate, făcură ca astronava să se oprească aidoma unui armăsar nărăvaș oprit din galop, aproape brusc, ca apoi să planeze lin, triumfător, spre un punct din apropierea grotei în care se descoperise apa...

— Am asolizat... Am asolizat, fraților, repetă entuziast Andrei Stroe, subliniind acest cuvînt pe care întotdeauna îl rostea cu multă plăcere.

— Înseamnă că am cîștigat prima bătălie, nu ? întrebă Dinu Matei, a cărui privire fugea să descopere semne evidente de viață.

— Ei, nu chiar așa, răspunse Andrei. S-ar putea ca bătălia abia să înceapă...

O întindere imensă de nisip alb, ca o zăpadă proaspăt așternută, calmă și pustie, înconjura întregul ținut. Cînd privirile echipajului zburdau peste întinderea imaculată, instalația video, ca prin mister, începu să dea semne de viață.

Sistemele de astrofonie se dezmorțiră brusc, iar în difuzoarele puternice apăru vocea lui Grig : „Sînt Terra-1, sînt Terra-1, mă auzi ? Recepție !" Pămîntul solicita noi amănunte despre constatările din Cosmos. „Sînt Dacia-8,

sînt Dacia-8, te aud foarte bine. Treci pe video...“ îi ceru Andrei.

Institutul de cosmonautică primi vestea asolizării cu o oarecare nedumerire. Veronica, verificînd datele noi ale zonei în care se afla astronava „Dacia-8“, deveni agitată. Dealtfel, deși obișnuită cu deplasările lungi și temerare ale soțului, Veronica Stroe nu resimțise niciodată o îngrijorare atît de mare ca acum, în perioada căutărilor febrile a echipajului astronavei-gigant. Teama ei se mărise odată cu plecarea lui Ionel care nu gustase pînă atunci nici satisfacțiile, dar nici amărăciunile unor asemenea călătorii.

— Este pentru prima dată cînd pe această planetă pășește picior de om, spuse Veronica directorului institutului care se interesa de evoluția zborului. Riscul e prea mare, se completă ea pentru a motiva neliniștea vădită ce o stăpînea.

Directorul zîmbi. Își aruncă o privire fugitivă peste harta astrală și, aproape absent, spuse ca pentru sine :

— Se pare că ai dreptate...

— Cum adică ? interveni Veronica, curioasă să-i afle părerea exactă.

— Riscul e mare, dar fără el nu se poate, precizâ directorul. Și apoi, Andrei e un lup bătrîn al Cosmosului.

— Totuși, îl paște neprevăzutul mai mult ca în altă parte.

— Poate, spuse directorul. Spre deosebire însă de alte locuri, s-ar putea ca aici să aibă un succes mare și... neprevăzut. În ceea ce privește părerea dacă acolo a fost sau nu picior de om, rămîne de văzut...

*

Instalațiile speciale ale astronavei emiteau permanent în jurul ei un gaz invizibil ; fără a fi nociv organismelor vii, datorită unor proprietăți fizice și chimice speci-

fice, gazul dădea astronavei culoarea solului din jur. În cazul apropierii de ea a unor organisme vii, senzori speciali dădeau alarma și declanșau sistemul de raze ce o făceau invizibilă și, la nevoie, un robot comanda decolarea pe verticală și plasarea sub ea a unui zid de raze nimicitoare prin care nu putea să pătrundă nimic.

— Să luăm o gustare și apoi să ne odihnim, ceru comandantul, după ce constatase personal că toate măsurile de securitate ale navei funcționează normal.

Anda Tănase așeză repede gustările preferate, în timp ce Ionel, prevăzător, revăzu stația de climatizare și îmbogăți conținutul de oxigen în sufrageria navei.

— Care va fi „mișcarea“ următoare ? întrebă Doina Novac, comparînd misiunea lor cu o partidă interesantă de șah.

— Cea obișnuită, răspunse sec Andrei. Prin ea trebuie să-l găsim pe George Cozmin sau, mă rog, urmele sigure ale lui... Vă așteptați la altă „mișcare“ ?

— A, nu, răspunse puțin fîstîcită Doina. La asta mă gîndeam și eu, dar...

— Dar ?...

— Nimic... Știți, profesia, completă Doina. Aș vrea să descoperim minerale noi, însă... nu înainte de a-l găsi pe Cozmin...

În încăperile astronavei se făcu liniște. Nu se auzea nici cel mai mic zumzet, iar lui Ionel o asemenea stare i se părea obositoare. Trase cu coada ochiului la cei din jur și rămase cu impresia că dormeau toți. Își aruncă privirea spre unul din hublouri. Deveni nerăbdător. Nu știa încă dacă vede aievea sau visează. Se șterse la ochi și privi din nou. În înălțimile cerului, care i se păru aici de un cenușiu deschis, zări cîteva puncte negre ce se aflau în mișcare. Apoi, punctele se înmulțiră și începură să se învîrtă ca un nor de porumbei. „Ce-o fi oare ?“ se întrebă pentru sine. Închise ochii. Încă nu știa ce să creadă

și nici ce să facă. Deschise repede ochii pentru a urmări norul. Nu mai văzu nimic. Cerul rămase limpede, fără nici o pată. Se întoarse ușor spre tatăl său și adormi...

Alarmă la bord

Ovidiu Udrea, secundul lui Andrei Stroe, în ciuda oboselii și a dorinței de a se odihni, nu putu să ațipească. Se gîndi, într-un moment, să-și provoace somnul pe cale electronică, printr-un sistem de unde care inhibau și relaxau sistemul nervos, dar se răzgîndi. Privi din nou afară printr-un periscop, adaptat special astronavelor de salvare, și observă o zonă întinsă din jur. I se oferi o priveliște ciudată ; niște dealuri țuguiate, iar undeva într-o parte sesiză fundul unui crater a cărui adîncime, din acea poziție, nu se putea distinge. Solul era acoperit peste tot de același nisip fin, orbitor de alb iar sus, în apropierea vîrfurilor unor dealuri, se profilau siluetele unor plante pe care nu le putea defini. „Ce să fac ?“ se întrebă singur. Își însușise programul, așa cum îi ceruse comandantul astronavei, dar încă nu se putea hotărî. „Ce-o fi, o fi !“ își zise și se apropie de trapa de ieșire din astronavă. Simțea că nu are curajul încă să facă primii pași pe solul planetei și de aceea urcă repede în naveta spațială individuală, un fel de ambarcațiune astrală, capabilă, la nevoie, să „lunece“ cu viteză redusă deasupra solului, la o înălțime chiar și de numai cîțiva centimetri. Ovidiu porni motoarele și înaintă printr-o ecluză de raze protectoare pînă ce se îndepărtă de astronava-mamă, trezindu-se singur în acea imensitate a unei lumi noi pe care dorea s-o cunoască. „Îl vom găsi oare pe George Cozmin ?“ Cu această întrebare înregistrată adînc în conștiința sa, Ovi-

diu făcu un tur de orizont, înconjurînd astronava, apoi cîteva piscuri din apropiere. Nu remarcă însă nimic nou și astfel coborî ușor, planînd la cîțiva centimetri deasupra unuia dintre vîrfurile pline de acea vegetație ciudată pe care o sesizase prin periscopul astronavei. Cu toate încercările de a se clarifica, nu reuși. Opri naveta spațială și, prin catapultare, ieși, atingînd solul. Costumul termoizolant nu-i dădea posibilitatea să simtă căldura, dar o intuia ca urmare a supravegherii permanente a termosensibilizatoarelor așezate la reverul costumului și care înregistrau temperatura mediului. În contrast cu cele peste treizeci de grade, care se înregistrau în zonă, Ovidiu simțea sub picioare o răceală de gheață. Se aplecă. Observă în unele locuri luciul de cleștar al gheții, mai ales după ce rupse cîteva fire din vegetația care îi atrase atenția. Privi lung la firele rupte, după care izbucni într-un chiot de bucurie. Constată, plin de satisfacție, că solul de pe întregul versant pe care se afla era acoperit cu mușchi și licheni. Dezrădăcină cîțiva dintre ei și îi așeză într-un buzunar special al costumului, destinat conservării plantelor. Se aplecă din nou și începu să studieze mai bine locul și, mai ales, fenomenul de îngheț în această zonă atît de călduroasă. Scormoni în roca înghețată și observă semnalul optic al detectorului pe care îl folosea. Lucrurile începură să fie din ce în ce mai clare. Sub stratul primar de rocă era acumulată o imensă cantitate de bioxid de carbon, fapt ce făcea ca solul să se mențină înghețat. Cît de întinsă era această „zonă rece“, cum o numise el, nu putea ști încă nimeni dintre expediționarii Terrei. Aceasta, ca și multe altele, rămînea o enigmă. Dar cea mai importantă dintre enigme, pentru Ovidiu, rămînea o veche astrogramă. Își aminti de un mesaj transmis pe Terra de George Cozmin, înainte ca el să fi atins „Planeta X“, și din care rezulta că pe un astru apropiat, unde făcuse o scurtă escală, a găsit un sol com-

plet înghețat. Grăbindu-se pentru a ajunge la țintă, George Cozmin nu adîncise cercetările. „O fi oare planeta pe care a fost Cozmin ?“... „Cunoscînd zona, Cozmin oare s-a retras tot aici ?“... „Unde ar putea fi ?“... Iată întrebări ce începură să-l chinuie pe Ovidiu.

Dispariția din astronavă a secundului fu observată de echipaj imediat, mai exact în momentul în care un mecanic de bord, trezit de ridicarea trapei de ieșire din navă, sesiză absența lui Ovidiu. Alarma dată la bordul navei nu se prefăcu în îngrijorare. Andrei acceptase începerea unor largi și profunde investigații dar, înainte de a se hotărî asupra modului în care va acționa, îi ceruse lui Ovidiu să nu părăsească nava. Găsi un bilet cu un conținut lapidar lăsat de Ovidiu și se liniști. Acesta îl asigura doar că intenționează să facă o recunoaștere în jurul navei. Andrei reciti biletul și rămase pe gînduri. Nu înțelegea de ce Ovidiu întîrzie atît de mult. Intui o posibilă surpriză neplăcută și se necăji. Dădu repede dispoziții echipajului de a nu întreprinde nimic fără aprobarea sa.

Expediționarii de pe „Dacia-8“ păreau derutați. Abia tîrziu ei înțeleseră sensul îngrijorării lui Andrei. „Unde s-a greșit oare ?“ Era întrebarea pe care, la un moment dat, comandantul o pusese fiecărui membru al echipajului. Nimeni nu putea să găsească cel mai potrivit răspuns. Plecarea precipitată a lui Ovidiu era oare o greșeală ? Cei mai mulți nu o interpretau în acest fel. În definitiv, cineva dintre ei trebuia să facă o primă recunoaștere a terenului din jur, motiv pentru care Doina Novac chiar interveni pe lîngă Andrei, spunîndu-i :

— Nu mai înțeleg nimic. Cunoașterea locului în care ne aflăm nu se poate face numai din fotoliu...

— Ce nu este de înțeles ? o întrerupse Andrei. Orice pas al nostru este cutezanță aici, iar cutezanță înseamnă nu numai curaj ci și prevedere și multă disciplină. A avut oare Ovidiu aprobarea colectivului de a părăsi astronava ? Vom raporta dispeceratului...

*

Discuțiile care se încinseră între membrii expediției se încheiară brusc, ca la un semn magic. Undeva, la o înălțime nu prea mare, deasupra astronavei, apăru un gigant zburător ale cărui aripi păreau imense. Dealtfel, astrobiologul Dinu Matei era de părere că anvergura aripilor depășește cei cincisprezece metri pe care îi pronostica Ionel. Niște țipete stridente, care se revărsau din văzduh, i-au atras atenția chiar și Andei care, doborîtă de o toropeală obositoare, începuse să moțăie. Andrei îi atenționă pe toți de prezența probabilă a unui pericol. Sistemul de apărare complexă al navei intră în funcțiune. Fiecare dintre cei prezenți își încordase atenția la maximum. Țipetele stranii ce coborau din tăriile cerului planetei se auzeau tot mai mult. Anda tresări. Se apropie de Ionel, privindu-l întrebătoare :

— Fii liniștită, îi spuse el. Nenea Dinu, astrobiologul nostru, va stabili dacă e o vietate sau un aparat tehnic.

Întreaga zonă intrase într-o permanentă și atentă supraveghere din partea echipajului astronavei „Dacia-8“. Namila zburătoare părea să fie solitară. În jurul ei era o liniște stranie, spartă doar de stridența țipetelor pe care le scotea.

— E o reptilă zburătoare, fraților, spuse la un moment dat specialistul astrobiolog, care urmărea namila pe un ecran mare conectat la un microprocesor ce recepționa și prelucra microunde și radiații biologice. Iată, continuă Dinu, am cîteva elemente ce mi-au permis să întreprind și niscaiva calcule...

Din adnotările făcute în grabă de biolog rezulta că reptila avea o greutate de peste o sută de kilograme. Oricum, nu era deloc ușoară. Concluzia cea mai importantă era că aceasta făcea parte dintre răpitoare, era carnivoră și trăia numai pe vîrfuri de stînci deoarece, datorită aripilor foarte lungi și a picioarelor scurte, nu-și putea lua zborul de pe terenuri plane...

— Probabil că reptila s-a rătăcit sau poate pe aici are un culoar de trecere, își dădu cu părerea Anda.

— Poate... spuse absent astrobiologul, gîndindu-se la o posibilă capturare a reptilei-păsări.

— Un lucru e limpede, interveni Andrei. Pe această planetă există viață... Ionel, te rog să-mi faci legătura cu Terra...

Cercetările continuă...

Împărțirea zonelor de lucru și a problemelor ce urmau să fie în atenție, pe fiecare membru al echipajului, nu dădură prea multă bătaie de cap, iar navetele spațiale destinate cercetării se puseră în mișcare, ducîndu-i pe fiecare la locurile de observare și cercetare stabilite. În prima zi de lucru nu se înregistraseră noutăți deosebite iar seara, apărută brusc, aduse o înrăutățire a vremii. Andrei reușise să retragă oamenii de la punctele de lucru dar el fu surprins, fără să-și dea seama, de un vînt năprasnic care stîrnise o adevărată furtună de nisip. Printre firele argintii ale nisipului începu să se țească o ploaie cu picături albe, lăptoase. Naveta spațială, pilotată de Andrei, făcea cu greu față furtunii dar încet, aidoma unui planor, înainta spre astronavă. „Dacia-8“ era văzută de Andrei, prin aparatura optică a navetei, ca un punct luminos, așezat undeva printre stropii lăptoși și ceața provocată de ridicarea nisipului fin...

Ajuns la bordul navei, Andrei rămase plăcut surprins de pregătirile făcute de fiul său, Ionel. Acesta regenerase atmosfera din fiecare compartiment al navei, așezase un buchet de lalele pe masa de lucru a comandantului și îi transmisese rugămintea lui Grig de pe Terra de a lua

legătura cu dispeceratul. Andrei nu spuse nimic. Gîndurile lui erau cu totul în altă parte. Dispariția lui Ovidiu ridica nenumărate semne de întrebare. Rătăcirea sau eventuala sa răpire de către ființe raționale, de animale, păsări sau reptile gigant care îl puteau înghiți într-o clipă, comiterea unui posibil accident ori a unei greșeli de pilotaj ce ar fi putut să-l catapulteze în afara zonei gravitaționale a planetei și cîte alte supoziții erau gînduri ce îl frămîntau fără încetare. Dealtfel, toate aceste presupuneri, reale sau nu, erau subiecte permanent discutate de membrii expediției, îngrijorați de noua situație ce se crease. Gina, care recepționase astrograma cu vestea transmisă de la bordul navei, nici nu vroia să audă. „Cred că e o glumă proastă“, îi spuse ea lui Andrei cu care intrase în legătură video. Casca de astronaut a lui Ovidiu era prevăzută cu echipamente speciale pentru transmisii radio, dispunea în navetă de emițătoare și receptoare puternice dar, cu toate acestea, secundul nu dădea nici un semn de existență. „Unde poate fi naveta ?“ se întreba Ionel. „El poate fi înghițit, sechestrat și cîte altele, dar naveta ?“ continua tot el să se întrebe cu voce tare. „Mai știi, poate e catapultat în Cosmos“, își dădu cu părerea Anda.

Institutul de cosmonautică însă nu se mulțumea cu păreri generale. Cerea dovezi. „Care e stadiul verificărilor voastre ?“ îl întrebă directorul institutului pe Andrei, pe un ton vădit supărat. „Cercetările continuă...“, îl asigură comandantul astronavei, fără să intre în amănunte. Formula stereotipă de raport părea seacă la prima vedere, chiar fără valoare. În spatele ei, însă, stăteau eforturile de căutare asiduă. Apeluri radio înconjurară planeta și trecură dincolo de marginile ei, dar nici un răspuns nu se făcu auzit. Andrei, Dinu și Doina, în navete confortabile și bine echipate, făcură ocolul planetei de cîteva ori. Observațiile nu aduseră noutăți.

...Dimineața următoare se arătă calmă și senină. Desigur, dimineața era numai un fel de a spune, deoarece aici ciclurile și schimbările cunoscute pe Terra, ziua ca și noaptea, apăreau extrem de brusc. Oricum, odată cu lumina palidă a unui soare, despre care se cunoșteau încă puține date, fiecare membru al expediției trecu la postul care îi fusese încredințat. Așteptau cu toții dispoziții noi.

— Iată, avem în față schița — desigur, încă relativă — a ținutului în care ne aflăm, preciză comandantul la un moment dat. Am ales oamenii care, în frunte cu mine, se vor avînta spre zona de nord a planetei. Pare să fie... populată.

Anda, aflînd că nu este trecută pe ordinul de repartizare în expediție, ripostă. Ceilalți, dîndu-și seama de noutatea și poate de periculozitatea misiunii, o priviră lung.

— Ești cel mai delicat personaj din echipaj, îi spuse Andrei. De ce nu vrei să rămîi pe navă? Vei fi utilă și aici...

— Nici nu mă gîndesc, îl întrerupse Anda. O să încerc să vă fiu de folos acolo, să-i găsim și să-i salvăm pe cei rătăciți. Cred că nimeni nu-mi poate interzice participarea; de aceea am venit aici!...

— Nu-i vorba de interdicție, interveni și Ionel.

— Tu să taci! izbucni Anda.

— În loc de ceartă prefer împăcarea, spuse în cele din urmă Andrei. Ne vei însoți!

Anda mulțumi comandantului și se bucură.

— Fiți convinși că n-o să mă plîng de greutăți, spuse Anda în cele din urmă, în așa fel ca să audă toți cei prezenți.

Traseul ales era dificil. O întindere sclipitoare de nisip înghețat, în care nu se putea distinge nici un fel de potecă, părea să fie fără capăt. Și totuși, Andrei și Dinu aveau certitudinea că undeva, înspre nordul planetei, vuiește viața. Fauna, flora, condițiile văzute și cercetate

demonstrau că tumultul vieții există acolo, într-o formă superioară celor constatate anterior. „Poate avem noroc", spusese Dinu într-o doară, sperînd în descoperirea unor ființe raționale. Andrei credea într-o asemenea ipoteză și dorea să ceară sprijinul unor eventuali locuitori în găsirea celor „pierduți în spațiu", cum îi denumise Doina Novac. „Oricum, nu ne vom lăsa pînă nu-i vom găsi...", precizase comandantul, cerînd să se înainteze cu toată viteza. „Toată lumea la posturi!" ordonă Andrei, fără să mai scoată nici un cuvînt...

*

Misiunea complicată în care porniseră nu mai permitea zboruri separate, individuale, ale membrilor expediției. Observarea atentă a împrejurimilor, studierea aprofundată a fiecărui punct dătător de speranțe, presupunea, de cele mai multe ori, o consultare colectivă, un schimb de păreri. De aceea, comandantul hotărî să folosească, pentru această nouă investigare a planetei, o mașină helocosmică, un fel de elicopter uriaș care putea să imprime viteze amețitoare dar și o planare lină, odihnitoare.

După terminarea pregătirilor, la o comandă dată de robotul de serviciu sub supravegherea lui Andrei, o pară de foc se înălță deasupra astronavei-mamă de care mașina helocosmică se desprinse și se înconjură de razele protectoare care o făcură invizibilă. În cîteva clipe, se agăță de niște nori groși, liliachii, străpungîndu-i, iar apoi se avîntă spre înălțimi nebănuite, croindu-și „marele drum nordic", așa cum apăruse notată această încercare cutezătoare în jurnalul de bord al expediției.

Cîteva dîre întunecoase creau iluzia că traseul lor este marcat de o panglică groasă de asfalt lucios, preparat dintr-o smoală încă neînchegată. Mașina astrală plutea în

înălțimi ca o nimfă singuratică, aruncată printre stelele unei alte lumi, fascinînd privirile și gîndurile întregului echipaj.

Trăsăturile copilărești ale Andei se destinseră, bucuria care o cuprinsese pentru participarea ei la această „cercetare complexă", cum o denumise Andrei, era trădată chiar și de bujorii care îi apăruseră în obraji. Din păcate, satisfacția ei nu se dovedi de prea lungă durată. După două zile și o noapte petrecute deasupra planetei, într-un zbor lin, cu căutări febrile, noutățile păreau încă destul de minore. Singurele rezultate erau cele care se concretizaseră prin fixarea pe hartă a unor noi grote, lacuri și lanțuri de munți. Într-un singur loc, deasupra unui pisc ce rivaliza prin înălțime cu vîrfurile cunoscute ale Himalaiei pămîntene, Anda ieși din mașina helocosmică, coborînd cu ajutorul unei parașute, țesută din fibrele unor liane aduse de pe un satelit al planetei Saturn, atingînd roca masivă a muntelui. Echipajul sesiză aici o instalație ciudată, care se asemăna cu un turn de observare cosmică dar, spre surprinderea celor ce văzură noutatea, în jurul presupusei instalații nu se afla nimeni. Descifrarea noutății nu se putea realiza altfel decît prin coborîrea unuia dintre temerari la fața locului. Și culmea, toți vroiau să coboare. Atunci Ionel salvă concurența; propuse să se tragă la sorți. Anda cîștigă și, grăbindu-se pentru a nu provoca eventuale opoziții din partea unor membri ai expediției, se echipă cu parașuta ei multicoloră, sărind în hăul necunoscut.

Întregul echipaj aștepta nerăbdător primele comunicări ale Andei. Cineva își dădu cu părerea că Ovidiu Udrea și George Cozmin ar putea să fie ferecați de localnici în asemenea turnuri enigmatice. Speranțele începură să crească din momentul cînd Anda, ajunsă la baza turnului, a transmis că în fața sa se deschide o grotă, iar spre ca-

pătul ei sînt construite niște scări lucitoare ce imită marmura neagră. „Ei drăcie ! exclamă Andrei, fără să vrea. Coboară !", îi ordonă el.

Anda făcu primii pași spre fundul grotei și simți că nu o paște nici o primejdie. Ochii începură să-i strălucească și învăluiră, dintr-o privire, un hol imens în care pătrunse aproape fără să-și dea seama în cît timp. De aici se desprindeau zeci de tuneluri, săpate în adîncuri, fiecare dintre ele fiind începutul cîte unui labirint ce părea fără sfîrșit. Peste încă vreo cîțiva pași, fata simți o amorțeală ușoară a picioarelor iar aparatele sensibile de pe echipamentul de protecție începură să sesizeze o doză de radiații ciudate, necunoscute. Un ochi ciclopic așezat în partea cea mai înaltă a holului începu să licărească intermitent, slobozind de pe retina sa jeturi de scîntei reci și umede. Anda se opri. Făcu cîțiva pași îndărăt și simți că își revine. „Nu te mai mișca !" ordonă Andrei, care sesiză situația creată, urmărind-o prin aparatele de la bordul mașinii cosmice. „Dinu Matei și cu mine vom coborî de urgență !", hotărî el. „Și eu ?" îndrăzni Ionel. „Și tu !"...

Parașutele multicolore se desprinseră, plutind alene deasupra vîrfului ce ascundea atîtea necunoscute. Anda părea neputincioasă, deși în mintea ei încolțise un plan pe care încă nu avea curajul să-l aplice. Spera în mai multă ospitalitate. Ochiul ciclopic o privea nepăsător, chiar sfidător, continuînd să arunce jeturi de scîntei reci. Rămase pironită locului în așteptarea celorlalți temerari ai expediției. „Am ajuns !" sesiză ea spusele dintr-o suflare ale lui Ionel care, apropiindu-se, simți un mic cutremur al stîncii. Anda se speriase. Un cîntec de orgă începu să răsune din adîncuri, în timp ce Andrei și Dinu încercară să înainteze încet. Ochiul ciclopic îndesi jeturile și, la următoarea mișcare, Dinu căzu. Ionel aruncă repede

o frînghie de mătase cu care îl prinse pe astrobiolog și cu ajutorul Andei îl trase spre el. „Trebuie să-i păcălim", spuse Andrei. Și tot atunci declanșă microgeneratorul de raze, devenind invizibil. După el, prin același procedeu, o zbughi și Anda, reușind de fapt să pună în aplicare tocmai planul la care se gîndise în timp ce Andrei și ceilalți coborau spre ea. Clipele începură să treacă greu. Gîndurile li se învălmășeau haotic, iar teama de a pierde alți membri din echipaj, sau poate chiar pe comandant, începu să se contureze ca un fapt aproape împlinit. Pelerinajul prin tunelurile abisale la care purceseră Andrei și Anda părea o aventură mult prea riscantă. Ionel era aproape sigur că dacă despre aceasta ar fi aflat Veronica, mama sa, ea nu s-ar fi declarat de acord. Asemenea gînduri însă erau zadarnice.

Chiar de la intrare, atît Anda cît și Andrei simțiră că sînt absorbiți de un curent puternic care începu să-i poarte ca pe niște umbre, izbindu-i dintr-un perete în altul, dintr-un colț întunecos în altul. Privelișteа, dacă putea fi denumită astfel, părea ieșită din comun dar, spre surprinderea lor, nu întîlniră nici o ființă și nici o urmă care să demonstreze că pe acolo ar fi trecut Ovidiu Udrea sau George Cozmin. Peste tot găsiră blocuri uriașe de rocă, stivuite într-o anumită ordine, un grup de pietre ce trăda niște statuete ciudate, de o formă necunoscută de pămînteni, precum și niște cazane ce păstrau un lichid argintiu din care emana un miros greu de suportat. Izbiți parcă intenționat de un curent puternic, Anda și Andrei se treziră într-un beci imens, străjuit la intrare de un pește cu aripi, cioplit în piatră. Se apropiară tiptil de el. Un sunet de orgă se răspîndi în jurul namilei cioplite și care se reverberă în ecouri pînă departe. Anda și Andrei se retraseră. Priviră în spate. Andrei holbă ochii mari. Nu-i venea să creadă. În fața sa, intactă, se afla naveta spațială a lui Ovidiu Udrea. O cercetă cu atenție. Aparatele de emisie-recepție erau scoase din funcțiune, dar restul părea nevătămat. „Ce-ar fi... ?" se întrebă Andrei, încercînd să urce în navetă prin trapa găsită deschisă. Un jet de aer însă îl smulse cu putere și îl izbi de perete, reamintindu-i că se află în împărăția unor forțe necunoscute. Încercă să se apropie din nou de navetă și o cercetă cu mai multă luare-aminte. Spera să-l găsească pe Ovidiu sau măcar o urmă lăsată pe navetă. Anda declanșă un detector biologic care, spre surprinderea ei, rămase mut. Era suprema dovadă că în grotă totul era la dispoziția unor aparate și instalații enigmatice, iar forța vie care le dirija se afla undeva la distanță. Unde o fi totuși Ovidiu ? Iată întrebarea ce stăruia în mintea ei și a lui Andrei, chiar și în momentul cînd, încercînd să se întoarcă, îi izbi un curent puternic, scoțîndu-i în hol, alături de Dinu și Ionel care îi așteptau cu sufletul la gură. „Astromineralogul nostru va stabili ce este aici !", spuse Anda, arătîndu-i lui Ionel mostrele de rocă pe care reușise să le sustragă din grotă. Cu aparatura de zbor individuală, instalată în încălțămintea fiecăruia dintre ei, izbutiră ca în cîteva clipe să-și ocupe locurile în mașina cosmică unde Doina Novac îi aștepta emoționată...

Acasă la...„Hoinarul printre stele"

Curajul și cutezanța Andei de a se avînta spre piscurile cosmice și de a cerceta grote nebănuite au fost răsplătite cu botezarea principalului lanț muntos observat, ca și a celui mai înalt vîrf al acestuia, cu denumirea de „Anda". Atunci, de fapt, Andrei a promis că va închina, în cinstea evenimentului, prima cupă de nectar marțian, băutură luată special de pe Terra pentru a marca marile

sărbători ale echipajului. „Încă nu e momentul", își dădu cu părerea Anda, preocupată de lecturarea rezultatelor de laborator obținute de Doina.

— Da, interveni Doina. Se pare că aici este depozitul energetic al planetei. De fapt, fiecare bloc găsit de voi conține surse nebănuite de energie. Descompunerea fiecărui metru pătrat din bloc depășește puterea energetică folosită în prezent pe Terra.

— Dar bine, e posibilă o asemenea concentrare ? întrebă Andrei. Ce rost ar avea depozitarea acestor surse uriașe ?

— Greu de răspuns, preciză Doina.

— Comunicați toate detaliile Institutului de cosmonautică, hotărî Andrei...

Mașina helocosmică își continuă drumul spre necunoscut, lăsînd ca tainele să fie descifrate în timp de oameni, de cei care au creat cu mintea și cu brațele mașini și instalații aproape fantastice.

...La Centrul didactic pioniereso nu se mai discuta altceva decît despre Anda și Ionel, iar denumirea de „Anda" dată principalului lanț muntos al „Planetei cu surprize", cum fusese denumită de Andrei, era considerată o apreciere generală acordată harnicilor cutezători din rîndul pionierilor. Cel mai mult însă se bucurară prietenii lor apropiați, Rodica Ursan și Marius Olaru, care, spre surprinderea lor, în freamătul discuțiilor ce se purtau în jurul faptului că se va deplasa și o altă astronavă spre noua planetă, primiră dispoziții să se pregătească de îmbarcare.

— Pare ceva necurat la mijloc, Marius, îi spuse Rodica puțin speriată. Am fost luați cam repejor. Nu cumva ?...

— Nu, nu cred în nimic rău, îi răspunse Marius, întrerupînd-o. Ne supunem dispozițiilor și gata...

Cu fiece clipă trecută, pregătirile pentru plecarea în cursă a celei de a doua astronave erau tot mai evidente. După dispariția lui Ovidiu Udrea, directorul institutului

a alarmat și echipajul astronavei de rezervă. Ultimele constatări ale echipajului de pe „Dacia-8", identificarea locului unde a fost ascunsă naveta lui Ovidiu, existența probabilă a unor forțe neospitaliere pe noua planetă, eforturile care se impuneau încă pentru găsirea lui George Cozmin și multe alte amănunte, analizate de conducerea institutului, au determinat ca hotărîrea de plecare în cursă a astronavei de rezervă să se precipite. Pentru moment însă, totul părea învăluit în mister. Specialiștii refuzau să comenteze evenimentul, considerîndu-l neclar și, poate, neverosimil.

Aflînd de dispoziția de îmbarcare pe care o primiseră Rodica și Marius, Veronica alergă într-un suflet la dispeceratul de dirijare a zborurilor și, aproape disperată, întrebă :

— Ce s-a întîmplat ?

...Gina zîmbi. Părea nepăsătoare și nu se grăbea să răspundă.

— Nu mă chinui, o rugă Veronica.

— Fii pe pace, interveni Grig, care tocmai intrase în legătură video cu Andrei.

— Sîntem pe urme bune, preciză Andrei cînd o văzu pe Veronica îngrijorată în fața aparatului de video-emisie. Se pare că am dat peste George Cozmin...

*

Prezumțiile lui Andrei începură să se contureze din ce în ce mai mult. Ciudata mașină cosmică pe care o conducea își continua zborul lin, ca un fulg de păpădie luat de o adiere ușoară a vîntului, înregistrînd încă o noapte deasupra ținutului spre care se îndreptase. Luciul de peste zi al nisipurilor nesfîrșite obosi ochii echipajului, iar pentru a se asigura odihna, membrii expediției se învoiră să doarmă pe rînd și, tot pe rînd, să facă de cart pentru a observa cu atenție noutățile de pe sol.

Ionel, instalat comod în fotoliul său, încerca să observe o suprafață cît mai mare a solului. Aflat de cart doar de cîteva ore, își plimba mereu ochii peste perdeaua norilor, dincolo de orizontul colorat al planetei, încercînd să discearnă realitatea pe care o ascundea această lume nouă pentru ei. O zguduitură puternică a mașinii helocosmice îl făcu pe Ionel să dea alarma. Toți membrii expediției ocupară imediat locurile de apărare. Comandantul, printr-un semnal adresat robotului din fața panoului de dirijare, înălță mașina spre azur și declanșă sub ea razele ucigătoare. O reptilă zburătoare gigant se prefăcu în scrum și se pulverizâ în atmosfera planetei. Dinu Matei rîse. „Fiind invizibili, nu ne-a văzut", spuse el în treacăt dar, în același timp, Ionel atrase atenția comandantului să privească panorama ce se deschidea sub ei. Undeva, jos, apăru sfîrșitul lanțului muntos și se arătară cîteva povîrnișuri ce se ridicau din apropierea a două cursuri mari de apă. Din masa compactă de nisip alb se mai vedeau încă vreo cîteva petece, iar în jurul lor apăruseră altele de un verde crud, pămîntean.

— Ce-ar putea fi acolo ? întrebă Anda, arătînd spre cîteva ridicături așezate pe malul unui curs de apă.

— Curios, observă Andrei. Par niște construcții...

— Da, confirmă Dinu. Pare o așezare...

— Dar acolo ? atrase atenția Ionel.

Undeva la orizont, într-un loc ce părea izolat, se înălța un turn sclipitor.

— Ce-ar fi să ne apropiem ? spuse Doina care, pînă atunci, surprinsă de privelișie, tăcuse.

— Coborîm pentru observații, hotărî Andrei.

Complicata mașină cosmică începu să planeze ușor, ca un pescăruș deasupra construcțiilor descoperite, rotindu-se încet și cu multă băgare de seamă. Andrei insista cu aparatura radio să intre în legătură cu eventuale ființe raționale de pe sol. Totul se petrecu neașteptat de repede.

La bordul mașinii helocosmice se produse o surpriză pe care Andrei aproape că nu o credea. Cineva de pe sol insista să discute în direct cu comandantul navei. Membrii expediției sesizară semnalul, dar cei mai mulți dintre ei amuțiră, neștiind ce să creadă.

— Fiți atenți, fac legătura ! spuse Andrei.

— Nu manifestați nici o teamă, spuse vocea de pe sol. Sînt un copămîntean rătăcit. Vă cer ajutor !...

Andrei nu se grăbi. Știa capcanele Cosmosului mai bine decît ceilalți din echipaj. Mrejele unor voci închipuite, semnale care imitau mesaje autentice au dus pe mulți astronauți la pierzanie.

— Vrem cîteva amănunte ! ceru Andrei vocii de pe sol. Cine ești și de unde vii ?

— Mă numesc Gio, răspunse vocea. Probabil știți că la o distanță de cîteva luni terestre de zbor se afla Insula cosmică. Pe ea s-a produs o explozie, eu fiind singurul supraviețuitor. Naveta cu care m-am salvat e defectă... Ajutați-mă !... Vă rog !...

Mașina comandată de Andrei începu să frîneze. Calitatea pe care o avea de a asoliza sau ameriza îi dădea multă mobilitate în mișcare și posibilități infinite de observare. Coborîtă doar la cîțiva metri de sol, membrii expediției avură posibilitatea să vadă fizionomia robustă a astronomului Gio care, coborînd repede dintr-un turn metalic, făcea semne disperate, indicînd locul cel mai potrivit de asolizare.

— Deci dumneata ești „hoinarul printre stele", spuse Andrei cînd coborî din navă.

Gio nu răspunse. Îl îmbrățișă pe Andrei ca pe un frate venit de departe, repetînd gestul și cu ceilalți care se alăturară comandantului. Emoția se consumă repede. Gio îi invită pe toți în turnul său, promițînd că se va supune dispozițiilor lui Andrei. Dinu îl privi cu o oarecare neîncredere.

— Dumneata ești pămîntean ? îl întrebă Dinu direct, fără nici o altă introducere.

— Nu, sînt fiul Cosmosului, recunoscu Gio.

— Bine, dar spuneai că ești de pe Terra, interveni Andrei.

— Părinții au fost de pe Terra și mă consider un fiu, în primul rînd, al Terrei. Să nu vă fie teamă, sînt un prieten, intrați vă rog ! îi invită Gio, făcînd un gest larg, amical. O să vă spun pe nerăsuflate întreaga mea pățanie, mai completă el, deschizînd ușa turnului, așezat ca un castel medieval la răscrucea unor cursuri largi de ape curgătoare...

Atenție, piratii!

Descoperirea „hoinarului printre stele" produse satisfacție, dar și mult interes pe Terra. La Institutul de cosmonautică se spera ca Gio să cunoască unele amănunte posibile ale dispariției lui Ovidiu Udrea sau măcar detalii ale situației localnicilor și astfel, cu sprijinul său, să se treacă la o investigare mai amplă și concretă a planetei pînă la clarificarea misterioasei dispariții. În ceea ce privește găsirea lui George Cozmin și a echipajului de pe astronava-gigant, așa după cum crezuse Andrei, totul se dovedi o iluzie. Turnul în care locuia Gio imita de la distanță naveta de salvare a astronavei-gigant, așa că totul rămăsese doar o impresie eronată. Căutările trebuiau continuate. Andrei se simțea mai mobilizat ca niciodată. Salvarea lui Gio, aducerea lui printre oameni, așa cum și-o dorea, îi întipări lui Andrei convingerea că prin perseverență se pot rezolva multe lucruri pe care alții, dezinteresați, poate nici nu le bănuiesc. Directorul Institutului

de cosmonautică îl încuraja în convingerile sale și îi dădea dreptate. „Perseverați și veți învinge !" îl sfătuia el prin astrogramele transmise de pe Terra.

În timp ce Andrei reflecta asupra vechilor povețe ale directorului institutului, acesta din urmă îi dădea ultimele indicații lui Ștefan Tănase, înainte de startul său cosmic. Aflați în salonul de onoare de sub marea cupolă albastră a Cosmodromului din Herăstrău, directorul institutului îi confiase clar și răspicat lui „Nea Fane" că situația de pe „Planeta cu surprize" nu e deloc roză.

— Dispariția lui Ovidiu, ascunderea navetei sale, tăcerea îndelungată a lui George Cozmin, neclaritatea situației lui Gio, preciză directorul, la care se adaugă alte amănunte, sînt factori de mare îngrijorare. Eu cred că avem de-a face cu o acțiune organizată de către forțe ce nu ne sînt prietene. Deci trebuie multă grijă...

— Ne vom strădui, îl asigură Ștefan, dar eu îl știu pe Andrei ca pe un expert în descifrarea unor asemenea enigme...

— Da, da, îl întrerupse directorul. Uneori și experții pot greși ; pot deveni creduli, pot pierde vremea explorînd piste false. Să nu uităm că și organizatorii răpirii lui Ovidiu sînt niște experți. Și poate și ai lui George Cozmin...

— Cozmin, răpit ? întrebă mirat Ștefan.

— Am spus... „poate". Să verificăm...

Discuția cu Ștefan se desfășura în prezența astrofizicienei Veronica Stroe. Opinia ei de a pleca acolo un grup numeros pentru a clarifica mai repede enigmele se izbi de împotrivirea directorului, care era de părere că „nu trebuie să lăsăm impresia unei invazii". Veronica se dădu bătută. Știa că astronava „Caraiman", comandată de Ștefan Tănase, este dotată cu tehnica cea mai înaintată. Instalații perfecționate de raze roentgen, gamma, telescoape neutrinice puternice, zeci de alte detectoare, fără îndo-

ială, după cum remarcase directorul institutului, „vor fi de folos pentru a stabili noi ipoteze, mai apropiate de realitate“...

*

...Astronava „Caraiman“ porni cu toată viteza pe urmele găsirii lui Ovidiu Udrea și a lui George Cozmin. Rodica și Marius își ocupară locurile pentru observarea corpurilor aflate în mișcare. Undeva, în apropierea planetei Saturn, Rodica sesiză o navă ciudată. Știa că la cele minus două sute de grade Celsius, cît se înregistrează obișnuit pe această planetă, nava, care purta însemnele saturniene, trebuia să fie înzestrată cu sisteme speciale de asolizare pe gheață, să dispună de căptușeli termoizolante și, mai ales, conform obiceiurilor din zonă, să răspundă la salut în termeni specifici, prin înclinarea unor fanioane mari, albastre. Nimic însă din toate acestea. Nava încerca să se strecoare ignorînd onorul care i se da.

— Curios, șopti Rodica.

— Mai mult decît curios, o completă Marius. Detectoarele noastre indică o încărcătură de roci energetice. Pe aici nu se găsesc...

— E o navă-pirat, interveni Ștefan, declanșînd generatorul de raze magnetice. N-o scăpați ! îi îndemnă pe copii.

Nava-pirat făcea eforturi disperate să fugă din încleștarea în care era țintuită de razele magnetice ce o învăluiră. Marius, aflat la pupitrul generatorului, se străduia să nu scape din vedere zvîrcolirea colosului care ajunsese în dreptul traseului lor. Ștefan, intrigat de tăcerea piraților, hotărî să asolizeze pe un satelit apropiat pentru a investiga conținutul transportului pe care îl efectua nava.

— Nu, nu, ripostă Rodica. S-o tîrîm pînă pe „Planeta cu surprize“. Acolo ne vom convinge...

— Atenție, Ștefane ! îl sfătui Grig pe comandant, după o discuție directă dintre ei prin intermediul instalațiilor video. Nu este exclusă o legătură dintre nava-pirat și depozitul unde zace naveta lui Ovidiu...

Rodica devenise numai ochi și urechi. Pentru ea, nu era numai o captură prețioasă cît, mai ales, o cale de dezlegare a necunoscutelor spre care plecaseră.

— Fii atent, Marius ! izbucni ea la un moment dat, declanșînd, la un semn al lui Ștefan, o copertină ce învelea astronava „Caraiman“ ca o plapumă moale, pufoasă.

Din nava-pirat porniră mii de săgeți luminoase menite să anihileze efectul magneților care o țineau strînsă ca într-un clește.

— O tîrîm pînă la infinit, spuse Ștefan, dar să...

Comandantul nu-și termină vorba. Un fulger neașteptat provocat de pe nava-pirat desprinse lanțul invizibil al moleculelor magnetice. Un suflu puternic împinse apoi astronava „Caraiman“ cu sute de kilometri îndărăt. Razele magnetice nu mai putură atinge din nou corpul colosului ciudat, care, sesizînd situația favorabilă pe care și-o crease, se îndepărtă din zonă cu o viteză incredibilă.

— Începem cu un eșec ? întrebă Rodica, supărată.

— Uneori eșecurile prevestesc marile succese, spuse Ștefan necăjit.

„Caraiman“ își reveni cu greu din șocul neprevăzut prin care trecuse. Redresată și repusă pe direcția sigură de zbor, astronava porni cu toată viteza înainte.

— Să nu vă fie teamă, copii, spuse Ștefan. Înaintăm mai ingenios decît piratii. Am devenit invizibili, ba, și mai mult, am pornit sistemul nostru complex de detectare și apărare.

Starea de îngrijorare trecuse. Marius ardea de nerăbdare să-i revadă pe Anda și pe Ionel despre care nu mai aflase nimic deosebit. Timpul care îi despărțise pînă atunci parcă îi maturizase, dar, în același timp, sentimentele de

prietenie se întăriseră și mai mult. „Cauza comună întotdeauna apropie oamenii", își reaminti el de o remarcă a Rodicăi pe care, înainte de îmbarcare, o apreciase mult Ștefan Tănase, comandantul astronavei. O repetă, aproape fără să vrea, cu voce tare și o privi îndelung pe Rodica, admirîndu-i fața catifelată. Ochii mari, senini, trădau la colega sa sinceritate și căldură.

— Ce ai ? izbucni fata.

— Te admir, răspunse sincer Marius. Ești parcă Afrodita, născută din spuma mării, și ești dîrză ca o Atenă modernă...

— Nu-i vreme de romantisme, Apollo, îl întrerupse Rodica.

Ștefan zîmbi. Își concentră atenția spre aparatele de control ale zborului navei și începu să fredoneze încet, în surdină, cîntecul îndrăgit : „Ești tînăr cît trăiești..."

Ipoteze noi

Pregătindu-se pentru primirea astronavei „Caraiman", cei de pe „Dacia-8", la insistențele lui Dinu, doreau să se lămurească mai bine asupra împrejurărilor în care Gio a ajuns pe „Planeta cu surprize". Astrobiologul trăia sub semnul unei presimțiri nedorite. Nu credea în vedenii, stafii și cîte alte asemănătoare, dar nici nu putea ignora realitatea. În seara zilei cînd îl cunoscuse pe Gio, Dinu, aflat în fața turnului lîngă care aterizaseră, contempla undele line ale cursurilor de apă alăturate. Din senin, ca o nălucă, apăruse Gio înfuriat, plutind cam la înălțimea unui stat de om și cu o expresie răzbunătoare, se răsti clar și amenințător :

— Nu ai încredere în mine, nu ? Te va costa !

Dinu rămase uluit. Încercă atunci să răspundă, să lămurească cîte ceva din părerile sale, dar nălucа dispăru în neant, pierind ca o rază de soare acoperită de umbra deasă a norilor. Cînd află întîmplarea, Andrei rise.

— Nu te știam prăpăstios, îl dojeni comandantul. Și eu am văzut odată o întreagă armată, îmbrăcată în zale medievale, care mă amenința. Sînt umbre cosmice ce se reflectă în zeci și sute de ani lumină...

— Să lăsăm gluma, îi ceru Dinu. Mi-a vorbit, m-a amenințat. Să fim atenți...

— Bine, acceptă Andrei. Să mai discutăm cu el, să ni-l apropiem.

Comandantul astronavei „Dacia-8" intuia bănuielile lui Dinu, dar nu vroia încă să intre în amănunte. Planul lui avea o bătaie mai lungă și dorea să verifice personal ipotezele pe care le elaborase în mintea sa.

...Atmosfera din mica încăpere a lui Gio devenise obositoare. Acesta își dădu seama că Andrei trebuie să afle cît mai multe, să știe tot, să nu aibă motive să-l suspecteze. De aceea, începu să povestească pe scurt viața sa de călător astral, mereu hărțuit de surprizele Cosmosului.

— M-am născut pe Marte, începu Gio, imediat după colonizarea zonei de la poalele munților Europa, care, după cum se știe, sînt cei mai înalți munți din sistemul nostru solar. Apropos, voi copii, știți ce înălțime au ?

— Peste douăzeci și cinci de kilometri, răspunse Ionel, căscind ochii curioși spre Gio.

— Bravo, răspunse acesta, așa e. Părinții erau de pe Terra și vacanțele le-am petrecut pe pămînt, la bunici, în mari croaziere de-a lungul și de-a latul oceanelor, sau urcînd povîrnișurile munților. Mi-au plăcut însă și celelalte planete. Fiecare dintre ele este o lume aparte. Tata, ca specialist în telecomunicații cosmice, s-a mutat cu serviciul de pe Marte pe Insula cosmică. Aici a fost nenorocirea...

— De ce ? întrebă calm Andrei.

— Insula începuse să fie cunoscută atît de cei de pe Terra, cît și de ființe raționale de pe alte planete. Ființele, dar mai ales interesele lor erau greu de controlat. Noi ne bazam pe conștiința fiecăruia și am greșit...

— Cum adică ? interveni Doina.

— Într-una din zile sosi de pe un satelit al lui Jupiter un grup de ființe necunoscute. Erau niște monștri cu toate că se asemănau cu ființele umane. Erau înalți, cam de trei ori cît cei de pe Terra, spătoși, cu cîte două capete și purtau în ochi fulgere ucigătoare. Acest grup intrase în legătură cu ființe de pe o planetă pe care noi încă nu o cunoșteam. Mai tîrziu, am aflat că se numește „Planeta X" sau „Planeta necunoscută"...

Andrei deveni atent. Spera să descifreze cîte ceva din bănuielile sale.

— Un alt grup de pe „Planeta X", continuă Gio, era interesat să achiziționeze arme distrugătoare. Nu știm cînd și cum, dar monștrii cu două capete au transportat arme ucigătoare pe „Planeta X", folosindu-se de Insula cosmică, unde făceau escale pentru a se alimenta. Am sesizat asta tîrziu. Războiul pe „Planeta necunoscută" începuse. Am încercat atunci să intervin și i-am sfătuit pe jupiterieni să-l oprească. Nu au vrut să înțeleagă și m-au amenințat. Profiturile lor erau imense. Sustrăgeau de acolo munți de materii prime, roci ce încorporau energii nebănuite și revindeau apoi celor de pe „Planeta X" arme pentru a se autodistruge...

— Dumneata ce erai acolo ? întrebă Dinu, curios.

— Constructor șef. Un fel de responsabil administrativ al insulei și răspundeam de toate construcțiile tehnice. În această calitate i-am primit pe jupiterieni, la cererea lor. A fost ultima convorbire cu ei... Mi-au spus că au cerut audiență pentru a-mi aduce la cunoștință că, dacă nu le permitem escalele, ne vor distruge. Am ripostat. Atunci

unul dintre ei, probabil o căpetenie ce avea două capete ţuguiate, îmbrăcat într-o armură de fibră antiiradiantă, m-a apucat de guler și m-a aruncat într-o mică navetă spațială, știind că nu voi putea atinge cu ea sistemul nostru solar. Am fost obligat să pornesc motoarele și am plecat, neștiind încotro s-o apuc. Am crezut că astfel am salvat insula. M-am înșelat. În urma mea, insula cosmică a explodat, dispărînd cu tot cu oameni...

— Deci dumneata ai fost cel care...

— Da, eu, îl întrerupse Gio pe Andrei. După dispariția insulei, am recepționat la bord știrea ce se răspîndise în Cosmos că astronava „Dacia-8" se îndreaptă spre „Planeta X". I-am avertizat pe toți cei care mă auzeau, să transmită echipajului de pe astronavă să se întoarcă. Știam la ce pericol se expune...

— Și iată că nu a murit nimeni, interveni Dinu, ironic.

— Văd, recunoscu Gio, jenat. Credeam că fac un bine...

— Dar dumneata ai transmis și despre o navetă de pe astronava-gigant. Unde e ? întrebă Dinu, luînd o mină de anchetator sever.

Andrei îl mustră din priviri pe Dinu. Simțea că întrebările lui dure și directe ar putea deranja. Apoi, din toată povestea, Gio se arăta a fi un binevoitor și un excelent cunoscător al spațiilor interstelare.

— Da, fraților, recunoscu din nou Gio. Am și comunicat că naveta spațială s-a îndreptat spre o direcție necunoscută, din această galaxie. Încercările de a lua legătura cu ea nu mi-au reușit...

Discuțiile continuară pînă tîrziu. Evenimentul întîlnirii cu Gio era mult prea mare ca să poată fi tratat simplist, superficial. Membrii expediției aflară cu acea ocazie că o parte a „Planetei cu surprize" este locuită de ființe raționale de un fel deosebit, dar cu care Gio încă nu intrase în legătură ; le-a observat doar în zborul pe care îl făcuse atunci cînd ajunsese acolo. Turnul metalic în care stătea

era de fapt naveta spațială a lui Gio pe care o înfipsese intenționat ca să fie vizibilă, iar cele cîteva ridicături pe care le văzuseră în timpul observațiilor asupra solului erau construcții elementare ridicate de el, în intenția de a lăsa urme clare că planeta a fost vizitată de un reprezentant străin.

— Nu mai speram într-o salvare, preciză Gio. De localnici îmi era frică. Am aflat dintr-o veche legendă, care circula pe Insula cosmică, că cei de aici atacă brutal orice ființe venite din altă parte...

— Nu mai ai motive să-ți fie frică, îl întrerupse Andrei, necăjit că nu putuse afla nimic despre Ovidiu. Deci zborul și cercetările, spuse apoi comandantul, le vom continua împreună...

— Cu voia dumitale, desigur ! se grăbi Gio să răspundă, privind pe furiș figura neîncrezătoare a lui Dinu...

*

Gio se familiariză repede cu noii săi prieteni și, ieșit din disperarea singurătății în care trăise o perioadă de timp, executa orice fel de servicii ce îi erau solicitate de cei de la bordul astronavei „Dacia-8". Observînd acest amănunt, Andrei rugă echipajul să nu profite de situația lui Gio, indicînd ca el să fie folosit în raport de capacitatea și posibilitățile sale. Dealtfel, Gio se dovedi a fi un astronaut perspicace, un excelent cunoscător al problemelor de construcții cosmice, propunînd chiar ridicarea unei mari baze astrale cu posibilitățile pe care le oferea „Planeta cu surprize". Evident, el se baza pe optimismul manifestat de Andrei, care îl asigurase că va găsi înțelegerea și colaborarea localnicilor. Gio știa însă că pînă atunci mai era cale lungă. Și Dinu își mai schimbă din părerile sale despre Gio, deși nu în totalitate. Se simțea un chinuit și un nedreptățit. Aflîndu-se de cart și lăsîndu-l pe Gio

în cabina sa, Dinu sesiză printr-unul din hublouri, plimbarea pe pajiștea din jur a unei ființe necunoscute. Privi atent și, cînd colo, surpriză ; Gio îi zîmbea de afară și îi dădea cu tifla „De ce mă chinui numai pe mine, afurisitule !" strigă Dinu și se repezi în cabina lui Gio. Acesta stătea însă liniștit, răsfoind o revistă ilustrată, împrumutată de la biblioteca astronavei. Nervos, Dinu fugi din nou spre hublou. Afară, năluca dispăruse...

Înainte de a continua cercetările din nordul ținutului, Andrei începu să aibă îndoieli cu privire la rezultatele pe care le dădeau calculatoarele de pe Terra și de pe astronavă, referitoare la coordonatele cosmice ale planetei pe care se aflau. Calculele păreau că se contrazic, iar Institutul de cosmonautică, deși sesizase acest lucru, nu reușea să concluzioneze asupra cauzelor.

— Cînd ați stabilit coordonatele anterioare ? întrebă Gio, după ce află unele contradicții.

— În prima plecare spre „Planeta X", răspunse repede Andrei.

Gio rămase pe gînduri. În baza datelor de la bordul navei, schiță repede pe un notes galaxia în care se aflau, trase mai multe linii, stabili poziția planetei și începu să calculeze. Rezultatele obținute le încredință calculatorului. Pe unul din ecrane apărură cîteva cifre uluitoare. Andrei, în prezența celorlalți membri ai expediției, se frecă puternic la ochi, întrebînd neîncrezător : „Oare să fie adevărat ?"

— Este cert, comandante ! Să știi că minuni se pot întîmpla și în secolul nostru, răspunse Gio.

— Dar cum se explică ? interveni Dinu.

— Cred că există o singură explicație, continuă Gio. În prima plecare pentru găsirea lui George Cozmin, la început, Insula cosmică era în plină activitate. De pe insulă, grație grijii tatălui meu, se făceau transmisii regulate ale coordonatelor în care ne aflam. Pe baza lor se efectuau calculele și pentru coordonatele celorlalte planete. Ulte-

rior, jupiterienii au conectat pe emisie generatorul de unde derutante, indicînd alte cifre, amestecîndu-le, rătăcind astfel zeci de astronave. Probabil că și George Cozmin al dumneavoastră, după ce a scăpat de iadul războiului de pe „Planeta X", a apucat pe drumul unor coordonate eronate...

— Nu-i exclus, își dădu cu părerea Andrei. Dar, dacă mă iau după dumneata, se pare că sîntem rătăciți, nu ?

— Cam așa... Dacă nu rătăciți, cel puțin pe coordonate nesigure.

— Doina ! strigă Andrei. Comunică datele la Institutul de cosmonautică și, la nevoie, roagă-i să corecteze traseul lui Ștefan Tănase...

Unele amănunte începură să se clarifice. George Cozmin, cu toată aparatura modernă pe care o poseda la bordul navetei sale, nu putea să se orienteze în spațiu. Dereglarea indicatoarelor care precizau coordonatele zborului putea face victime. Nu era exclus ca naveta lui George Cozmin să se fi izbit de vreun pulsar, să fi fost înghițită de vreun soare care o mistuise într-o clipă sau, dirijată de undele derutante ale jupiterienilor, să fi ieșit înspre o galaxie ce devorează orice corpuri ce se apropie de ea. Sigur, toate erau numai supoziții.

— Avem datoria să verificăm, spuse Andrei, după ce judecase diverse ipoteze împreună cu Dinu.

— Spațiul este infinit, interveni Gio care surprinsese discuția. Fiecare pas ne poate rezerva și alte surprize.

— Da, da, confirmă Doina, dar corabia gîndirii umane e atît de blindată încît învinge surprizele neplăcute.

— Bravo, frumos, se entuziasmă Gio. Să nu uităm însă că în jurul nostru sînt peste o sută de miliarde de galaxii cunoscute, formate din mult mai multe miliarde de stele. Probabil, la nevoie, le vom cerceta pe toate...

— Așa ! îl întrerupse Andrei. Cei căutați sînt pe aproape...

O verigă din... lanțul surprizelor

Cu aprobarea Institutului de cosmonautică, Gio deveni membru al expediției aflată sub conducerea lui Andrei. În ciuda suspiciunilor lui Dinu, comandantul începu să acorde multă încredere propunerilor lui Gio și îl aduse la bordul astronavei „Dacia-8" ca pe un frate din familia echipajului. Anda și Ionel, deși rezervați, admirau cunoștințele vaste ale lui Gio în domeniul zborurilor cosmice, soluțiile ce le găsea problemelor pe care alții le rezolvau doar cu ajutorul calculatoarelor. Cînd se puse în discuție problema depozitului de roci energetice, a complicatelor mecanisme care domină puterea în labirintul de tuneluri, Gio concluzionă simplu și scurt : „Centrul de pază, dacă nu e aici, pe planetă, se află sigur pe o navă staționară de deasupra ei." Cîteva calcule făcute evidențiară și locul posibil al amplasării navei în cauză. Evident, erau ipoteze, dar pe care Andrei le credea realiste. Uneori, Gio, în calculele fantastic de exacte pe care le executa mintal, reușea să comunice poziția exactă a astronavei „Caraiman", distanța la care se află față de „Dacia-8", viteza unor obiecte zburătoare și altele pe care calculatorul le confirma întocmai.

— Dar ce ar putea să urmeze ? îl întrebă odată Dinu, pentru a-l încerca.

— Ei, nu, nu, stimate prieten, ripostă Gio, nu sînt ghicitor !

...Astronava „Dacia-8" părăsi locul de popas, lăsînd „urmele" lui Gio intacte. La rugămintea sa, naveta spațială cu care călătorise și pe care o ridicase sub forma unui turn, precum și micile construcții pe care le executase în jurul ei, continuară să existe ca o relicvă mate-

rială, care să amintească de o părticică a cosmogoniei sistemului nostru solar, sau cum se exprimase chiar el, ca „o mînă întinsă Cosmosului".

Zecile de mii de cai-putere se avîntară spre înălțimi, parcă atrase de forța nevăzută a necunoscutului.

— Spuneți-mi, vă rog, interveni Gio în timpul zborului, în această zonă nu vi s-au întrerupt mijloacele de comunicație ?

— Da, confirmă Andrei. Chiar înainte de asolizare... Mai tîrziu totul a revenit la normal.

— E clar, continuă Gio. Aici e o zonă de flux și reflux puternic al undelor cosmice. În perioada fluxului spre planetă, toate comunicațiile sînt întrerupte... De asemenea zone se foloseau și jupiterienii pentru a deruta navele ce nu le conveneau....

— Aiurea ! scăpă Dinu, fără să fie auzit. Îl crezi ? se adresă el Andrei. O fi opera lui !... Vinde castraveți la grădinari !...

— Și Andrei îl crede ? întrebă Doina, care îi auzise părerea.

— Nu știu, răspunse evaziv Dinu.

Întrezărind o pajiște albăstrui-verzuie de pe o porțiune a solului, Ionel se grăbi să comunice comandantului că astronava se apropie de un lac sau de o mare întinsă pe care nu se poate observa nici cel mai neînsemnat val.

— Nu te grăbi, îi ceru Andrei.

Sistemul de frînare intrase în funcțiune iar astronava se îndreptă, planînd, deasupra acelei „mări fără valuri". La suprafața ei, cîteva puncte negre indicau o vegetație necunoscută. Undeva, la orizont, punctele se înmulțiră, iar o observare atentă a acestora scoase la iveală că „marea" era o „fata morgana", care apărea și dispărea în raport de unghiul din care era privită. Punctele negre însă se înmulțiră la un moment dat și lăsară observatorilor imagi-

nea unei cîmpii întinse, mărginită la un capăt de o pădure ; copaci imenși, un fel de foioase gigantice acopereau solul pînă departe.

Astronava ateriză la liziera pădurii, după o observare minuțioasă a împrejurimilor. Gio se grăbi să coboare primul și, fără să aștepte o acceptare expresă, scoase casca de pe costumul de astronaut, încercînd să respire adînc din aerul pe care îl considera puternic ozonat. Ceilalți nu protestară la gestul său, dar nici nu se grăbiră să-l imite. Doar Dinu îl privi lung, neîncrezător. „Eram sigur, își spuse în gînd. Las' că își va da în petec", continuă Dinu să mediteze, fără să-și finalizeze gîndurile. Anda observă panorama ce i se deschidea în față și, în același timp, deveni surprinsă de semnalul pe care îl auzi prin căștile bine fixate pe urechi :

— „Dacia-8", mă auzi ? Sînt „Caraiman..."

Anda lăsă totul la o parte, alergînd spre Andrei care tocmai examina o frunză, mare cît o umbrelă, căzută dintr-un copac.

— Vă caută tata, spuse ea tare, să fie bine auzită.

Comandantul conectă legătura pe lungimea de undă solicitată, dar nu reuși să recepționeze nimic.

„Sînt Caraiman, sînt Caraiman", se repetau mesajele, izbind puternic în căștile Andei și ale celorlalți membri ai expediției. „Răspundeți !" insista Ștefan Tănase.

Gio interveni. Scoase dintr-un buzunar al costumului său o cutiuță minusculă, apăsă pe un buton și, spre surprinderea lui Dinu, care se holba la el, stația de radiorecepție porni ca după un „sesam deschide-te !" „Nu-mi miroase a bine !" exclamă Dinu în așa fel ca să-l audă și comandantul. Andrei nu spuse nimic. Intră în legătură cu „Caraiman" și se alarmă. Echipajul unei astronave de pe Neptun, care se întorcea dintr-o călătorie astrală și care trecuse pe lîngă „Caraiman", îl informase pe Ștefan că Ovidiu Udrea fusese răpit de niște coloniști de pe Planeta

OD. Noutatea îl ului. Pămîntul încă nu se întîlnise cu denumirea acestei planete, motiv pentru care Andrei rămase descumpănit, dezorientat.

— Unde e Planeta OD, Gio ? O cunoști ?

— OD ? întrebă Gio. Nu știu, comandante. Cred că e o gogoriță. Nu am auzit de ea...

*

Sosirea astronavei „Caraiman" pe „Planeta cu surprize" era așteptată ca un eveniment major. Andrei elaborase un plan de cercetare în care erau prevăzute multiple capcane pentru cei ce ar fi rîvnit să-l deruteze. Pînă atunci însă, se hotărî să fie îngăduitor. „Dacia-8" rămase la liziera pădurii de foioase gigant, încercînd să intercepteze orice noutate posibilă ce putea să-i ofere oceanul cosmic. Anda profită de timpul plăcut și se depărtă ușor de astronavă, pășind ca un fulg, în pas de balet, pe cîmpia întinsă.

— Nu te îndepărta ! îi atrase atenția Ionel, fără să intuiască ce ar putea urma.

— Vino cu mine, îl invită ea, nesinchisindu-se că astronava rămîne în urma ei, din ce în ce mai mult.

Ionel, prevăzător, luă o armă laser și, tiptil, se furișă în urma Andei. Singurul care sesiză gestul a fost Gio. Pretextînd nevoia de a se mișca, Gio se alătură lui Ionel și împreună încercară să meargă pe urmele Andei, care alerga nepăsătoare ca în vacanțele petrecute la bunici. Totul părea să decurgă în liniște și într-o atmosferă de vacanță, amintind de gingășia și atracția frumoaselor stațiuni montane de pe Terra. Și poate așa s-ar fi terminat plimbarea lor dacă nu intervenea țipătul disperat al Doinei care, în microfonul din casca sa, strigă cît o ținură puterile :

— Anda, atenție, te atacă !

Întreaga echipă de exploratori întoarse capetele în direcția în care se afla Anda. Îngrozită de imaginea ce i se

oferea, Anda îi văzu doar pe Ionel și pe Gio, care alergau cît îi ținea sufletul, în intenția să împiedice înaintarea unei turme de fiare. Cîteva sute de animale robuste, depășind în greutate și înălțime elefantul pămîntean, cu botul apropiindu-se de cel al rinocerului, fiecare avînd cîte șase picioare ce erau aruncate pe rînd în timpul deplasării, se îndreptară din pădure spre locul unde se afla Anda. Gio prinse să alerge în diagonală și reuși să-l întreacă mult pe Ionel, ajungînd aproape în fața turmei dezlănțuite.

Andrei încă nu înțelesese planul lui Gio, iar prezența acestuia în apropierea turmei punea în imposibilitate folosirea unui tun laser, aflat pe astronavă, deoarece nu se putea garanta integritatea vieții și sănătății exploratorilor care ieșiseră în preajmă. Alergau cu toții pentru a o salva pe Anda care, surprinsă de împrejurare, striga disperată după ajutor. Mai erau doar cîțiva metri pînă cînd Anda putea fi strivită de turma ce părea să nu aibă altă țintă, moment în care Gio, rezemat de un copac, scoase de la brîu pistolul laser automat și trase... Descărcă primele „focuri" în namila enormă care se afla în fața sa. Animalul se poticni și căzu brusc. Ionel încercă să lovească o altă jivină din urma celei căzute dar Andrei, care ajunsese în apropiere, îl opri. Dezorientate, animalele se întoarseră, alergînd bezmetic spre pădurea din care ieșiseră. Anda, stăpînită încă de emoțiile prin care trecuse, se ridică.

— Dacă se mai întîmplă ca cineva să se depărteze de astronavă, fără aprobare, voi lua măsuri drastice, spuse Andrei tare, aproape sacadat, ca să fie înțeles.

Întreaga echipă de exploratori înconjură animalul doborît, privindu-l.

— E cazul să efectuăm prima disecție în Cosmos, își dădu cu părerea Dinu.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse Andrei, dar nu înainte de a ne lua măsuri de apărare. E greu de presupus că vom fi lăsați în pace.

Doina și Ionel se îngrijiră de aducerea din astronavă a unui generator de raze ucigătoare, iar ceilalți potriviră, în jurul locului unde se aflau, mai mulți senzori speciali, capabili să recepteze și să semnalizeze orice mișcare petrecută dincolo de porțiunea intrată sub ocrotirea membrilor expediției.

Dinu se apucă primul de „autopsie". Ajutat de Gio, astrobiologul disecă pe porțiuni, mai mari sau mai mici cadavrul, încredințînd probele obținute laboratorului de pe astronavă. Curiozitățile au început să apară chiar de la început. Marile mamifere prezentau un organ dublu de respirație ; plămîn și bronhii. Concluzia certă care se desprindea era că acestea puteau viețui în aceleași condiții, atît pe uscat, cît și în apă. Picioarele erau prevăzute în dreptul gleznelor cu un sistem de lopeți, un fel de înotătoare apropiate ca formă de cunoscuta labă a gîștii.

— Aceasta înseamnă că undeva în apropiere există apă, se grăbi să constate Doina.

— Nu-i exclus, acceptă Dinu, fără să confirme întrutotul părerea ei.

De obicei, Dinu, călit în lupta cu necunoscutul, era ceva mai circumspect în concluziile pe care le formula cu privire la viața în Cosmos. Era omul care ținea cu tot dinadinsul ca orice părere să fie bine fundamentată științific și să fie bazată pe date certe, convingătoare.

Disecția animalului ucis scoase la iveală și o altă noutate. Mamiferele ce trăiau în pădurea din vecinătate făceau parte din grupa unor carnivore feroce ; constatarea aceasta o sili pe Anda să tresară.

— Vezi, Anda ! întrebă dezamăgit Ionel. Îți poți închipui ce putea urma...

Andrei consemnă concluziile disecției în jurnalul de bord al astronavei, după care ceru să se pulverizeze resturile cadavrului cu o pudră specială. Hoitul se dizolvă în cîteva clipe, ștergînd din acel loc orice urme...

Spre locul cu ființe raționale

Dimineața nu se arăta prielnică unor escapade în exteriorul astronavei. Ținutul se afla învăluit într-o ceață alb-lăptoasă, care nu permitea o vizibilitate corectă, iar echipajul, după o discuție avută cu cei de pe Terra, se pregăti pentru o confruntare deschisă cu forțele care îl răpiseră pe Ovidiu. Pînă atunci însă, la insistențele lui Dinu, urma să fie încheiată verificarea unei ipoteze cu privire la atmosfera planetei.

— E gata analiza hotărîtă ? întrebă Andrei.

— Gata, răspunse unul dintre laboranții expediției, care, aplecat peste recipienții ce îi avea în față, începu să dea explicații.

Analiza compoziției chimice a vaporilor de apă din zonă scoase în evidență că aceștia se deosebeau prea puțin de vaporii cunoscuți pe Pămînt. Albul lăptos care plutea în atmosferă rezulta din particulele de nisip fin ce erau aduse de vînt.

— ...Atmosfera de aici este inofensivă pentru noi, decretă Dinu după ce citi concluziile laboratorului cu privire la rezultatul analizei probelor de aer.

— Înseamnă că gluma de ieri a lui Gio de a-și scoate casca avea un fundament, își spuse părerea Doina.

— Desigur, preciză Gio...

— Deci putem lucra fără costumele noastre speciale ? întrebă neîncrezător Ionel.

— Neîndoielnic, mai ales în zilele senine, răspunse Gio sigur de sine.

Anda și Ionel săriră în sus de bucurie. Se și vedeau eliberați de povara sidefie a costumelor de astronauți, aruncîndu-se în zbenguiala copilărească, atrăgătoare, a locului în care se aflau.

— Să știți că aici nu sîntem nici în Cișmigiu și nici în Herăstrău, le atrase atenția Doina.

— Dar poate cîndva locul va deveni un „Herăstrău", răspunse Anda, fără să dea importanță celor din jur.

Dinu se încruntă. După cîteva explicații, îl rugă pe Andrei să nu aprobe să se renunțe la echipamentul special.

— Vedeți, motivă el, echipamentul este prevăzut cu senzori și receptori speciali, diverși analizatori primari și alte aparate...

Cuvîntul hotărîtor îl avu comandantul care, prevăzător ca de obicei, dispuse ca nimeni să nu renunțe la echipament.

— Nu e momentul potrivit, curmă el discuția. Treceți, vă rog, la destrămarea ceții...

Sub conducerea Doinei, un aparat special aruncă spre înălțimi jeturi puternice de substanță anti-ceață. Odată cu pulverizarea încărcăturii, în cîteva clipe ceața densă dispăru ca prin miracol.

Comandantul nici nu sesiză intrarea Andei în cabina sa. Veselă și îmbujorată, ea îi raportă că dispozițiile sale au fost îndeplinite. Prin lumina filtrată de hublouri, Andrei zări cruditatea pădurii ce îi reaminti de munții și cîmpiile Pămîntului, de strălucirea soarelui pe plajele scăldate de apele mărilor și oceanelor. Anda încă nu înțelegea ce se întîmplă în cabina comandantului. Își aruncă privirea spre Gio, care era alături. Acesta, aplecat peste un grup de schițe ce reprezentau porțiuni ale planetei, studia detaliile de relief și climă. Andrei, atent la fiecare amănunt, își concentră atenția spre zona locuită de ființe raționale. Broboane mari de sudoare îi inundară fruntea și își simți tîmplele cum se zbat de emoție. În închipuirea sa, îl vedea pe Ovidiu salvat și apoi, împreună, cum pornesc spre locul unde poposea și îl aștepta nerăbdător George Cozmin.

— Oare vom reuși ? îl deranjă Ionel din visul închipuit.

— Trebuie, înțelegi, trebuie ! răspunse Andrei sigur pe sine. Colaborarea cu localnicii este cheia succesului nostru.

— Dar vine și Nea Fane, și...

— Pînă atunci nu putem rămîne pasivi, îl întrerupse comandantul.

— Oare vom fi înțeleși ? scăpă Gio.

— Depinde... Depinde de noi cum ne vom face înțeleși. Rațiune înseamnă judecată, așa că trebuie să avem încredere și în judecata localnicilor, spuse Andrei pentru a motiva părerea sa.

★

...Astronava „Dacia-8" se înălță într-un zumzet ce imita parcă o partitură muzicală clasică interpretată la un pian bine acordat. Abisul cosmic părea protector. Ionel închise ochii și revăzu în închipuirea sa forfota de pe bulevardele Capitalei, chipul blînd al mamei, amfiteatrele Centrului didactic pionieresc și un crîmpei din explicațiile profesorului său îndrăgit, Aurel Cozmin. Deschise ochii. În față era Anda, care alături de el și de ceilalți membri ai expediției înfrunta necunoscutul cosmic. „Oare de unde are atîta curaj ?" se întrebă Ionel, judecîndu-se de fapt pe el însuși.

La orizont, totul părea nou, straniu și de neînțeles. Sub astronavă, pe o întindere nu prea mare, se observau cîteva ridicături. Erau un fel de mușuroaie uriașe, unele din ele cu vîrfuri plate sau tuguiate, vopsite în culori vii. În raport de unghiul în care se afla astronava față de soare, mușuroaiele se colorau, cînd în portocaliu, cînd într-un roșu pal din care, grație unui miraj cosmic necunoscut, se desprindeau parcă șerpi de foc, încolăciți, care dansau nebunește sub puterea baghetei nevăzute a unui vrăjitor.

— Să fim atenți, șopti Andrei, care privea țintă spre locul cu pricina.

— Sînt de părere să nu asolizăm, spuse Dinu. Să ne edificăm mai bine asupra zonei...

— În probleme de astrobiologie ai cuvînt hotărîtor, Dinule, îl întrerupse Andrei. Aici însă... Exceptînd specialitatea ta, în rest te cam pripești, îi mai atrase atenția Andrei. Aceasta nu înseamnă că nu voi ține seama și de părerile tale...

— Eu mă abțin, interveni Gio. Mă supun hotărîrii comandantului.

În rîndul membrilor expediției începu un murmur sec, nedesluşit. Andrei nu mai scoase nici o vorbă. Asculta disputa dintre însoțitorii săi și continua să examineze, pe ecran, prin intermediul aparaturii optice, zona în care se aflau. La un semn, robotul opri astronava, lăsînd-o parcă agățată în văzduh de un cui uriaș, invizibil.

— Comandante, se pare că de această dată te-ai grăbit totuși, spuse Gio, care pînă atunci contemplase rezervat munca roboților.

— Tot trebuia s-o facem. Nu cerem nimic decît eliberarea lui Ovidiu...

Încet, ca un fulg de nea, astronava începu să coboare, învăluindu-se de razele ce o făceau invizibilă.

Pe sol, totul părea cufundat într-o liniște perfectă. Nu se observa nici o mișcare ce ar fi putut atrage atenția. Desigur, erau numai aparențe Realitatea de mai tîrziu se dovedi cu totul alta, demonstrînd încă o dată că oceanul cosmic rămînea un mare necunoscut...

„Dacia-8" în pericol

Sub îngrijirea lui Ionel, microclimatizatorul astronavei funcționa perfect. Florile proaspete așezate în glastre își deschideau pe rînd cupele, precedînd zîmbetul și buna

dispoziție a întregii echipe. Anda oferi fiecăruia cîte o ceașcă de cafea fierbinte, aburindă. Exploratorii încercau să se relaxeze, intuind că următoarele clipe ar putea să-i pună în fața unor situații neașteptate. Andrei încercă să soarbă din cafeaua proaspătă dar, în același timp, două fulgere ivite din senin spintecară cerul de deasupra lor, lăsînd întreaga echipă dezorientată. După cîteva clipe, un alt fulger asemănător se propti chiar în apropierea navei.

— Să decolăm ! hotărî Andrei, lansînd comenzile de rigoare.

Încercarea se dovedi zadarnică. Astronava se încăpățîna și nu răspundea la comenzi, deși aparatele de control nu indicau nici o defecțiune. Atenți la tot ce se petrece la bord, îngrijorați că nu reușesc să decoleze, membrii echipei de exploratori sesizară tîrziu că sute de ființe stranii înconjurară astronava. Dinu privi speriat afară. Spre surprinderea sa, îl văzu pe Gio în fruntea unei armate formată din niște ființe ce nu depășeau un metru în înălțime, îmbrăcate în costume strălucitoare, cu capete mari, chelioase și care purtau în mîinile lor, enorm de lungi, niște bastoane. Dinu se frecă puternic la ochi cu gîndul să pună mîna pe armă. „Nu-mi scapă", își zise înciudat. Deschise ochii și văzu că ființele se apropiaseră și mai mult de astronavă, iar bastoanele cu care amenințau aveau cîte un orificiu în partea laterală din care, din cînd în cînd, ieșeau scîntei. Privi încă o dată și rămase descumpănit. Gio nu era afară. Dinu își dădu seama abia în momentul cînd Gio, stînd tolănit într-un fotoliu din cabina de comandă, spuse că bastoanele celor de afară sînt detectoare.

— Dumneata, aici ? întrebă Dinu, neîncrezător.

— A stat tot timpul lîngă mine, preciză Ionel, care nu înțelegea mirarea lui Dinu.

— Închid generatorul de raze, spuse Andrei. Oricum, sîntem descoperiți și deci nu mai are rost să rămînem invizibili !

În aceeași clipă, astronava își recăpătă strălucirea argintie obișnuită, iar la vederea ei, armata de ființe cosmice își retrase bastoanele. Cineva din fruntea grupului se desprinse și începu să facă spre astronavă semne disperate. Se înțelegea că necunoscuții doreau, cu orice chip, ca toți cei aflați în navă să coboare cît se poate de repede.

— Asta nu ! spuse Andrei mai hotărît ca oricînd. Dacă vor acționa împotriva noastră, provocăm explozia navei

— Să nu ne grăbim, îl sfătui Gio. Dacă e nevoie, cobor eu.

— Nu ! interveni Ionel. Nava și expediția trebuie salvate. Voi coborî eu.

După ce își exprimă hotărîrea să coboare, Ionel trase fulgerător de repede trapa automată din fața sa și sări pe sol. Surprinse de gest, cîteva ființe cosmice îl ridicară pe brațe și se îndreptară spre unul dintre mușuroaiele din apropiere. Întreaga armată îi urmă. În cîteva clipe, tot alaiul se pierdu sub acele ridicături de sol, iar membrii expediției pămîntene, unii cu ochii înlăcrimați, rămaseră uluiți privind prin hublouri...

— Ce ne facem ? întrebă mult mai tîrziu Dinu, pentru a sparge tăcerea.

— Rămînem pe loc, răspunse dîrz Andrei. Dacă sînt ființe raționale, în mod sigur vor înțelege evenimentul, cauzele care ne-au adus aici și, mai ales, scopurile noastre pașnice, sincere.

— Dar dacă nu sînt raționale ? întrebă Anda.

Întrebarea ei rămase fără răspuns. În scînteile din privirile ei se observau grija și deznădejdea. Ridică în fața ochilor săi mari și frumoși astrobinoclul electronic, prevăzut cu infraroșii, pe care îl purta la gît atîrnat de un lănțișor fin de mătase. Văzu în față niște hățișuri de frunze mari și printre ele o cărare cenușie, strălucitoare, ca o piele de șarpe. Dorea cu tot dinadinsul să-l ajute cumva pe Ionel, dar încă nu știa cum.

— Pe Pămînt, în emisfera noastră, e un început de iarnă aspră, cu viscole și furtuni, spuse Doina la un moment dat pentru a schimba starea morală a exploratorilor.

Nimeni nu dădu importanță spuselor ei. Chiar și Andrei, care cunoștea mai multe amănunte de pe Pămînt în urma discuției pe care o avusese cu Institutul de cosmonautică, nu răspunse la aluzia făcută de Doina. Era necăjit și nu-i ardea deloc să comenteze vremea de pe Pămînt. În discuția pe care a avut-o cu Terra, nu scoase nici o vorbă despre cele petrecute pe „Planeta cu surprize". Teama că Veronica ar putea să cadă în disperare, că Centrul didactic pionieresc l-ar putea acuza foarte serios, că Institutul de cosmonautică l-ar putea rechema și i-ar putea ridica drepturile de zbor, îl făcu pe Andrei să treacă sub tăcere totală ultimele evenimente.

— Eu am convingerea că sînt ființe raționale, își spuse părerea Gio, care continua parcă o discuție începută, întrerupînd meditația lăuntrică a comandantului. Se pare că dispun de o tehnică foarte avansată dacă au reușit să ne țină țintuiți pe loc...

— Și eu am aceeași părere, îl întrerupse Andrei. Ne-au paralizat toate instalațiile. Iată, astronava răspunde acum la toate comenzile noastre.

— Aceasta înseamnă că sînt foarte înaintați, interveni Doina.

— Exact, confirmă Andrei. Cît de „foarte" rămîne de văzut... Vedeți, continuă Andrei, au creat o presiune extraordinară asupra astronavei și au dereglat comenzile. Apoi, fulgerele par să fie o armă teribilă a lor.

Discuția fu întreruptă. Ecranele instalației video sclipiră și în imagine apăru chipul cunoscut al lui Ștefan Tănase.

— Sînt astronava „Caraiman". Salutare amice !...

— Să trăiești, Fane dragă, cum merge ? întrebă Andrei.

— Am trecut de „Hyperion". Sperăm ca în curînd să ne revedem. Totul decurge normal. Copiii cum se simt ?

— Bine, bine, se grăbi Andrei să răspundă, schimbînd apoi brusc discuția. Înainte de a intra sub puterea de atracție a „Planetei cu surprize", rog să reluați legătura cu mine, îi ceru Andrei...

Convorbirea cu Ștefan abia se terminase cînd Dinu dădu alarma. Membrii echipei de exploratori se strînseră în jurul comandantului, privindu-se reciproc. Deși nimeni nu sesizase nimic deosebit pînă atunci, de pe astronavă dispăruse Anda.

Castelul de sub mușuroi

Profitînd de atenția cu care cei de pe „Dacia-8" urmăreau convorbirea cu astronava „Caraiman", Anda se retrase într-o cameră de rezervă a navei, iar de acolo, coborînd repede pe o scară destinată a se folosi numai în caz de pericol, sări și se pierdu în abisul ținutului care părea plin de mistere. Pînă cînd cei de la bordul astronavei se dumiriră asupra împrejurărilor în care Anda reușise să dispară dintre ei, ea ajunsese în apropierea primelor construcții. Abia atunci, de fapt, avu senzația că ridicăturile de pe sol sînt niște palate de un fel deosebit. Păși pe cărarea lucitoare și se întreba dacă gestul ei poate fi considerat curaj sau slăbiciune, o bravură gratuită și fără folos sau o confirmare a utilității ei în rîndul echipei de exploratori ? În acele clipe i se strecură în suflet o teamă ușoară, ca o boare vărătecă peste petalele unei flori plăpînde, dar își reveni repede. În minte îi încolțise o singură întrebare chinuitoare ; „Voi mai scăpa de aici vreodată ?". Un foșnet nedefinit trecu prin spatele ei, derutînd-o. Privi în dreapta și în stînga sa, văzîndu-se flancată de mai

multe ființe asemănătoare celor care îl luaseră prizonier pe Ionel. Omuleții, atît de ciudați și de pirpirii la prima vedere, îi făcură semne să-i urmeze ; îi arătau politicos drumul de urmat, invitînd-o în cele din urmă să intre într-unul din mușuroaiele lor. Anda nu putu să scoată nici un cuvînt.

Conștientă încă de la plecarea de pe astronavă că gestul ei ar putea fi condamnat, Anda dorea să găsească forma cea mai potrivită de a convinge ființele raționale de pe planetă că vizita lor are un caracter prietenesc și că ele, în spiritul unor principii morale care trebuie să guverneze întregul Univers, au obligația să-l elibereze pe Ovidiu. Îl cunoștea și îl admira pe Ionel dar, crezîndu-l uneori pripit sau chiar superficial, s-a hotărît să-l ajute pe el și întreaga expediție cu orice risc. Pentru a-i ține la curent pe coechipierii ei asupra noutăților de pe planetă, avu grijă ca la plecare să-și instaleze pe partea frontală de pe cască o microcameră de luat vederi, care conectată la sistemul video al astronavei putea să transmită totul pe ecranul panoramic din cabina de comandă.

În timp ce ființele raționale o invitară în „mușuroiul" lor, Anda, printr-un semnal electronic, făcu legătura microcamerei de pe cască cu astronava. Doina sesiză prima cererea de conectare și comunică urgent solicitarea. La bord se produse derută. Nimeni nu se putea aștepta ca sistemele de comunicație de pe navă să fie solicitate de pe solul planetei care se dovedise atît de neospitalieră. Andrei satisfăcu imediat cererea și rămase uluit. Din acel moment, echipa de exploratori începu să asiste la mari și neașteptate surprize.

...Mușuroiul se dovedi un mare castel, construit în subsol. Un sistem de scări rulante, ultrarapide, o luară pe Anda și pe însoțitorii ei ciudați, coborîndu-i cu o viteză ametitoare într-o sală imensă. Aici, zeci de galaxii sculptate pe pereți, luminate feeric în toate culorile curcube-

ului, alergau, la o anume comandă, în infinitul sidefiu al unor ceruri presupuse. Anda începu să nu mai știe dacă vede aievea sau visează. Trecu apoi din acea sală imensă în alta mai mică în care cîțiva roboți prelucrau, cu ajutorul unei mașini, un fel de metale rare, foarte elastice, dar de o valoare ce părea cu totul deosebită. De aici, însoțitorii au învitat-o pe Anda într-un ascensor, asemănător unei cupe de lalea deschisă, cu ajutorul căruia a fost transportată la un etaj superior. Aici era amenajată o grădină zoologică cosmică. Animale gigantice, zburătoare sau tîrîtoare, șopîrle imense cu capete cabaline, balene cu picioare ca de cămilă, dinozauri cu aripi și cîte altele o priveau cu ochi ficși. Nefiind ferecate în spatele unor gratii, Anda avu senzația de pericol dar observă că detectorul-brățară îi semnalizează raze pornite dintr-un aparat de mărimea unei lanterne. Acesta era dirijat de unul dintre însoțitori și nu dădea posibilitatea animalelor să se năpustească spre ea. Privind mai bine acea creatură observă că se înclină și o invită să continue drumul.

Ascensorul o scoase într-un hol straniu. Era o construcție din roci dure, așezate în dezordine, ce se încheia cu o boltă imensă sub care roiau la întîmplare păsări viu colorate. Erau, la prima vedere, niște papagali de mărimea unor vulturi cu ciocuri amenințătoare și ochi sticloși, fosforescenți. Pe pereți străluceau, apărînd și dispărînd ca niște năluci, chipurile unor ființe necunoscute. Însoțitorul o invită să ia loc la o masă lungă pe care erau glastre cu flori mari, purpurii. Anda refuză să se așeze...

— Nu-i a bine, își dădu cu părerea Dinu, îngrijorat, care nu-și mai lua ochii de pe ecran. Ce facem ?

— Ce-am putea face ? întrebă și Doina.

— Mă duc peste ei, spuse Gio. Îi salvez pe copii și distrug castelul...

— Ești nebun ? interveni Andrei. Am mare încredere în copiii noștri...

Discuția din cabina de comandă a astronavei se încheiase precipitat în momentul cînd pe ecran apărură cîteva ființe, care se ridicară de pe mici fotolii sidefii și îi făcură semn Andei să apese pe unul din butoanele de un roșu aprins, fixate pe marginea mesei din fața sa. Fata nu schiță nici un gest. Își văzu aievea sfîrșitul și, după ce îi privi pe însoțitori, se adresă în șoaptă, prin microfonul din cască, celor de pe astronavă, spunînd : „Adio !“ Doina, aflată lîngă Andrei, scăpă o lacrimă și strigă îngrozită : „Nu !“ Ceilalți tăcură. Andei însă nu-i păsa de emoțiile celor de pe astronavă. Aproape că nici nu-și dădu seama cînd spuse „adio !“ și, în același timp, apăsă pe butonul roșu. Sfîrșitul așteptat nu se produse. Peretele din fața sa se despică și ca prin minune în locul lui apăru un cristal transparent prin care se vedea un sistem de oglinzi și lentile. Într-una dintre oglinzile mari începu să se contureze o imagine. Anda tresări. Fără să se aștepte, se trezi că asistă la o discuție aprinsă ce se purta în marea sală de consiliu a castelului. În capul unei mese pe care ardeau cîteva torțe, într-un tron sidefiu, stătea nepăsătoare o ființă asemănătoare însoțitorilor ei, îmbrăcată într-o hlamidă lungă, colorată. În celălalt capăt, pe un fotoliu ornamentat cu pietre prețioase, stătea Ionel. Cu un prelungitor, demonstra pe o schiță ce apăruse pe un ecran locul galaxiei în care se afla Terra iar apoi, odată cu proiectarea pe ecran a sistemului nostru solar, Ionel indica exact locurile sale natale.

★

Exploratorii de pe „Dacia-8“ continuau să urmărească imaginile transmise de Anda. Lui Gio i se păru că îl încearcă o durere teribilă de cap datorită concentrării și analizării posibilităților sale de a pătrunde în castelul acestor ființe cosmice. Ne renunțase la idee, deși Andrei

hotărîse clar să nu se amestece nimeni în această problemă. Comandantul simți frămîntarea lui Gio, dar nu interveni. În același timp, sesiză că lui Dinu îi tremurau barba și buzele de emoție ori poate de grijă, iar Doina, rămasă stană de piatră, urmărea atentă derularea întîmplărilor.

Singurul care părea dezinvolt și stăpîn pe sine era Ionel. Dezbrăcat de povara costumului său de astronaut, Ionel vorbea în fața Căpeteniei ființelor raționale ale planetei, în limba sa maternă. Alte cîteva ființe — ce păreau să aibă rolul de sfetnici apropiați ai Căpeteniei — ascultau cu foarte mare atenție, făceau semne aprobatoare între ele, iar din cînd în cînd își întorceau privirile spre o instalație mare, asemănătoare orgilor muzicale pămîntene. După cîteva cuvinte spuse de Ionel, din orgă ieșeau niște sunete pițigăiate, împrejurare în care Anda deduse că instalația face posibilă traducerea celor spuse de Ionel în limba cunoscută de acele ființe cosmice. Și nu se înșelase. La un moment dat, Ionel, după ce dădu cîteva explicații, îmbujorat la față, spuse : „Am venit ca prieteni. Dorim să ne despărțim ca frații !"

Într-un ritm sacadat, orga scoase cîteva sunete pițigăiate, după care Căpetenia ființelor ciudate începu să rîdă cu o vădită ironie. Un rîs usturător, dușmănos chiar, se rostogoli în cascade, cuprinzînd toate încăperile castelului, ecourile lui izbindu-se de pereții înalți și duri, amplificîndu-i sunetele stridente. Peste cîteva clipe, Căpetenia se opri din rîsul bolnăvicios și, tuguindu-și buzele, spuse ceva. Cuvintele, trecute prin mașinăria sofisticată a orgii, ajunseră la urechile lui Ionel ca o amenințare.

— Prieteni zici ? se răsti orga, traducînd întrebarea Căpeteniei.

— Da, răspunse Ionel. Nu avem față de voi interese meschine. Îl vrem pe Ovidiu al nostru. Nu v-a făcut nici un rău...

— Prieteni, frați ! Ce cuvinte frumoase, îl întrerupse Căpetenia. Ce fel de prieteni sînteți dacă ne furați ceea ce avem mai prețios ? Pînă și rezervele noastre de roci energetice le cărați de aici !

Ionel protestă. Îi reaminti Căpeteniei că ei sînt de pe Terra, că nu au fost niciodată pe „Planeta cu surprize", că nu știu de asemenea roci...

— Nu te mai căi atît, îl întrerupse din nou Căpetenia Noi știm de criza surselor de energie de pe Terra. Și apoi, pînă și fauna noastră din rezervațiile zoologice vreți să ne-o distrugeți. Iată, zilele trecute ați doborît un mamut înotător, declarat de noi ca monument al naturii...

Ionel înțelese. Ființele cosmice lăsau impresia că sînt de mai multă vreme pe urmele lor.

— Am fost atacați de o turmă și era în pericol un membru al expediției noastre, preciză Ionel repede și hotărît. Aici e vorba de o stare de necesitate...

— Necesitate ? ! interveni ironic Căpetenia. Turma a fost scoasă intenționat din bîrlogul ei, fiind mînată de microunde. Și culmea, nu am putut pune încă mîna pe șeful bandei care operează aici. O să ni-l dați voi !

— Noi ? Pe șeful bandei ? Dar cine e ? întrebă iritat Ionel, fără să se abțină.

— O faci pe neștiutorul, băiete ! Pe naivul, se completă Căpetenia. Arătați-i portretul !

Pe un ecran se proiectă figura bine cunoscută a lui Gio.

— Nu se poate ! izbucni Ionel.

— El este cel care m-a salvat, strigă Anda din locul în care se afla.

— Aaa, ce glas de clopoțel sună în castelul nostru ? întrebă Căpetenia. Să poftească în față !

Ionel rămase înmărmurit. Oglinzile se despicară, lăsînd-o pe Anda să treacă nestingherită. Ionel fugi spre ea și o întrebă neîncrezător :

— Tu ești ?

— Nu te gîndi la nimic rău, am venit singură...

În astronavă se produse neașteptatul; amiciția care întărește sentimentele de legătură între oameni, în împrejurări grele, luă o turnură cu totul nedorită. Dinu nu-l putea ierta pe Gio și izbucni aproape pe negîndite :

— Am știut eu, trădătorule ! Te-am simțit, te-am mirosit, te-am văzut de ce ești în stare. În lanțuri trebuie să putrezești !

— Nu, nu, se apără Gio. Comandante, îți sînt un prieten sincer. Este opera jupiterienilor...

— Iar o poveste cusută cu ață albă ? interveni Dinu. Dar aparatul acela minuscul cu care ai refăcut legăturile cu nava „Caraiman", pe timpul fluxului radiațiilor cosmice, ce rol mai are ?... N-o fi și pentru alarmarea hoardei de animale ? Apoi arătările tale pe post de nălucă ?...

Gio zîmbi. Acuzațiile pentru el păreau ridicole, dar nu avea cu ce să se apere. „Care o fi adevărul ?" se întreba Andrei.

— Nu am știut că pe Terra nu aveți aparate de intervenție pentru restabilirea comunicațiilor cosmice. Este o marcă de pe Marte. Iată-l, spuse Gio, înmînînd minusculul aparat comandantului astronavei. Alt rol nu mai are, precizează Gio, privind pierdut spre ecran.

Andrei examină cu atenție aparatul în timp ce urmărea explicațiile pe care Anda le dădea Căpeteniei locale cu privire la împrejurarea în care a fost salvată de Gio.

— Dar ajutorul șefului de bandă știți cine e ? întrebă Căpetenia. E tot de-al vostru, un pămîntean.

— Nu, recunoscu Ionel, nu cred !

Imaginea lui Gio se șterse de pe ecran și în locul ei apăru o fotografie, mult mărită, a lui Ovidiu Udrea.

— Asta e prea de tot ! exclamă Andrei în fața ecranului.

— Iată-l ! spuse categoric Căpetenia, după ce savură privirile întrebătoare ale Andei și ale lui Ionel.

— Dar e o copilărie să credeți așa ceva, protestă Ionel. El ne-a fost răpit de forțe ale planetei dumneavoastră și vă rugăm să ni-l înapoiați.

Anda rămase consternată de-a binelea.

— Nu se poate, îngăimă ea. E o înscenare grosolană.

— Adică ? întrebă Căpetenia.

— Noi vrem neapărat să-l găsim pe Ovidiu. Ne-a fost răpit aici, de pe planeta voastră, făcu Anda, evitînd intenționat un vocabular reverențios. Acum, cînd îl cerem, ne reproșați cum că e în bandă. Ce rațiune aveți de nu înțelegeți ? ...Ce, nu e aici, la voi ?

— Nu ! răspunse mirată Căpetenia. Și noi vrem să-l găsim. Ia tu, care zici că te cheamă Onel...

— Ionel, îl corectă Anda.

— Bine, Ionel, prezintă-ne pe larg toată povestea, motivele deplasării voastre, scopurile reale pe care le urmăriți.

Cu voce domoală, prin cuvinte simple, Ionel depănă firul deplasării lor, începînd cu momentul în care s-a aflat de dispariția enigmatică a astronavei-gigant...

— Singura soluție ar fi să invităm o delegație a localnicilor la bordul astronavei noastre, spuse Andrei. Am putea demonstra adevărul...

— Vreți să mă predați ? întrebă Gio neîncrezător.

— Nu, în nici într-un caz, îl asigură Andrei. Dumneata ești șeful bandei, așa cum Ovidiu îți este ajutor...

— Încep și eu să mă îndoiesc, recunoscu Dinu. Proba cu Ovidiu mi-a zdruncinat convingerile, deși trebuie să verificăm. Te rog să mă scuzi, Gio...

— Vă asigur că enigma acestor dublări nerușinate o voi verifica personal. O să vă dovedesc, spuse Gio.

Andrei, pînă la proba contrarie, hotărî să-l mențină pe Gio într-o strictă supraveghere, fără însă să-i vorbească despre intenția asta și lui Dinu. El știa prea multe despre Cosmos și, de aceea, orice îndoială o supunea unor veri-

ficări amănunțite. Gio se dovedea tot mai mult un atașat cert al expediției lor, dar nici nu se puteau trece cu vederea constatările localnicilor. Proba de foc prin care urma să se dovedească faptul că Gio este cel de pe astronavă și nu altul se lăsa așteptată. „Dar cu Ovidiu ? gîndea Andrei. Nu se poate !“ își zicea din nou, încercînd să înlăture din minte presimțirile rele.

În timp ce Andrei medita pentru a găsi soluții de rezolvare a situațiilor destul de complexe ce se iviseră, Ionel terminase tocmai relatarea pe care i-o ceruse Căpetenia ființelor raționale de pe acea planetă.

— Se pare că avem unele interese comune, interveni Anda. Și noi, și voi, îl căutăm pe Ovidiu...

— Da, da, fetițo, așa se pare, răspunse Căpetenia pe un ton mai calm. Deci știți unde depozitează hoții rocile noastre energetice. Înseamnă că de acolo le transportă mai departe...

— Da, confirmă Ionel, numai dacă acolo e ascunzătoarea lor și nu un depozit al planetei voastre...

— Și zici că tatăl tău, comandantul, are notat pe hartă locul ?

— Da, răspunse Ionel. Anda și cu tata au fost în depozit.

— Și ce e acolo ? întrebă Căpetenia cu interes.

Anda începu să explice, dînd unele amănunte.

— Știți, conchise ea, la bordul astronavei noastre se află astromineralogul Doina Novac. Ea a analizat mostrele de roci și vă poate explica în detaliu...

Căpetenia și sfetnicii săi au fost tot timpul numai ochi și urechi. Cît durară explicațiile Andei, ei încruntară frunțile înalte, făcură semne, schimbară păreri pe limba lor pițigăiată. După relatările făcute de Anda, Căpetenia se consultă cu sfetnicii și, zîmbind, izbucni :

— Transmiteți rugămintea noastră să fim primiți de comandantul astronavei. Sînteți liberi !

— Ei, acum se pare că sîntem pe calea de a cîștiga prima bătălie, Dinule, spuse Andrei bucuros. Pregătiți primirea oaspeților !...

Vizita „pițigăiaților“

Anda și Ionel se întoarseră singuri la bordul astronavei. Ființele cosmice îi conduseră pînă la ieșirea din castel, lăsîndu-i apoi pentru a nu le crea impresia că sînt puși sub un anume control.

— Am stat într-o tensiune ieșită din comun, spuse Andrei, sărutîndu-i pe copii în momentul cînd aceștia ajunseră la bordul navei.

— Nu mai știam ce să facem, se tîngui Doina care, strîngîndu-i la piept pe cei doi temerari, lăsă să se întrevadă pe fața ei îmbujorată bucuria care o încerca.

— Am toată convingerea că localnicii, pițigăiații ăștia, au cele mai bune intenții, spuse Ionel. Porniseră furioși dar acum par blînzi și înțelegători.

— Să-i vezi, continuă Anda, se entuziasmează ca niște copii. Par inteligenți și receptivi la tot ce e în jurul lor. Ne-ar putea ajuta...

...Primirea localnicilor la bordul astronavei „Dacia-8“ se realiză chiar a doua zi. Întîlnirea cu ei se transformase într-o adevărată sărbătoare. Cîteva ființe, îmbrăcate în costume speciale, se apropiară sfioase, făcînd semne ce păreau prietenești. Îmbrăcămintea lor metalică, lucitoare, se dovedea fină și cu totul aleasă pentru împrejurări deosebite.

Imediat ce urcară pe scara astronavei, localnicii salutară prin plecăciuni făcute în fața membrilor expediției,

care le ieșiră înainte cu pîine și sare. Apoi, unul dintre pițigăiați dărui comandantului un glob mare, din aur strălucitor, care reprezenta planeta lor. La rugămintea lui Andrei, localnicii intrară curajoși în navă. Priviră îndelung aparatele de bord iar apoi, înțelegînd sensurile semnelor făcute de Doina, luară cu toții loc în jurul unei mese. Fețele lor exprimau numai zîmbet și voie bună. Unul dintre ei scoase pe masă un aparat mic de translație, imitînd orga pe care o văzuseră atît de aproape Anda și Ionel.

— Ne pare foarte bine că ne putem înțelege, spuse unul dintre localnici. Dar mai bine ne pare că nu dumneavoastră sînteți cei pe care îi căutăm...

Comandantul astronavei începu să le explice scopurile reale pentru care au devenit peregrini cosmici, dîndu-le, în același timp, numeroase date despre sistemul nostru solar. Anda, Ionel și Doina înbiau oaspeții, așezîndu-le pe masă, în fața lor, cele mai autentice bucate pămîntene. Fructele, dulceața, florile și cîte altele, aranjate pe gusturi și rețele protocolare diferite, îi făcură pe localnici să pună zeci de întrebări. Gustară din bucate cîte ceva și aceasta, mai ales, la insistențele astrobiologului Dinu, care le dădu asigurări că nu li se poate întîmpla nimic. Spre deosebire de oamenii de pe Terra, cei de pe „Planeta cu surprize" se dovediră a fi mai mult vegetarieni, iar plantele și chiar anumite fructe le pregăteau pentru masă nu prin fierbere, ci prin tratarea lor cu anume substanțe.

Singurul care nu se arătase la întîlnirea cu ființele raționale de pe planetă a fost Gio. Speriat de faptul că fotografia sa circula pe planetă, fiind considerat ca șef al unei bande dușmane, Gio îl rugă pe Andrei să nu-l prezinte. Abia tîrziu, spre încheierea discuțiilor, Andrei le explică localnicilor despre situația reală a lui Gio, dar acesta nu se arătă nici atunci. Mînuia și interpreta din cușeta sa o instalație de senzori speciali pentru ca apoi, în baza datelor furnizate de localnici, a inflexiunilor vocii lor, a modulației în care descriau diverse lucruri, Gio să tragă concluzia că ființele ciudate de aici sînt sincere. Dealtfel, chiar și Gio, prin intermediul unui circuit închis de televiziune, asista la discuțiile cu „pițigăiații", cum îi numea mereu Ionel. Aceștia, la un moment dat, se plînseră că sînt îngrijorați de dispariția unei mari cantități de roci energetice.

— Știm că Terra suferă de lipsa unor surse clasice de energie, spuse unul dintre localnici.

— Da, confirmă Andrei. Dar noi nu furăm, îl înfruntă el. Încercăm să ne descurcăm cum putem. Locuitorii întregului Univers ar trebui să se înțeleagă și să se ajute...

— Așa gîndim și noi, interveni un alt localnic. Iată un domeniu în care am putea colabora !

— Unde e planeta OD ? întrebă Andrei de parcă și-ar fi amintit de ceva.

— OD ? repetă unul dintre localnici ce părea a fi un mare învățat. Nu e planetă, îl lămuri el. E un satelit natural al unei alte planete, neexplorate încă. Știm că acolo e un bazin hidrografic imens. Dealtfel, noi am și făcut niște studii despre OD, nefiind prea departe de noi...

Măsurătorile și studiile, realizate de localnici, demonstrau că satelitul OD era învăluit într-un strat de nori străvezii, poate chiar de un gaz necunoscut.

— Analiza spectrografică, susținu învățatul, ne-a demonstrat că OD este luminat doar într-un strat foarte îngust, situat la mare înălțime, în rest, pe suprafața sa domnește bezna adîncă a nopții. Atmosfera se dovedește a fi lipsită de vapori de apă, deși aproape peste tot se întîlnesc mări și oceane...

— Curios, spuse Andrei...

— Veniți la castel și vom intra în amănunte, îl invită învățatul...

★

Cînd Andrei aflase de la Căpetenia localnicilor că deasupra planetei lor a fost identificată — cu ajutorul deteo-

toarelor ultrasensibile — o astronavă-pirat, nu se mai miră. Luase cunoștință despre apariția acestui gen de transport cosmic dintr-o discuție mai veche cu Ștefan și își dădu seama că descrierea ei de către localnici era izbitor de asemănătoare cu cea despre care îi vorbise comandantul navei „Caraiman". Situația părea limpede. Nava-pirat făcea parte dintre astronavele de mare viteză și, după ce descărcase încărcătura prețioasă pe care o furase, se întorsese.

— Am stabilit și unele procedee pe care le folosesc, spuse Căpetenia pitigăiaților. Unde misterioase pătrund în interiorul ascunzătorii lor, prefăcută în depozit, și extrag energia. Într-o vreme, pînă la perfecționarea acestui sistem de unde, piratii dislocau bucăți enorme de roci pe care le luau cu ei. De fapt, nu au renunțat nici acum la acest procedeu și, din cînd în cînd, sustrag bucăți de rocă.

— Nu înțeleg, interveni Ștefan. Nu i-a observat nimeni ? Mijloacele astro-radar nu au sesizat ?

— Știu să anihileze tot, răspunse Căpetenia. Pur și simplu, cînd fură, ei descompun și culorile din jur, făcînd zona aproape imposibil de recunoscut, lasă impresia de miracol general, de dispariție a munților și grotelor...

— Și ce facem, cum acționăm ? întrebă Andrei.

— Ce propuneți ?

— Să organizăm o pîndă, folosind mijloacele noastre de pe Terra. Trebuie să fim pregătiți să-i prindem asupra faptelor.

— De acord, spuse Căpetenia, dînd repede din capul său chelios.

...Noaptea de smoală se așternu peste munții înalți, golași, peste grota cu labirintul ei de tuneluri în care se afla prețioasa captură a unor autori necunoscuți. Ionel era prezent la postul său de pîndă, încercînd, cu ajutorul razelor infraroșii și al unor detectoare sensibile, să observe

orice mișcare din jur. Știa de la tatăl său că inițiativa trebuie să-i aparțină și că orice întîrziere în a sesiza prezența răufăcătorilor putea să ducă la amînarea acțiunii.

Indicatoarele detectoarelor începură un tremur ușor.

— Au ajuns. Iată-i ! îl atenționă pe Ionel un localnic cu care făcea de serviciu.

— Ce aștepți, pitigăiatule ? se răsti Ionel. Dă alarma !

În cîteva clipe, zeci de aparate tehnice, care de care mai sofisticate, aduse de localnici, se aflau în poziție de atac. Exploratorii de pe astronava „Dacia-8", conform înțelegerii cu Căpetenia planetei, se prezentară la posturi.

— Gio, ai toată latitudinea ! îi comunică Andrei. Căpetenia a admis ca dumneata să conduci operațiunile.

Gio nu mai spuse nimic. Studiase schițele armelor de pe planetă, datorită lui Andrei, care îi adusese de la castelul Căpeteniei planetei sute de planșe cu calcule și poze.

— Atenție ! strigă Gio. Fulgerele să înconjoare nava-pirat din toate părțile...

Jeturi ascuțite de flăcări pătrunseră spre înălțimi, bătînd fiecare centimetru al astronavei-pirat. Temperatura lor moderată nu putea s-o aprindă, decît numai în situația cînd exista o asemenea intenție. Piratii nu se lăsau. O ploaie de impulsuri, ca niște săgeți electrocutante, porni din înălțimi, bombardînd zona. Gio, grație unui mecanism de care aflase în ultimele zile, ridică o perdea groasă, impermeabilă și izolatoare, care inhiba, văzînd cu ochii, fiecare impuls întîlnit. O presă gigant, o instalație ce comprima gazele de la mare înălțime, fu pusă în acțiune. Nava-pirat începu să piardă din înălțime.

— În sfîrșit, spuse Căpetenia localnicilor, care ajunsese la fața locului. Să vedem cine sînt musafirii nepoftiți ?

Astronava-pirat rămase fixată de curenți speciali, mînuiți de localnici, în fața lui Andrei și a Căpeteniei. Dinăuntru, sub amenințarea unui fascicol de raze distrugătoare, făcînd o mimă de revoltă și supărare, coborî țanțoș... Gio. Asemănarea dintre Gio aflat pe sol și cel coborît din astro-

nava-pirat era izbitoare. Dinu, aflat în fața trapei de coborîre a navei pirat, porni instalațiile roentgen de mare putere. Gio-piratul se dovedi o copie ingenioasă. Astro-biologul stabili cert că un microprocesor, bine pus la punct, dicta mișcările și vorbirea lui Gio-piratul, care se dovedi a fi un simplu robot construit după fizionomia lui Gio-astronautul. Într-o ascunzătoare a costumului pirate-resc se descoperi și un instrument optic, pentru dirijarea umbrei robotului, astfel că Dinu se convinse că Gio-astro-nautul, exploratorul din echipa lor, este singura ființă reală în care se putea avea deplină încredere. Căpeteniei pițigăiaților nici nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Im-previzibilul însă veni mai tîrziu. Trucul fiind demascat, adevăratul Gio prinse curaj și-i obligă și pe restul piraților să se predea. Următorul care coborî din astronavă era tocmai mult căutatul dispărut. Căpetenia ființelor ra-ționale de pe planetă părea să aibă dreptate. Ovidiu Udrea păși pe sol ca și cum nu trebuia să dea nimănui nici un fel de explicații.

— Ovidiu ! exclamă Andrei aproape fără să vrea.

— Nu te recunosc, comandante, răspunse acesta ironic.

Pițigăiații îl înconjurară, prinzîndu-l într-un cerc er-metic.

— Acționați razele de dedublare a identității, ceru Căpetenia planetei.

Ovidiu parcă se topi. De sub costumul său de astronaut, care dispăru fără urmă, se ivi un jupiterian cu două capete tuguiate, îmbrăcat într-o armură din fibră specială.

— Te-am prins ! spuse satisfăcut Gio. Ai ucis o lume... Ai distrus Insula cosmică... Ai provocat războiul de pe „Planeta X"... Ai...

— Să discutăm cu el organizat ! îl întrerupse Andrei.

— Să ne spună un singur lucru, ceru Gio. Unde sînt Ovidiu și George Gozmin ?

— Ne va spune, interveni Căpetenia planetei. Dezar-mați-l și depuneți-l în turnul castelului...

PARTEA A TREIA

Necazuri pe „Caraiman"

Echipa îmbarcată pe astronava „Caraiman" află mult mai tîrziu despre întîmplările de pe „Planeta cu surprize". Dealtfel, Andrei transmisese colegilor de pe „Caraiman" doar cîteva știri de pe planetă, abia după ce șeful bandei de pirați confirmase, în timpul cercetărilor, că el l-a răpit pe Ovidiu și l-a depus la sediul Mai-Marelui-Pirat de pe OD. Șeful bandei de pirați făcu precizarea că Ovidiu a fost surprins în timp ce făcea observații pe solul „Planetei cu surprize". S-a mai putut stabili că răpirea lui Ovidiu a servit șefului bandei de pirați pentru a se folosi de fizio-nomia și identitatea sa, avînd intenția să ajungă pînă și pe Terra sub aceeași acoperire. În sfîrșit, la rugămintea lui Ștefan, Andrei acceptă să le ofere celor de pe „Carai-man" întregul film al întîmplărilor...

— Neașteptat de interesant, scăpă Marius în timp ce viziona imaginile transmise de la bordul navei „Dacia-8". Așa mai da, misiune cosmică ! Dar noi ce-am făcut ?

— Ne vine rîndul, nu avea grijă ! i-o reteză Ștefan.

— Oricum, începe să fie mai simplu, își dădu cu pă-rerea Rodica. Piraților trebuie obligați să ni-l predea pe Ovidiu.

— Și pe Cozmin ! sări Marius.

— Bineînțeles, confirmă Rodica, nerăbdătoare să urmă-rească imaginile de pe ecran.

În timp ce echipa de pe „Caraiman“ urmărea aventura cosmică a colegilor, cei de pe „Dacia-8“ intraseră din nou sub semnul grijilor. Autoritățile planetei comunicară că, pentru moment, din dispoziția Căpeteniei, au întrerupt cercetarea șefului bandei de pirați. În această situație, găsirea imediată a lui Ovidiu Udrea ca și a lui George Cozmin, așa cum își făcuse planul Andrei, deveni o speranță iluzorie.

— Nu se poate, spuse Dinu înciudat, după ce află vestea.

— Este o nerespectare a înțelegerii cu noi, interveni și Doina.

— Totul pare ciudat, o completă Gio. În definitiv, noi am contribuit la capturarea bandei, la salvarea rocilor energetice ale planetei, așa că încep să nu mai înțeleg...

— Nimic nu-i întîmplător, îl întrerupse Andrei. Sigur, e de neînțeles, dar noi nu ne putem amîna misiunea !...

— Dacă va fi nevoie o luăm de la capăt, interveni Ionel...

— Ușor de spus, îl întrerupse Anda. De ce să mergi iarăși în necunoscut, tocmai acum cînd totul pare să fie clar ?

— Clar ? întrebă Andrei.

Nu mai răspunse nimeni. Astronava „Caraiman“, urmărită de cei de pe „Dacia-8“ prin sisteme video, intrase într-un nor dens de praf cosmic, iar Ștefan ceru de urgență părerea lui Andrei. „Ce fac ?“ strigă Ștefan cît îl ținură puterile. În apropierea sa apăruse ca din senin ceva nedefinit, un fel de nebuloasă sub forma unei spirale ce era gata să-l angajeze în trîmba sa răsucită și să-l strivească cu o ușurință incredibilă. „Se pare că nu e un fenomen natural !“ îi comunică Ștefan lui Andrei. „Evită intrarea în spirală !“ îi ceru Andrei. „Cred că am reușit în ultima clipă !“ transmise Ștefan într-un tîrziu.

Devenit lac de sudoare, ghemuit în fața panoului de detectare a corpurilor din jur, Ștefan nu-și dădu seama în întregime de pericolul prin care trecuse. Piraților colonizați pe OD, văzînd că șeful bandei specializate în subtilizarea energiei de pe „Planeta cu surprize“ întîrzie, intrară la bănuieli. Detectînd locul în care se afla nava lor, devenită prizonieră a ființelor raționale de pe „Planeta cu surprize“, își dădură seama imediat că acțiunea lor a fost descoperită. Nu le-a fost prea greu ca apoi să înțeleagă că și cei de pe „Dacia-8“, deveniți prieteni cu localnicii, i-au ajutat și că urmăresc eliberarea lui Ovidiu. Înainte însă de a se răzbuna pe ei, coloniștii de pe OD sesizară înaintarea astronavei „Caraiman“, în care vedeau un ajutor redutabil al celor de pe „Dacia-8“. Și astfel, prima încercare de nimicire a celor de pe „Caraiman“ fu marea nebuloasă formată din pietre și gaze, trimisă în spirală, peste astronava pașnică ce își vedea de drumul său.

„Aici nu e mină curată !“ spuse Andrei, după ce află amănunte în legătură cu trîmba de stînci ce era să înghită echipa prietenului său Ștefan. „Puneți în funcție pompele de respingere a corpurilor străine“, îl sfătui Andrei pe Ștefan. Comandantul astronavei „Caraiman“ abia reuși să recepționeze îndemnul prietenului său că și observă o ploaie de stînci ce se îndrepta spre astronava sa. Pompe puternice aruncară în jur gaze cu o mare concentrație de substanțe diluante. Stîncile se pulverizară în Cosmos ca niște dropsuri strînse în menghine puternice, iar praful rezultat îl absorbiră imediat alte pompe menite să culeagă resturile pentru a putea fi supuse analizelor de laborator.

Dîndu-și seama de pericolele prin care trecuseră, Rodica îngălbeni.

— Parcă te știam mai curajoasă ! scăpă Ștefan.

— Poate mai prevăzătoare, dar curajoasă, știu eu ? răspunse fata sincer. Mă gîndesc la curajul dovedit de Anda și Ionel pe „Planeta cu surprize“.

— Abia aștept să-i revăd, o completă Marius.

Ștefan tăcu. În astronavă începu să domnească liniștea solemnă din preajma marilor evenimente. Aparatele sensibile indicau intrarea navei în zona de atracție a „Planetei cu surprize".

...Astronava „Caraiman", în aclamațiile celor de pe „Dacia-8" și în prezența unei mari mulțimi din rîndul ființelor raționale de pe „Planeta cu surprize", asoliză lin, ușor, ca un covor fermecat purtat de vînturi prielnice, fixîndu-se în sol. Marea lebădă cosmică, așa cum era denumită astronava „Caraiman", își găsi locul alături de sora sa „Dacia-8" și, înainte de a opri motoarele puternice, ridică la mare înălțime tricolorul românesc. Era salutul de bun găsit adresat colegilor, planetei și locuitorilor ei. În același timp, din dispoziția Căpeteniei localnicilor, fulgere de mare putere inundară cerul senin al planetei cu culorile tricolorului nostru. Era răspunsul sincer, salutul de bun venit transmis de localnici.

— Ne sînt totuși prieteni ! spuse Andrei, adresîndu-se echipei sale înainte de a-i îmbrățișa pe Ștefan și pe expediționarii de pe „Caraiman".

— Încă nu se știe, interveni Gio puțin derutat...

★

Ancheta bicefalului de pe Jupiter ajunsese într-un impas nedorit. Nevoit să recunoască locul unde era Ovidiu ținut prizonier, precum și amănunte referitoare la jefuirea „Planetei cu surprize", piratul jupiterian se hotărî să-și pună capăt zilelor. Refuzînd să răspundă la întrebările anchetatorului — „un pițigăiat țanțoș cu alură de sportiv și minte de filozof", cum îl numise Ionel — piratul despică în gură un dinte fals pe care radiografia nu-l putuse descoperi. Pe loc, virușii unei periculoase boli cosmice îi invadară corpul mătăhălos și îl doborîră. Singura cale de

a afla poate totuși cîte ceva de la el era intervenția urgentă a unui specialist. Localnicii, deci, nu întrerupseseră intenționat cercetarea șefului bandei de pirați. Pentru a nu produce panică în rîndul expediționarilor de pe Terra, încercară să amîne comunicarea situației reale. În cele din urmă, nu reușiră să treacă sub tăcere cele petrecute și cerură de urgență sprijinul lui Andrei.

— E o problemă delicată, observă Ștefan după ce află adevărul.

— Ce facem, totuși ? întrebă Andrei puțin descumpănit.

— Intervenim ! ...Asta e ! spuse Ștefan. Singura specialistă în boli cosmice din echipa mea este Marinela Bordea. S-o rugăm...

Marinela era o proaspătă absolventă a Institutului de medicină cosmică de pe Saturn. Tînără, zveltă, cu un cap ca de păpușă și ochi mari, verzi, rămăsese surprinsă cînd Ștefan o propusese să facă parte din echipa sa. Dealtfel, Ștefan era cunoscut pentru grija pe care o manifesta în specializarea celor mai tineri dintre astronauți și astfel, constatînd că tînăra doctoriță încă nu fusese trecută pe nici o situație de zbor, o solicitase cu toată încrederea. Era primul ei drum printre aștrii altor galaxii iar acum, la o distanță atît de mică de la asolizare, se vedea în situația de a interveni într-un caz important.

...Piratul o privi mirat cînd o văzu pe tînără în salonul său. Clipea des din toți cei patru ochi mici, rotunzi și hîtri ca de pisică.

— E prea tîrziu, plescăi jupiterianul cînd o văzu pe doctoriță că scoate bisturiul laser.

— Niciodată nu e prea tîrziu cînd e vorba de salvarea unei ființe, răspunse aceasta calm.

— Și dacă nu vreau să fiu salvat ? plescăi gura unui singur cap al piratului.

— Atunci te vom obliga, interveni Rodica. Intrase între timp în salon pentru a o ajuta pe Marinela.

Piratul rămase nemișcat. Începu să urmărească gesturile sigure ale doctoriței, pașii ei mărunți, privirea ei deschisă, sinceră. Întoarse unul din capete spre Rodica și o rugă să-i aducă un vas cu apă fierbinte, clocotită.

— Asta e băutura noastră, spuse piratul, încercînd să schițeze un fel de zîmbet.

Rodica îi satisfăcu dorința.

— La voi, pe Terra, toți sînt așa blînzi și buni ? întrebă jupiterianul, admirînd-o.

— Aproape, răspunse Rodica mașinal. Dar avem și oameni minunați, să știi ! Cei mai mulți sînt minunați...

Marinela terminase cu pregătirea ustensilelor și aștepta ca piratul să înghită ultima picătură de apă fierbinte.

— Nu vreau să mor, mărturisi unul din capetele piratului.

— Știu, confirmă doctorița. Chiar și răufăcătorii notorii țin la viață, nu ?

— Da, da, se declară de acord jupiterianul.

— Atunci cei drepți și buni de ce sînt ținuți la voi între gratii ?

— Te referi la Ovidiu ?

Marinela nu mai reuși să-i confirme. Piratul holbă ochii mici, lucitori, gata să-și dea sufletul. Rodica îi trase mîinile de pe grumazul puternic ca de taur, lăsînd-o pe doctoriță să-i facă o incizie.

— Aici e buba, spuse calm Marinela, trăgînd de sub pielea piratului un organ gălbejit, asemănător ficatului.

— Îl înlocuim ? întrebă curioasă Rodica.

— Da, răspunse doctorița, introducînd sub pielea pacientului un alt organ asemănător. Aici a fost focarul în care s-au adunat virușii. Convalescența însă va dura foarte mult, finaliză doctorița discuția, în timp ce Rodica îi urmărea atentă toate mișcările și gesturile.

Piratul nu mai scoase nici o vorbă. Marinela, satisfăcută, începu să strîngă instrumentarul chirurgical, urmărind gestul de neînțeles al Rodicăi. Aceasta deschise un

dulap de cristal ce trona într-un colț al încăperii și, din curiozitate, începu să pipăie costumul piratului.

— Ce-o fi asta ? întrebă Rodica, scoțînd dintr-un buzunar al costumului pipăit un papirus lung pe care se contura o schiță.

Marinela nu mai spuse nimic. Surpriza se dovedi peste așteptările lor ca și ale celorlalți din cele două echipe sosite de pe Terra. Schița reliefa locul unde Ovidiu era ținut prizonier pe OD...

Aventură în drum spre OD

Echipajele celor două astronave păreau derutate. Nu toți împărtășeau ideea Căpeteniei localnicilor, de a aștepta însănătoșirea deplină a șefului bandei de pirați, care, după părerea doctoriței, era de foarte lungă durată. După intervenția chirurgicală, organismul piratului intrase într-un fel de hibernare, într-o amorțire totală, astfel că el nu putea să mai dea nici un fel de relații.

— Cît crezi că ar putea să mai dureze această situație ? întrebă Ștefan neliniștit.

— Vreo doi sau chiar trei ani pămînteni, răspunse Marinela sigură pe ea.

— Nu putem aștepta, înțelegeți, nu putem ! interveni Andrei. Schița ne este de mare folos și deci să pornim !

...Dimineața apăru pe planetă ca o umbră luminoasă împinsă pe sol de reflectoare ascunse, misterioase. Echipajele, aflate la posturile lor, schimbau ultimele cuvinte cu Terra în termeni tehnici, lapidari, specifici marilor călătorii cosmice. „Drum bun“ le spuse Grig ; „Succes“ îl completă Gina, după care salve de fulgere de pe „Planeta cu surprize“ salutară zborul spre înălțimi al astro-

navelor. Sistemele de control aflate la bord funcționau normal, iar atmosfera de lucru era îmbietoare, familiară. Totul însă numai pînă în apropiere de OD. Aici, așteptările lor se transformară din nou în deziluzii.

Satelitul OD deveni un corp ascuns, învăluit în nori grei prin care nu se putea pătrunde. Perdeaua imensă de nori negri și groși era formată din gaze care aveau în componența lor încorporate substanțe capabile să distrugă orice corp ce încerca să le străpungă. „Situația cere prudență" spuse Gio, sigur pe el.

Andrei știa prea bine că pirații sînt pregătiți în orice moment să atace, să lupte cu toate mijloacele lor pentru a nu fi descoperiți. Tocmai de aceea, în înțelegere cu Ștefan și cu Căpetenia „Planetei cu surprize", Andrei puse la cale un plan bine chibzuit despre care ceilalți expediționari aflară abia acolo, în Cosmos.

...Între documentele găsite pe astronava-pirat, ființele raționale de pe „Planeta cu surprize" descoperiră Codul convențional al legăturilor radio cu cei de pe OD. Descifrarea codului a fost pentru Andrei și Ștefan punctul de plecare în conceperea planului și argumentul major de a se aventura în noua lor călătorie. Acum, în fața norilor ucigători, planul începu să prindă viață. Devenind invizibile, astronavele „Dacia-8" și „Caraiman" urmau cu fidelitate astronava-pirat pe care o luaseră cu ei și care era dirijată de roboți bine pregătiți de Andrei. În apropierea perdelei de nori, de pe nava-pirat porniră cîteva astrograme adresate personal Mai-Marelui-Pirat.

— Să se deschidă larg toate porțile, dădu dispoziție Mai-Marele-Pirat.

„Oare am reușit ?" se întrebă Andrei. „Și dacă e o stratagemă de a lor ?" se întrebă și Ștefan. Nimeni însă nu-și găsea timp să răspundă la întrebările proprii. Valurile de nori ce înconjurau satelitul dispărură ca prin farmec, iar stații puternice de emisie-recepție cereau să se indice

permanent poziția și parametrii de zbor ai navei. Surprizele nu încetară nici aici. Mai-Marele-Pirat ceru astronavei-pirat să facă legătura video. Andrei, Ștefan și ceilalți expediționari se priviră reciproc prin ecranele mari, panoramice ce le aveau la îndemînă. „O.K." spuse Andrei și transmise pe loc o astrogramă prin care se plîngea că cei de pe „Planeta cu surprize" au deteriorat instalația. Ba, mai mult, Andrei solicită ca de urgență să se aprobe asolizarea astronavei în partea nordică a satelitului deoarece, datorită unor defecțiuni tehnice ivite, nu are garanția că va ajunge în partea de sud unde era baza cosmică de pe OD. „O.K." răspunse Mai-Marele-Pirat, care în fruntea coloniștilor de acolo porni vertiginos spre nord.

În punctul stabilit, astronavele se despărțiră. Nava-pirat se îndreptă lin, în pas de melc, spre nordul satelitului, unde era așteptată cu nerăbdare. „Dacia-8" și „Caraiman" țîșniră cu toată viteza spre sud, sperînd, așa cum rezulta din schița predată de piratul prins, că îl vor descoperi pe Ovidiu Udrea...

★

Spre norocul expediționarilor de pe Terra, emisfera sudică a satelitului OD se dovedi primitoare. Cîteva stînci rubinii, imitînd copaci și animale stranii, de un fel deosebit, parcă sculptate de mîini conduse de o puternică fantezie creatoare, dominau o mare liniștită ce se întindea de o parte și de alta a colosilor de piatră, fără să i se poată bănui vreun capăt. Astronavele, suspendate la cîțiva metri deasupra luciului apei, încercau să-și găsească locul de adăpostire. Nu se știa încă ce va putea urma.

— Să ne grăbim ! hotărî Andrei. Liniștea găsită aici ne-ar putea păcăli, spuse tot el, privind trăsăturile armonioase ale unei sculpturi.

— De acord, răspunse Ștefan, care aplecat peste instalația de amerizare comandă coborîrea.

În urma înțelegerii dintre cei doi comandanți, astronavele se așezară lin pe suprafața apei, care arunca spre bublouri picături mici, sclipitoare, cu reflexe albastre-verzui. Marea nu era liniștită precum părea. Se asemăna mai repede cu o căldare enormă de apă care fierbe la un foc mic ; se observa mișcarea continuă a unor bulbuci colorați, aidoma baloanelor de săpun, ca și stropi fini aruncați spre exterior, imitînd clocotul izvoarelor de ape minerale de pe Terra.

— Coborîm ? întrebă Ștefan nerăbdător.

— Incă nu, răspunse Andrei neîncrezător. Presiunea apei pare să fie imensă.

— Să măsurăm încă o dată, propuse Ștefan.

— De acord !

Spre deosebire de Terra, aici totul era altfel. Presiunile mari din adîncurile marine de pe Pămînt erau atinse pe OD doar la cîțiva metri adîncime. Orice măsură pripită de coborîre putea să ducă la strivirea imediată a aparatelor, respectiv a astronavelor, și deci și a oamenilor.

— Am găsit soluția, anunță Gio într-un tîrziu, satisfăcut de rezultatul analizelor sale.

— Care ? întrebă curios Ștefan.

— Învelitoarele de protecție ale navelor, pentru apărarea lor împotriva corpurilor dure, rezistă la presiunea apei...

— Sîntem salvați ! strigă Marius, care tocmai ieșise din laboratorul astronavei „Caraiman". Și la noi rezultatul este întocmai ; învelitoarele de protecție rezistă !

— Dar ce facem la ieșirea din navă ? se interesă Doina.

— Folosim protectoarele individuale, răspunse Ștefan. Au aceeași compoziție.

Suprafața mării se sparse ca un cristal fragil și făcu loc celor două astronave, care se scufundară ca niște batiscafuri mari, colorate. Apoi, acționînd motoarele puternice

de înaintare, navele porniră, lunecînd în căutarea locului unde se afla Ovidiu. Vizibilitatea prin apă era bună, în ciuda fierberii ei continue și a culorilor care, din motive necunoscute, se succedau mereu. Spre deosebire de mările Terrei, aici, aproape de fundul oceanului, totul părea limpede. Cîteva izvoare întîlnite în cale săltară ușor navele, făcîndu-le să se clatine. În drum, mai multe pisici de mare mișcară membranele lor plutitoare, parcă în semn de salut adresat celor de pe Terra, iar apoi, nu departe de o colonie de raci ce își arătau țanțoș foarfecele de pe labe, expeditionarii zăriră o hrubă mare, o cavernă tăiată într-o stîncă submarină, al cărei capăt nu se vedea.

— Aici e, preciză Andrei. Să revedem schița !

— Iată, sări Marius care sesiză primul, în partea opusă a stîncii mai este o intrare asemănătoare.

— Și ce-i cu asta ? îl întrebă Ștefan.

— Să pătrundem simultan, ceru Marius. Ne va fi mai ușor.

— Este o idee bună, observă Andrei.

— Atunci să pornim, propuse Ștefan.

— Nu ! interveni Andrei. Voi rămîneți aici. Apropiați-vă tiptil de intrare și apoi, după ce vom intra și noi, blocăm cavernele cu raze ucigătoare. După noi nu trebuie să intre nimeni !

— Navele să rămînă invizibile, în poziție de așteptare și nu de repaus, îl completă Ștefan. La nevoie, ieșim și o întindem...

— Cine rămîne de cart ? întrebă Doina.

— Nimeni, spuse Andrei. Ambele nave vor rămîne în poziție de luptă, dirijate la nevoie de roboți.

— Atunci, succes ! spuse Ștefan, pregătindu-se de ancorarea navei sale.

Andrei porni cu toată viteza, încercînd să ocolească stînca ce se arăta mare și impunătoare. Aproape de hruba ce era rezervată pătrunderea echipei lui Ștefan,

Anda observă o vietate uriașă, un fel de dinozaur marin, cu zeci de tentacule asemănătoare caracatiței, care stătea gata de atac. Monstrul părea indiferent la tot ce se petrece în jur, dar nu scăpa din atenția sa intrarea în peștera submarină.

— E posibil să fie un monstru dresat, spuse Dinu după ce observă tentaculele mari, negre și pline de ventuze, întinse în golul de la intrarea în peșteră.

— Mai știi ? răspunse Doina ca pentru sine.

— Las' că-l vom vedea pe al nostru, interveni Andrei mai mult glumind.

Timpul începu să se scurgă extrem de repede, aproape pe nesimțite. Accelerînd la maximum motoarele navei, echipa lui Andrei ajunse în dreptul cavernei prin care urma să intre, fără prea multe greutăți. Scobitura în munte se arăta primitoare. Un monstru marin, ce se ivi la apropierea astronavei, se retrase undeva spre fundul mării, îngropîndu-se în nisipul gros, argintiu, care îl acoperi în cîteva clipe.

— Sîntem gata de pătrundere, comunică Andrei după ce se convinse că astronava este așezată într-o poziție strategică.

— Și noi, răspunse Ștefan.

— Cu monstrul ce faceți ? mai întrebă Andrei.

— S-a retras, îl liniști Ștefan. Deci gata !...

Din ambele sensuri ale peșterii submarine, expeditionarii pătrunseră fără dificultăți. Se mirară chiar că, pe acest corp ceresc, despre care aflaseră că este veșnic bîntuit de cutremure și zgîlțîit de vulcani activi, reușiră o asemenea performanță. Abia tîrziu, după ce echipa lui Ștefan ajunsese în dreptul unei statui rubinii, luminată feeric de un corp nevăzut, Marius trase alarma. Colega de echipă, Rodica, dispăruse...

Monștrii—prietenii lui Ovidiu

Mai Marele Pirat al jupiterienilor stabiliți pe OD își răsuci mustățile stufoase ce le purta sub nasurile celor două capete, zîmbind satisfăcut. După ce a ajuns în nordul ținutului, asistat de toată suflarea piratească, el aștepta curios și plin de importanță asolizarea astronavei-pirat, care cobora alene, nepăsătoare. „De ce așa încet ?“ se întrebă la un moment dat Mai Marele Pirat, enervîndu-se. „Am raportat că nava a suferit defecțiuni...“, răspunse prompt robotul de pe astronavă la cererea operatorului de pe sol, care transmisese curiozitatea șefului său. Într-un tîrziu, după ce piratii se împăcară cu gîndul așteptării, nava atinse solul. Mai Marele Pirat își privi nedumerit subalternii, neînțelegînd ce se întîmplă. Trapele de intrare-ieșire ale navei se dovedeau blocate. În interior domnea o liniște suspectă. Încercarea cîtorva dintre ei de a pătrunde în interior pe alte căi rămase fără ecou. „Sîntem păcăliți !“ spuse cineva dintre piratii. „Nu se poate“, interveni Mai Marele Pirat. În același moment, însă, o voce gravă din interior le întrerupse frămîntarea. „Nu mișcați ! ordonă vocea. Sînt mesagerul Terrei și nu am venit cu gînduri rele. Predați-ne urgent pe George Cozmin și Ovidiu Udrea !“ continuă vocea cu aceeași gravitate. „Și dacă refuzăm ?“ întrebă Mai Marele Pirat. „Sînteți înconjurați de raze ucigătoare. Orice pas vă poate costa viața, preciză vocea. În caz de refuz, astronava va exploda pe loc și va arunca în neant — odată cu părțile ei componente — și capetele voastre !“ comunică vocea un ultimatum al ei... „Bine, bine, să ne înțelegem, bîigui aghiotantul Mai Marelui Pirat, suplinindu-l pe șeful său care amuțise de tot. Pe Ovidiu vi-l predăm, dar pe George Cozmin nu avem cum“, continuă aghiotantul. „De ce ?“ întrebă

vocea pe un ton aspru, amenințător. „Pentru simplul motiv că nu este aici... Este depus în «Grota fără fund» de pe Planeta RA", răspunse aghiotantul. „Dați toate detaliile !" ceru vocea, de această dată calmă, liniștită.

Piraților întîrziau să răspundă. De sub astronavă ieșiră două raze vizibile, viu colorate, care începură să șerpuiască spre coloniștii-pirați. Aceștia, surprinși, îl rugară din ochi pe Mai Marele Pirat să nu glumească cu viața lor. „Ce detalii doriți ?" întrebă aghiotantul cu o voce tremurîndă... „Trăiește sau nu ? Ceilalți din astronava-gigant se află cu el sau nu ? Cine anihilează paza din preajma Grotei fără fund ?..."

Întrebările robotului începură să curgă șnur, fără oprire. Razele colorate se încolăciră în jurul coloniștilor pirați, așteptînd parcă o nouă comandă. „În «Grota fără fund» sînt toți expeditionarii de pe astronava-gigant... Grota nu este păzită... Dacă George Cozmin și ai lui mai trăiesc sau nu, asta nu știu... E mult de atunci", preciză aghiotantul. „Bine, acceptă vocea, urcați în compartimentul doi al astronavei și mergem spre locul unde este reținut Ovidiu Udrea. Să nu încercați să pătrundeți în cabina de comandă a navei !..."

Mai Marele Pirat oftă. Își privi încă o dată subalternii, scrîșnind din dinți. „Dobitocilor !" spuse el tare și se îndreptă primul spre astronavă, intrînd în golul lăsat de o trapă ce se deschise automat...

★

Totul se petrecu aproape așa cum se prevăzuse. Atenți la cele ce se întîmplă în jurul astronavei-pirat, de pe aceasta fiind asigurată transmisia radio, expeditionarii Terrei nici nu sesizară împrejurarea cînd dispăru Rodica. În acele momente, ei se amuzau de farsa pe care o puseseră la cale, bănuind ce s-ar fi putut întîmpla dacă piraților ar fi știut că din astronavă le vorbește un simplu robotel nepu-

tincios, că nu sînt înconjurați de raze ucigătoare și că acele raze colorate ce se încolăceau ca niște anaconde amenințătoare erau doar o iluzie optică, bine aranjată de Ionel și Marius, încă de pe „Planeta cu surprize". Timpul însă nu lucra în favoarea expeditionarilor și nu era exclus ca, din clipă în clipă, piraților să sesizeze aranjamentul și să se răzbune.

Dispariția Rodicăi ridica alte probleme și mai complicate, de neînțeles. Sesizat de Marius, Ștefan privi spre statuia rubinie ce le ieși în cale, dreaptă și înaltă de părea că trece dincolo de suprafața mării și se înfige undeva, sus, în tăriile cerului. În fața ei, un monstru cu tentacule de caracatiță se holba cînd la unul, cînd la altul dintre astronauți, fără să facă nici un semn. Din vîrful unui tentacul ieșea o fîșie de lumină ce părea aruncată dintr-un proiector puternic. Abia atunci cei de pe Terra văzură că în jurul statuii se întindea un amfiteatru mare de unde se deschideau poteci subacvatice spre direcții necunoscute. „Continuați-vă drumul, urmați fasciculul de lumină", se auzi, surprinzător, vocea lui Ovidiu, rostită grav de statuie. Lui Marius nu-i venea să creadă. Marinela Bordea rămase îngrozită, dar nu dezarmată. „Să urmăm sfatul", spuse ea. „Răbdare !" ceru Ștefan, zărind din partea opusă spinările viguroase, negre și bine lustruite ale unei întregi colonii de monștri marini. În apropierea locului, alte fascicule de lumină se proptiră în burta enormă a statuii. În urma monștrilor, veneau obosiți, în frunte cu Andrei, cei de pe astronava „Dacia-8".

— Ce facem ? întrebă Ștefan descumpănit.

— Înainte ! răspunse Andrei, fără să mai comenteze nimic.

Un monstru întinse două tentacule spre pieptul statuii, proiectînd spre înălțime o rază argintie, strălucitoare. Spre surprinderea pămîntenilor, statuia se despică și înghiți imediat monștrii și oamenii. Expediționarii se treziră într-o lume aparte. Șiruri lungi și înalte de roci energetice, bine șlefuite, se întindeau pe culoare lungi ce păreau interminabile. Totul strălucea într-un vioriu deschis, iar deasupra se plimba o lumină pîcloasă ce pornea dintr-un ochi ciclopic care pîndea permanent.

— Sînt rocile furate de pe Planeta cu surprize, spuse încet Anda. Vru să mai zică ceva, dar se opri. Sute de monștri marini, cu tentaculele obosite, șlefuiau și aranjau rocile într-o anume ordine prestabilită.

— E chiar de neînțeles, se minună și Doina.

— Sst, făcu Andrei, văzînd cum ochiul ciclopic își îndreaptă lumina spre ei. Un monstru sări din apă și se apucă cu toate tentaculele de ochiul amenințător. Un țiuit puternic inundă imediat galeriile submarine și se stinse încet, încet, odată cu ultimele raze ale ochiului singuratic. Dintr-o parte a tunelului ce părea fără sfîrșit se auzi un plescăit puternic. Hidoasele mamifere făcură imediat loc și pe culoarul strîmt ce rămase între ele apăru un dinozaur cu tentaculele lăsate. Pe coama lui călărea, radiind de bucurie, Rodica.

— L-am găsit ! spuse ea tare, fără să dea nici o explicație. Veniți după mine ! continuă ea, strigînd emoționată.

În același moment, dinozaurul marin se întoarse, lipăind apa spre un bust ce îl reprezenta pe Mai Marele Pirat. Sub bust, într-o grotă izolată de apă, pe o piatră colțuroasă, zăcea Ovidiu, aproape inconștient. Închidea uneori ochii și respira adînc din rezervorul cu oxigen pe care i-l oferiseră piratii. Un val de bucurie îi cuprinse pe toți expediționarii. Andrei și Ștefan îl ridicară de pe piatra mohorîtă și îl strînseră puternic în brațele lor vînjoase. Marinela, pregătită ca întotdeauna pentru intervenții urgente, îi injectă un ser special. Ovidiu își reveni...

— Nu vă speriați, îi lămuri Ovidiu pe coechipierii săi, cînd îi văzu înconjurați de dinozaurii marini.

— Nici vorbă, îl asigură Dinu. Noroc de ei...

— OD este un ținut dominat de acești dinozauri, care deși nu vorbesc, înțeleg totul, precizează Ovidiu obosit, epuizat. Piratii au profitat de inteligența lor și îi exploatează pentru a le șlefui, cu tentaculele lor, rocile energetice. Dinozaurii prea bătrîni sau obosiți sînt distruși de coloniști... Cred că o să-i extermine...

— Și ? întrebă Ionel care tocmai privea la tentaculele sîngerînde ale dinozaurului ce distrusese ochiul ciclopic.

— De la aducerea mea aici, continuă Ovidiu arătînd spre dinozauri, am încercat să mi-i apropii. Și-au dat probabil și ei seama că sînt un prizonier nevinovat. Încet, încet, ne-am împrietenit ; mi-au adus crustacei, peștișori, scoici și alte animale marine mici cu care m-am hrănit. Apoi mi-au adus un aparat de înregistrare pe care l-au sustras de la piratii și pe care, tot ei, l-au plasat în spatele marii statui din amfiteatru... Cînd ați intrat, sînt sigur că au știut că sînteți salvatorii mei și au anihilat, cît au putut, sistemele de pază electronică...

— Dar tu ? întrebă Anda, privind-o pe Rodica.

— Nimic mai simplu, răspunse Rodica dezinvolt, sigură pe ea. Unul dintre prietenii lui Ovidiu m-a urcat pe spinarea sa și a țîșnit înaintea voastră pe o cale mai directă. E o hrubă îngustă prin care cei mai mari dintre dinozauri nu ar fi încăput...

— Da, da, o știu, confirmă Ovidiu.

— Nici nu am avut timp să mă dezmeticesc că am și ajuns în fața celulei lui Ovidiu. Am știut din clipa aceea

că dinozaurul ne este prieten. Apoi, m-a luat și m-a dus spre voi. Probabil că a intuit neliniștea voastră...

— Dar statuile cine le-a ridicat ? se amestecă în vorbă Marinela.

Cei prezenți întoarseră privirile spre ea. Calmă, doctorița bandaja tentaculele sîngerînde ale dinozaurului marin care învinsese ochiul ciclopic.

— Ei, cine ? făcu Ovidiu. Se înțelege, dinozaurii, preciză tot el. Au un talent de neînchipuit. Dealtfel, se pare că și ei sînt un fel de ființe colonizate, venite de pe „Planeta statuilor de piatră". Din păcate, nimeni nu știe cînd și cum au ajuns aici...

— Iată ceva interesant de cercetat, spuse Dinu, necăjit că timpul nu-i permite să aprofundeze acest subiect.

În căștile astronauților se auzi un semnal pe care îl așteptau. Robotul de pe astronava-pirat semnaliza apropierea sa de baza tainică în care Ovidiu fusese ținut prizonier. Cîțiva dinozauri marini începură să se agite, sesizînd și ei, probabil prin simțuri naturale, sosirea stăpînilor.

— Nu vă fie teamă, îi îndemnă Ovidiu.

— Începînd de azi veți scăpa de asupritori ! îl completă Andrei.

Dinozaurii începură să salte, plescăind apa cu tentaculele lor negre, lucioase.

— Să le ieșim înainte ! se înfierbîntă Andrei, intuind un plan care îi încolțise în minte.

— De acord, spuse Ștefan fără să bănuiască gîndurile colegului și prietenului său.

Expediționarii porniră pe drumul de întoarcere spre astronave. Doar dinozaurii, aflați în împărăția lor marină, ridicară tentaculele, fluturîndu-le în vînt pentru a le dovedi celor de pe Terra sentimentele lor prietenești...

În lupta inegală cu piraţii...

Pămîntul de acasă îmbrăcase mantia albă a iernii, iar fulgii mari de nea cădeau anapoda peste bulevardele suspendate și trotuarele rulante de pe marginile lor. Copii cu obrajii roșii de ger, cu ochii jucăuși, zburdau trăgînd după ei săniuțe mai mari sau mai mici, cu sau fără motor, strecurîndu-se prin forfota străzii înțesată de oameni. Veronica urmărea printr-un geam al locuinței sale întreaga panoramă a străzii, văzîndu-l parcă prin perdeaua deasă, mătăsoasă, a ninsorii, pe Ionel. Se simțea obosită. Eforturile expediționarilor erau resimțite și de cei de pe Terra, care urmăreau și dirijau zborul, făceau calcule, trăiau marile emoții alături de ei. Se frecă la ochi și imaginea închipuită pieri. Încerca să-și alunge dorul de Ionel și Andrei prin muncă, prin preocupare permanentă față de sarcinile ei, dar acesta se cuibărea năvalnic, cuprinzîndu-i întreaga ființă. Aflase încă din zori de la directorul Institutului de cosmonautică știrea că Ovidiu Udrea a fost găsit și se bucurase. Avea convingerea că Andrei, Ștefan și ceilalți expediționari de pe Terra nu se vor lăsa pînă nu-l vor găsi și pe George Cozmin, dar o copleșea un fel de spaimă, o grijă ciudată față de soarta celor aflați pe meleaguri astrale. Grig și Gina, cu care discutase după găsirea lui Ovidiu, o informaseră că astronava-pirat îi însoțește spre Planeta RA, fapt pe care Gina îl interpretase ca un semn îngrijorător. În mintea Veronicăi, care în urma convorbirilor cu Andrei știa totul sau aproape totul, cuvintele Ginei stăruiau ca o suferință. „Cum adică îi însoțește ?" se întrebă Veronica. Își dădu seama că nu înțelesese exact sensul comunicărilor pe care i le făcuse Gina. Privi încă o dată afară la cerul care începuse să cearnă mărunt munți de nea și se hotărî să ia legătura cu Andrei.

Ionel, cînd văzu chipul îndrăgit al mamei pe ecranul instalației video, se simți cuprins de un dor nestăvilit de casă. Uitase parcă de scopurile pentru care se afla pe acele meridiane cosmice și se trezi abia cînd Veronica ceru insistent să i se facă legătura cu Andrei.

— Tată, urgent la aparat ! îl atenționă Ionel.

Andrei nu părea prea bine dispus, iar Veronica îl surprinse puțin tulburat.

— Ai necazuri ? îl întrebă ea.

— Nu te frămînta, sînt trecătoare...

— Crezi că îl vei salva pe Cozmin ? mai întrebă ea ca să lege discuția, să nu intre brusc în subiect.

— Sînt sigur, răspunse Andrei, ușor surprins de întrebare.

— Dar Gina mi-a spus că nava-pirat e pe urmele voastre...

— A fost o neînțelegere, îi explică Andrei. Am vorbit cu Grig și toate sînt lămurite...

Andrei încerca, de fapt, să ocolească adevărul faptelor petrecute, deși în momentul discuției cu Veronica pericolul trecuse. Părăsind catacombele subterane ale dinozaurilor marini, echipele lui Andrei și Ștefan întîlniră la suprafața mării astronava-pirat, pregătită să se afunde spre locul tăinuit unde piratii îl ținuseră pe Ovidiu. Prin comenzi electronice, astronava coloniștilor pirați fusese ridicată pe traiectorie cosmică, odată cu cele două astronave pămîntene.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea ? urlă Mai Marele Pirat.

— Ce nu e de înțeles ? întrebă Andrei. Pe Ovidiu l-am găsit singuri. Acum ni-l vei preda pe George Cozmin.

— Nu ! strigă Gio, care se afla de față, derutîndu-i pe toți. Astronava-pirat nu are ce căuta acolo...

— Nu pricep nimic, mărturisi Ștefan, care urmărise scena pe ecranul din cabina de comandă a astronavei „Caraiman".

Piratii tăcuseră. Simțeau apăsarea cabinei strîmte în care se îngrămădiseră ca niște pepeni într-o ladă nu prea voluminoasă. Aveau senzația de sufocare, aproape de strivire, dar nu mai scoaseră nici o vorbă.

— El e ! sări Ovidiu. De unde l-ați găsit ? Iată abia acum îl văd mai bine... El m-a condus în carcera aceea de pe OD...

— Nu sînt eu ! se apără Gio. Lucrurile s-au lămurit cînd i-am prins pe piratii, acolo pe „Planeta cu surprize".

— El e ! repetă Ovidiu. Ochii nu mă înșeală. Mimica, gesturile, ce mai !... El este adevăratul creier al bandei de piratii. Ce faci, comandante ?...

— Ai dovezi ? îl întrebă calm Andrei.

— Ce dovezi mai vrei ? Prizonieratul meu acolo nu este o dovadă ? Întreabă-l de Cozmin, știe ?... De aceea nu dorește să vină piratii cu noi... Își dă seama că va fi demascat !

Dinu urmărea atent scena. Încă nu știa dacă să intervină sau nu, deși era sigur în sinea sa că afacerea cu Gio nu este deloc curată.

— Nu ! protestă Gio. Nu-mi este teamă de așa-zisa demascare. În definitiv sînt în mîinile voastre... Piratii însă vor sesiza că astronava lor este fără personal la bord și ar putea să preia comenzile...

Gio încă nu știa șiretlicul folosit de Andrei și Ștefan. Comenzile astronavei-pirat erau demult neutralizate, fiind preluate la bordul navei „Dacia-8" și orice încercare de nesupunere putea deveni fatală pentru piratii. Desigur, acesta era un calcul teoretic pentru că, în realitate, un insuficient studiu al situației ar fi creat mari greutăți. În timpul discuției cu Gio, piratii parcă se treziră.

— Dacă nu ajungem la o înțelegere, vă distrugem ! se auzi la bordul astronavelor de pe Terra o voce de pe nava-pirat.

— Ce vorbești ? întrebă ironic Ștefan. Adică, ce vrei ?

— Să facem un schimb corect. Vi-l predăm pe George Cozmin cu condiția să ni-l predați pe omul nostru, pe șeful bandei de pirați. De acord ? se auzi în microfon vocea piratului.

Andrei nu răspunse. Ștefan nu mai spuse nici el nimic.

— Interesant tîrg doriți, interveni Ovidiu. Adică să eliberăm bandiți în schimbul oamenilor cinstiți, sechestrați de voi...

— Dacă doriți, dacă nu !... interveni amenințător vocea piratului.

— Bine ! Să fie predat întîi Cozmin, hotărî Andrei.

— Ba nu, se încăpățînă vocea de pe nava-pirat. Să fie predat întîi omul nostru.

— Nu ! interveni și Ștefan, neputîndu-și continua vorba.

Astronava-pirat dispunea de un mecanism magnetic despre care expeditionarii de pe Terra nu aflaseră. Piratii, deblocînd intrarea în cabina de comandă, și-au dat seama că singura lor soluție de a-i șantaja pe cei de pe „Dacia-8" și „Caraiman" este de a folosi mecanismul magnetic, care deregla și bloca funcționarea motoarelor, dezechilibrînd navele. Și astfel, la acel „nu" categoric al lui Ștefan, ei au răspuns prin a antrena cele două astronave într-o cădere în spirală, aproape liberă, întrerupîndu-se orice posibilitate de intervenție comandată. Astronava-pirat se ținea pe urmele lor, dirijîndu-le căderea.

— Ne aruncă în spațiu, zise Doina îngrozită de acest gînd.

— Cine știe dacă vom mai întîlni în cale vreun corp pe care să poposim ? o completă doctorița.

— Raportați la dispeceratul de pe Terra ! ordonă Andrei.

Căderea continua pe nesimțite, dar vertiginos. Expeditionarii amuțiseră la un moment dat. În difuzoarele aparatelor astrofonice se auzea doar rîsul înfundat al pi-

ratilor, care imita parcă un disc hîrșîit de folosință îndelungată. Pe culoarele astronavelor „Dacia-8" și „Caraiman" începură să sclipească intermitent becurile de alarmă. Se așteptau idei, se doreau acțiuni rapide, hotărîte, ce puteau să schimbe situația.

— Și de ce nu i-l dăm pe creierul grupului de pirați ? Pe „creierul" nu pe „șeful", preciză Marius care pusese întrebarea, intuind un posibil șiretlic.

Gio înțelese. Nu așteptă nici o altă sugestie și îl rugă pe Andrei să comuteze legătura video cu astronava-pirat.

— Mizerabililor ! strigă Gio impunător. Cînd eram la un pas de succes, voi vreți să stricați totul ? Vă ordon să scoateți din vrie cele două nave de pe Terra ! continuă el grav, aproape silabisind.

„Dacia-8" și „Caraiman" se opriră, plutind deasupra unei plase mari, argintii, cu sclipiri roșcate.

— Acesta le era scopul, spuse Gio adresîndu-se coechipierilor care-l priveau surprinși. Ne-au întins o plasă cosmică în care să lege cele două astronave și apoi să ne arunce în spațiul infinit.

— Nu, nu așa, veni un răspuns de pe nava-pirat. Intenționam să legăm navele și apoi să le fixăm într-un spațiu fără viață...

— Destul ! țipă Gio. Profitați că nu închid microfonul și deveniți obraznici. Sînt teafăr și liber... Porniți spre RA ! Îl vom elibera pe Cozmin...

— Să ne lămurim... scînci o voce de pe nava-pirat.

— Gura ! strigă Gio. Să nu aud nici o vorbă pînă pe RA...

★

— De fapt, cine este acest Gio ? întrebă Ștefan într-un tîrziu. Coincidențele astea nu-mi plac. Încep cu adevărat să nu mai înțeleg.

Andrei intuia cu exactitate bănuiala lui Ștefan. Era mult prea greu ca în acea situație să-i demonstreze ceea ce credea el despre Gio.

— Timpul îi va evidenția înfățișarea reală, răspunse Andrei aparent nepăsător. Știi zicala că „la nevoie te faci frate și cu dracul“ ?...

— Dar timpul ne poate pierde pe noi, spuse Ștefan îngrijorat. Se pare că gluma se îngroașă...

Spațiul înghiți pe nesimțite cele trei astronave ce se pierdură între mugurii deschiși ai unor stele îndepărtate, necunoscute. Se observa ici-colo pîlpîitul vag al unor luceferi gălbejiți de timp și obosiți de atîta alergătură în spațiu. Totul în jur părea un vis trăit aievea, care îi încuraja pe expediționari în ciuda eforturilor și a timpului îndelungat de călătorie.

— Măriți viteza ! ordonă Andrei. Ștefan, te rog, cu toată viteza spre RA !

— Nava-pirat tace ? întrebă Ștefan curios.

— O să tacă încă multă vreme, preciză Andrei.

După ce Gio luă în serios comanda astronavei-pirat și Mai Marele Pirat se domoli, Andrei trecu la o altă stratagemă sigură pe care o socoti necesară. Declanșă sistemul de unde inhibitoare, provocînd în rîndul piraților un somn adînc, liniștitor. Totul părea aproape perfect. Undeva departe, între două corpuri atîrnate de un suport ca de sticlă, se ivi o explozie de lumini orbitoare care încet, încet, se stinse, lăsînd totul în beznă și într-un gol fără sfîrșit. Apoi explozia se repetă și în hăul cosmic se auzi o detunătură ce se pierdu departe.

— George Cozmin al nostru începe să devină un mit, sparse tăcerea Anda, care tocmai se trezise dintr-o scurtă ațipire.

— Poate, acceptă Ionel.

— Oricum, un mit inspirat din prea multă realitate, zise Dinu.

— L-am visat, continuă Anda.

— Cum ? întrebă curioasă Doina.

— Fantastic, preciză Anda. Parcă era stăpînul unei lumi sălbatice...

— Cred că nu s-a gîndit niciodată la așa ceva, spuse Andrei rîzînd.

— Nu, desigur că nu s-a gîndit, acceptă Anda, dar așa l-am visat. Era înalt, voinic, cu o stea în frunte ce sclipea ca un luceafăr văzut noaptea de pe Terra. Avea o îmbrăcăminte cosmică, un fel de costum-scafandru poleit în aur. Cînd ne-a văzut, a fugit de noi spunînd că nu se mai întoarce pe Terra. Singurul care a reușit să-l lămurească a fost Marius...

— Cum așa ? întrebă Rodica pe jumătate crezînd, pe jumătate amuzîndu-se.

— Simplu, i-a răspuns Anda. A smuls steaua de pe fruntea sa. Și atunci, revenindu-și parcă dintr-un somn adînc, a spus fără șovăire : „Vă urmez !“...

— De s-ar rezolva toate ca în vise ! surîse Ștefan. Andrei, privește !...

Atenționat de Ștefan, Andrei se concentră pentru a descifra un conglomerat de corpuri luminoase.

— Fantastic ! spuse Doina. Ne apropiem de Planeta RA.

...Institutul de cosmonautică intrase în posesia unor date interesante și utile despre Planeta RA. Se cunoștea de acum că solul planetei este dominat de cratere imense și vulcani, parte dintre ei în plină activitate. Formele de viață nu erau cunoscute, deși circulau păreri că jupiterienii ar fi îmblînzit climatul planetei și ar fi transportat acolo o anume faună ce fabrică oxigen. Nu era însă nici o confirmare în acest sens. Singurul lucru sigur era că planeta emite în jurul ei radiații puternice, de nepătruns și că există doar un singur culoar, un fel de cărăruie cosmică ce deschidea drumul dintre ea și un satelit alăturat,

supranumită, pentru îngustimea ei spațială, „cărarea curajului". Exceptîndu-i pe piraţi, care cunoşteau bine zona, prea puţini au fost cei ce s-au avîntat pe această potecă nebătătorită.

— Am nevoie de toate datele, cu cît mai multe amănunte ! ceru Andrei dispeceratului, după ce se edificase cu situaţia generală a Planetei RA.

— Nu vă faceţi probleme, vom pătrunde, îl asigură Gio.

— Dumneata să nu te amesteci, îi atrase atenţia Andrei. Aşteaptă pînă îţi voi cere părerea...

— Cum, ţi-ai pierdut încrederea, comandante ? îl întrerupse Gio.

— Nicidecum, îl asigură Andrei. Am dreptul şi datoria să verific. Aşa că, te rog...

— Dar am intrat într-un joc în favoarea noastră, continuă Gio.

Andrei nu mai răspunse. Astronavele se aşezară pe itinerariul trasat cu mînă sigură de Andrei şi Ştefan, pe hărţile lor de navigaţie cosmică. Pe măsură ce se apropiau de RA, perdele ceţoase de gaze începură să-i învăluie în trepte dense. Aproape că nu mai vedeau nimic în jur. Doar roboţii, cu orientarea lor precisă, făceau ca navele să lunece în spaţiu, urmînd cu fidelitate traseul stabilit. Undeva, jos, se zări un petec lucios, aproape orbitor, de lumină. Încet, petecul se mări şi astronavele pătrunseră spre el, intrînd pe cursul unui curent care le absorbi puternic. Expediţionarii se simţiră plutind parcă pe un şuvoi de apă ce îi ducea ameţitor spre o cascadă imensă, nevăzută. Era „cărarea curajului". Şuvoiul se opri brusc şi astronavele rămaseră suspendate, undeva sus, deasupra unui crater golaş, luminat de cîţiva sori argintii, dar zgîrciţi în căldură.

— Se pare că aici sorii ăştia se nasc unii dintr-alţii, zise Doina, care auzise de acest fenomen.

— Se poate, răspunse Dinu. Probabil, pe măsură ce se maturizează unul, se naşte altul, adică o nouă locală cu sclipiri intense...

— Exact ! confirmă Doina. Materia incandescentă de pe cel vechi este preluată de nucleul celui nou...

— Puţină linişte, ceru Andrei, întrerupînd-o. Începem manevra de coborîre.

— Gata, spuse Ştefan, dar nu înainte de a le da piraţilor încă o doză de somn.

— Am grijă, răspunse Andrei. Poate chiar mai multe.

— Vezi să nu-i adormi de tot, îi atrase atenţia Ştefan, conectînd instalaţia de frînare...

Jocul mirajelor

Planeta RA lăsase la început impresia a fi un pustiu rece, neprimitor. Fundul craterului pe care asolizară astronavele era împrejmuit de vîrfuri colţuroase, tăiate neregulat în stînci sfărîmicioase, neomogene. Ionel încercase să pună piciorul la baza unei asemenea stînci dar, spre surprinderea celor prezenţi, muntele ce lăsa impresia unui monolit se sfărîmă ca un bolovan de nisip strivit de un buldozer.

— Dacă e peste tot aşa, vom pătrunde greu, spuse Doina, atentă la rocile din jur.

— Le vom examina şi vom vedea, interveni Ştefan.

— Bineînţeles, îl completă Andrei. Fiţi siguri, soluţii vom găsi !

Expediţionarii resimţeau greutatea corpului care îi apăsa nemilos spre solul planetei. Fenomenul era nou pentru ei şi nu-l înţelegeau. Starea de imponderabilitate dispăruse de mult, locul ei fiind luat de puterea deosebită de atracţie a planetei.

— Cum ne descurcăm ? întrebă Marinela neîncrezătoare, privind spre vîrfurile fumegînde ale unor vulcani.

— Există o singură soluție, răspunse Gio. Din cîte știu, spre „Grota fără fund" nu sînt scări și nici alte mijloace de coborîre. Se sare, pur și simplu ; trebuie să sărim în ea !...

— Așa, la întîmplare ? întrebă Doina.

— Nu știu dacă e chiar la întîmplare, precizează calm Gio, dar se sare. Curenții din interior exercită o contrapresiune, suficientă pentru a nu ne lovi și a ne opri aproape de capătul ei...

— Și apoi ?... De fapt, unde e capătul grotei ? își concretiză întrebarea Marius. Avem, cît de cît, o schiță, o însemnare ?...

— Să judecăm ceva mai la rece situația, interveni Ștefan. De ce atîta grabă ? Dar, apropos, știți ce a făcut Rodica ?... A urcat la bordul astronavei-pirat și a conectat mecanismul de teleghidaj. Deci nu mai avem probleme cu ei.

— Dar asta nu ne rezolvă intrarea în grotă, spuse Ovidiu.

— Aaa, a avut ea grijă și de asta, răspunse Ștefan. L-a trezit forțat, cu ajutorul lui Dinu, pe aghiotantul Mai Marelui Pirat. Iată-l, coboară !

Bicefalul cu capetele țuguiate, înalt, bine legat, mijii ochii mici și rotunzi ca de viezure, privind în toate părțile. Nu-i văzuse încă la față pe expediționari și nu știa cui să se adreseze.

— Ei, ce facem ? Unde e Cozmin ? îl întrebă Andrei.

— Nu discut cu dumneata, răspunse îngîmfat unul din capetele bicefalului. Unde e jupiterianul nostru ?

— Te rog să fii cuviincios ! îi atrase atenția Gio, care ieși în față. Trebuie să ne îndeplinim obligația, așa că răspunde la întrebare.

Bicefalul îl privi lung, întîrziind intenționat răspunsul.

— Nu cumva ne-ați tras pe sfoară ? întrebă piratul neîncrezător, suspicios. Nu mai am încredere nici în capetele mele, dar în niște străini ? Dovedește-mi, i se adresă lui Gio, că ești dumneata !

— Adică, ce vrei ? se răți Gio. Dacă ar fi să respect legea voastră, piratească, ar trebui să te lichidez pe loc.

— Cred că invers ! ripostă piratul, care într-o clipă, după ce apăsă pe un nasture al costumului său, luă înfățișarea lui Gio.

Expeditionarii asistaseră pînă atunci nepăsători la acest schimb de cuvinte dintre Gio și pirat. La apariția însă a celui de al doilea Gio în locul piratului, Andrei scoase pistolul laser.

— Ne-am comportat civilizat și cu dreptate, spuse el. Altfel, privește, domnule pirat ! zise el, arătîndu-i pistolul.

Bicefalul, care împrumutase fizionomia lui Gio, holbă ochii.

— Să știi că nu glumim, îi atrase atenția Andrei. Să începem...

La comanda lui Ștefan, Rodica începu să manevreze instalația de teleghidaj. Astronava-pirat se înălță uimitor de repede, după care începu să se rostogolească spre vîrfurile unei sfînci ce părea de granit.

— Nu ! strigă piratul. Nu ne prăpădiți ! Voi deschide porțile grotei.

Astronava-pirat asoliză lin pe vechiul loc.

— Așteptăm, spuse Andrei.

— Vă rog să mă urmați, bîigui piratul, fără chef.

Gio, cel care era cunoscut drept real și loial Terrei, nu mai scoase nici o vorbă. Urmă tăcut grupul de astronauți, care se apropie de o altă stîncă, năpădită de o vegetație ciudată ; un fel de mușchi și licheni, crescuți în jurul unor ciuperci mari, cu pălării de mărimea unor umbrele deschise. Piratul scoase din buzunar un mecanism doar de el știut și îndreptă un fascicul invizibil de raze spre una din-

tre ciuperci. Tot atunci, stînca din față se urni, lăsînd să se vadă în golul lăsat de ea un sistem de scripeți și o bandă lucioasă de care erau agățate mai multe cupe.

— Poftiți ! îi invită piratul.

— Nu, tot nu ne-am înțeles, spuse Andrei. Comenzile trebuie să le lași pe mîna noastră. Și apoi, e singura intrare ?

— Nu, recunoscu piratul, nu e singura dar este cea mai lipsită de riscuri.

— Mă îndoiesc, spuse Andrei. Unde sînt celelalte ?

În loc de răspuns, piratul îndreptă fasciculul de raze spre o altă ciupercă mai mare. Un vuiet asurzitor se răspîndi pînă departe și zeci de stînci începură să se miște. De sub ele răsăriră pe rînd grote și peșteri întinse în care domnea bezna.

— Acum poftim, vă predau mecanismul de comandă al deschiderii și închiderii „Grotei fără fund", spuse piratul, adresîndu-se lui Andrei.

— Care e scara locului tainic ? întrebă Ștefan, care mai auzise cîte ceva despre această grotă.

— Iat-o, în stînga noastră !...

Expediționarii priviră în golul ce se deschise în stînga lor. Șiruri înguste de scări coborau spre locuri necunoscute, sclipind la suprafață în razele puțin luminoase ale soarelui.

— Fă-ne plăcerea și te schimbă, îi ceru Andrei piratului. Ești mai drăguț și îți stă mai bine cu fizionomia ta !

— Eu ? Cu mine vorbești, comandante ? se supără Gio.

Piratul dispăruse. În timp ce expediționarii priveau mirați scările, grotele, împrejurimile, piratul („sau poate Gio ?" spusese Ștefan) parcă se dizolvase. Nimeni nu sesiză dispariția atît de neașteptată a unuia dintre cei care își spuneau Gio. Cel prezent între membrii expediției jurase că el este Gio cel real.

— Îl vom găsi, spuse Andrei sigur de sine. Nava-pirat nu poate să mai facă nici o mișcare, preciză el apoi. Ale

noastre, după ce le-am făcut invizibile, le-am plasat într-un loc pe care piraților nu-l bănuiesc. Deci să intrăm pe urmele lui Cozmin...

★

Pentru a putea coborî în adîncuri, expediționarii recurseră la o soluție cu totul pămînteană. Scările fiind înguste, neîncăpătoare, la propunerea lui Ștefan, pătrunderea spre abisul grotei se făcu în urma tragerii la sorți. În ordine intrară Ovidiu, Marius, Andrei, Anda, Ionel, Gio, Doina, Ștefan, Marinela și la sfîrșit Dinu. Ovidiu păși pe primele trepte cu o ușurință incredibilă. El gustase din amărăciunea prizonieriei piratерești și era hotărît să facă orice pentru a-l scăpa pe Cozmin.

După cîțiva pași, Ovidiu, cuprins de întuneric, iar mai jos, Marius, care se ținea aproape de el, simțiră că ceva nu e în regulă. Ovidiu se opri. Ceilalți coechipieri se apropiară.

— De aici drumurile noastre se despart, spuse Ovidiu prin microfonul din cască, sfredelind întunericul. Iată zeci de catacombe, niște tuneluri care coboară, și tot coboară !... continuă el mirat.

— Cîte sînt ? întrebă Andrei.

— Multe, nenumărate, răspunse Ovidiu.

— Cum să facem ? interveni Ștefan.

— Trebuie să cercetăm tot, să nu ne scape nimic, hotărî Andrei.

Ovidiu nu mai așteptă alte lămuriri. La lumina unei lanterne, făcu repede o schiță a gurilor ce se vedeau de la intrarea în tuneluri. O parte dintre ele, în limita numărului de oameni, le însemnă ca fiind acoperite.

— Restul ? întrebă el.

— Restul le vom lua de la capăt după ce terminăm cu acestea, spuse Ștefan, conștient fiind că alte posibilități nu sînt.

— Atenție deosebită — interveni Andrei — să nu ne scape nici un loc. Folosiți cu dibăcie microgeneratoarele de raze pentru a vă asigura invizibilitatea și toate genurile de detectoare. Ținem legătura prin radio !...

Scara îngustă, prinsă în chingile unor pereți abrupți, cobora nemiloasă într-o spirală continuă, amintindu-i lui Ionel de caturile unui castel medieval din Carpați, pe care îl vizitase într-o vacanță de vară. Pășea ușor de parcă îi era teamă să nu strivească lucruri de mare preț. Din cînd în cînd simțea că îl apucă amețeala și se oprea cîteva clipe, pentru a se dezmetici. Era atent doar la scările ce se lungeau continuu și la convorbirile radio, scurte, la obiect, dintre expediționari, dîndu-și seama că și ceilalți încep să obosească. Marinela și Anda pierduseră de acum noțiunea exactă a timpului, neștiind de cînd înfruntă întunericul.

— Mai mergem mult ? întrebă Dinu.

— Cît va fi necesar, îi răspunse Andrei, calm și vioi, pentru a-i încuraja pe coechipierii săi.

Drumul începu să fie presărat de alte guri de tuneluri și îngreuiat de căldura devenită insuportabilă pe care o emanau depozitele de lavă vulcanică pe lîngă care treceau. Apăruseră apoi alte deschideri spre necunoscut care derutau, chinuiau. Labirintul „Grotei fără fund“ părea să fie și el nesfîrșit. Ionel continuă să coboare scara, fără să dea atenție deschiderilor laterale și tresări. În fața sa se ivi o mică platformă pe care se aflau trei animale ciudate, aproape fosforescente. Conturul lor evidenția un corp mare, asemănător zebrei, cu gît lung ca de girafă și cap turtit de crocodil. Din capetele lor, cîte doi ochi de taur, fioroși, sfredelitori, îl urmăreau insistent. „Sînt invizibil“, își spuse Ionel în gînd pentru a se asigura pe sine de realitatea stării în care se afla. Închise ochii și îi deschise iar,

repede, pentru a se convinge de ceea ce vede. Nu-și putu crede ochilor. Pe ciudata zebră din mijloc se afla Gio, călare. Pe Ionel îl trecură fiorii. Își dădu seama că la mijloc este o afacere pusă la cale de piratul dispărut încă de pe sol. Pe baza unui cod cunoscut, îi semnaliză repede lui Andrei împrejurarea prin care trecea. Răspunsul codificat îl ajută să-și revină ; piratul scăpat avea asupra lui microinstalația de creat miraje. Un impuls interior îl făcu pe Ionel să tragă de sub tunică lasoul magnetic și, dintr-o mișcare, încercă să-l prindă pe acel netrebnic care nu respecta înțelegerea cu ei. Piratul însă dispăru înainte de a intra în chingile lasoului. Zebrele cu capetele de crocodil se topiră ca prin farmec.

Ceilalți expediționari își continuau drumul în liniște și cu aceeași atenție. Lui Andrei i se cuibăriseră în cap zeci de întrebări la care încă nu găsea răspunsuri clare. Se strecura prin întuneric și gîndea. Între altele, își aduse aminte și de îndemnul lui Gio de a-i determina pe expediționari să sară în „Grota fără fund“, inventînd acei curenți de presiune din interior care i-ar fi menținut și nu i-ar fi lăsat să se zdrobească. „Ce-a urmărit Gio ?“ se întrebă poate pentru a zecea oară și, de fiecare dată, îi lărea cîte un crîmpei de bănuială. „Și dacă Gio e pur și simplu Gio, fără legătură cu un alt Gio al piraților ? continuă Andrei să mediteze. Pfiu, ce încurcătură și cu Gio ăștia ! Dar, unde o fi piratul ? Cînd și unde vom ajunge oare ?“ și multe alte întrebări alergau între polii minții sale ca niște armăsari nărăvași pe un hipodrom. „Reușita întotdeauna este grea, dar e dătătoare de mari satisfacții“, îi fulgeră lui Andrei prin cap unul dintre îndemnurile directorului Institutului de cosmonautică și merse mai departe cu voința și mai încordată. „Andrei, Andrei, se auzi deodată strigat de Ștefan. La capătul unei peșteri, continuă Ștefan, m-am întîlnit cu Ovidiu și cu Marinela. Drumurile duc spre acest loc. Pe un perete am găsit scris un

mesaj în cea mai curată limbă pămînteană. Ascultă-l ! «EU, GEORGE COZMIN, MĂ AFLU ÎNCARCERAT ÎN GHEȚARUL GROTEI». Îi recunosc scrisul... El e...“ „Nu este iarăși un miraj ?“, întrebă Andrei după o clipă de ezitare. „Nu, nu cred“, precizâ Ștefan. „Victorie ! urlă apoi Gio în așa fel încît să se audă cît mai distinct în căștile tuturor expediționarilor. L-am prins pe pirat cu laserul magnetic“, strigă el din nou. „Bravo !“ se bucură Andrei, rugîndu-i pe toți să se adune în peștera unde se afla Ștefan.

Prinderea piratului nu rezolva însă problema pentru care ei se deplasaseră pe RA. Nimeni nu știa unde poate fi ghețarul în care George Cozmin era ținut prizonier...

În miezul Planetei RA

Directorul Institutului de cosmonautică citi cu atenție astrograma semnată de Andrei și Ștefan, prin care aceștia raportau stadiul investigațiilor efectuate pînă la acea dată. La lecturarea fiecărei fraze se însuflețea, încerca să retrăiască și să resimtă bărbăția expediționarilor, eforturile și emoțiile lor. Cînd ajunsese însă la partea în care membrii expediției se plîngeau că în urma unor săptămîni întregi de cercetări ghețarul nu a putut fi găsit, în sufletul directorului se strecurase un fior de teamă. „De ce oare ?“ se întrebă el. „Cineva se pare că încurcă ițele“, își dădu cu părerea Grig, pe care directorul îl chemase să se sfătuiască. Directorul nu răspunse aluziei lui Grig. Se ridică din fotoliul său și începu să se plimbe rar prin biroul său înalt, spațios. Era gata să reia legătura radio cu Andrei și Ștefan, dar se răzgîndi. Examină atent, împreună cu Grig, schița color a „Grotei fără fund“, așa cum o transmiseseră cei de pe RA prin sistemul video. Mărită de zeci de ori,

unele detalii chiar de sute de ori, schița evidenția numeroase locuri necunoscute ori nestudiate suficient de cei de pe Terra.

— Aici mi se pare ceva curios, spuse la un moment dat Grig, atent la un punct verzui cu nuanțe albastre care cobora spre miezul Planetei RA.

— Mda, mormăi directorul. Se pare că ăsta nu-i un punct carecare ; iată se vede aici o prelungire a culorii pe o porțiune enormă spre interiorul planetei, spre inima ei și chiar dincolo de ea.

Examinarea schiței și a cîtorva fotografii color care o însoțeau continua febril în toate compartimentele specializate ale institutului. Veronica sesiză și ea punctul verzui cu nuanțe albastre și trase concluzia, pe care o împărtășeau și alți specialiști, că acolo se află marele ghețar al planetei. Adăugase însă la concluziile proprii și încercuise pe o fotografie, o imensă insulă din fața presupusului ghețar. Insula era presărată cu numeroase puncte minuscule colorate, iar deasupra ei se deschidea parcă un cer de cristal.

— E greu de stabilit ce poate fi aici, zise Veronica în discuția avută cu directorul.

— Da, într-adevăr, răspunse acesta.

— Să le facem un proiect de traseu, propuse Grig, poate îi putem ajuta.

Detaliile schiței, calculele efectuate, ipotezele drumului de urmat au fost încredințate calculatorului electronic...

— E colosal, nemaipomenit, spuse Veronica după ce studiase cîteva dintre calculele sale, confruntate cu rezultatele calculatorului.

— Ce te-a apucat ? Zi-i odată, nu mă fierbe atîta, îi ceru directorul, văzînd-o că se cam codește.

— Planeta RA se pare că este o rămășiță a fostei „Planete a statuilor de piatră“, precizâ Veronica.

— Interesant ! spuse directorul.

— Vedeți, continuă Veronica, „Planeta statuilor de piatră“ a dispărut cu multe sute de mii de ani în urmă, după un cataclism natural...

— Și ? întrebă directorul. Ce vrei să spui ?

— Nu se poate ca aici să nu fi renăscut viața. E drept, cine știe în ce forme noi ! Poate să-i atenționăm, să știe și ei...

★

„...De acum, mult succes !“, spuse Gina, după ce încheiase transmiterea detaliată a astrogramei cu rezultatele calculelor și indicațiile directorului institutului. Andrei și Ștefan se priviră reciproc. De forme superioare de viață pe planetă încă nu putea fi vorba și expeditionarii se mirară chiar că celor de pe Terra le trecuseră prin cap asemenea lucruri. Drumul părea lung și anevoios. Ștefan se întreba dacă epuizarea nu va pune stăpînire pe unii dintre membrii expediției, iar Andrei începuse să-și facă griji în legătură cu rezervele de oxigen.

— Se pare că pe undeva am greșit, se amestecă în vorbă Ovidiu. Iată, am ocolit prea mult.

— Da, acceptă Andrei. Poate că drumul indicat de pe Terra va fi mai scurt. Să încercăm...

Între timp, piratul fusese depus în astronava sa, alături de ceilalți confrați bicefali, astfel că drumul părea să fie mai lesnicios și poate fără prea multe surprize neplăcute.

— Să pornim ! hotărî Andrei, după ce își aruncase din nou privirea peste astrograma primită de pe Terra.

Membrii expediției luară parcă de la capăt întreaga operațiune. Undeva, pe o scară mai directă, o apucase Gio, urmat îndeaproape de Rodica și Ionel. Călcau rar și încet, așteptînd ca fiecare moment să le aducă acea noutate neașteptată ce întîrzia să apară. „În sfîrșit“, șopti Gio în microfonul din cască. La cîțiva metri, în fața lor, înconjurată de stînci ce imitau culoarea purpurei, se întindea o

oază mare. În mijlocul ei, mii de trandafiri și garoafe proaspete îmbătau locul cu parfumul lor puternic. „Este insula descoperită și de cei de pe Terra pe o fotografie“, continuă Gio, tot în șoaptă. „Da, este Insula florilor de gheață“, spuse Andrei care sosi repede din urmă. Dar, tot atunci, Gio, care se apropiase de o tufă de trandafiri cu petale sclipitoare, puse mîna pe una din flori. Un fulger puternic despică bezna ce părea veșnică, scoțînd la iveală un tavan de oglinzi bine șlefuite.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Dinu care tocmai ajunsese împreună cu Marinela.

— Nu știu, bîigui Rodica aproape lividă.

Gio căzuse sub tijele de gheață ale tufei de trandafiri, iar alături de el se afla Ionel aproape în nesimțire. Între timp ajunseseră și ceilalți membri ai expediției, care aprinseră reflectoarele spre zona Insulei florilor de gheață. Andrei se repezi spre Ionel, luîndu-l în brațe. Corpul părea inert, doar ochii îi mai străluceau și buzele se străduiau să spună ceva nedeslușit. „Gio, murmură Ionel într-un tîrziu, aveți grijă de Gio !“... Gio însă nu mai putea fi reanimat. Cel puțin atunci și cu posibilitățile pe care expeditionarii le aveau la îndemînă, Gio trebuia trecut pe lista eroilor post-mortem.

Marinela își dădu imediat seama că fulgerul era rezultatul unui scurtcircuit electric ce părea să fi fost provocat cu intenție. Se trase concluzia că Gio, cunoscînd probabil zona, știind proprietățile florilor de gheață de a furniza mari energii electrice, și-a provocat singur sfîrșitul. Credea, probabil, că evenimentul va putea produce sfîrșitul insulei ca și al expediției, dar se înșelase. „Nu se poate !“ ripostă Doina, care părea că nu crede în ceea ce i se înfățișa. „A fost un accident !“ sări și Anda. „Vom vedea“, le liniști Ștefan. Dinu începu să descheie îmbrăcămintea lui Gio în buna intenție de a-i administra o doză

mare de oxigen. De sub costumul de astronaut ieși la iveală figura hidoasă a unui pirat bicefal, lipsit de suflare.

— Nu cumva... ? întrebă în grabă Anda.

— Nu, nu, preciză repede Dinu, anticipînd întrebarea. Cel dus pe astronava-pirat este pirat veritabil ; l-am examinat atent...

— V-am prevenit, se dezvinovăți Ovidiu.

— A vrut să ne întindă o capcană încă de pe OD sau chiar mai devreme și tot timpul s-a ținut de noi, interveni Andrei supărat. Mă așteptam...

— Te-am atenționat, comandante, încă de pe „Planeta cu surprize", spuse Dinu. E drept, ulterior m-am îndoit...

— Bine că s-a terminat așa, oftă Anda, privind spre Ionel care începu să-și revină.

— Și-a dat seama că oricum va fi demascat, spuse Ștefan. Ovidiu îl încolțise, Dinu îl suspecta, Andrei vroia să-l verifice într-o situație concretă și, evident, cădea în capcană. Și apoi, Cozmin îl recunoștea și dintr-o mie, cred. De el îi era frică !

— Și cum pînă la Cozmin nu mai e mult... se amestecă Marius în vorbă.

— Vedeți, îl întrerupse Andrei. Cînd eram în drum spre „Planeta X", el m-a avertizat că mă pîndește un mare pericol...

— Aha ! spuse Ștefan. A profitat de situația creată acolo și a vrut să te abată din drum. Auzi, grijuliul !...

— Așa se pare, îl completă Ovidiu. Era suficientă o mică abatere că te și înhață. Înseamnă că nenorocitul ăsta era pe urmele tale.

— Dar pe „Planeta cu surprize" s-a purtat cuviincios, interveni Anda. M-a salvat !...

— Și-a schimbat tactica, spuse Ovidiu. Era interesat să ne cîștige încrederea.

— Ce urmărea, totuși ? vru să știe doctorița.

— Intrăm în domeniul presupunerilor, răspunse Ștefan. Și cum presupunerile, fără dovezi, sînt riscante, ne-am hazarda prea mult.

— Vom afla, fiți pe pace, îi asigură Andrei. Timpul rezolvă multe...

Siliți de împrejurări și obosiți de drum, membrii expediției făcură popas în Insula florilor de gheață, admirînd și ei frumusețea peisajului, curiozitățile naturii acelei planete. Ionel le explică cum în momentul fatal se apropiase de Gio cu intenția de a-l împiedica să pună mîna pe florile de gheață dar abia ce îl atinsese, și scurtcircuitul s-a produs cu o intensitate nebănuită. Cu toții repetară nefirescul unor situații și împrejurări, cei mai mulți găsind de această dată motivații fără echivoc, punînd toate nereușitele pe seama jupiterianului-pirat ce se menținuse atîta timp sub fizionomia lui Gio.

— Dar acest Gio există sau a existat oare și în realitate ? întrebă doctorița care pansa o arsură neînsemnată de pe brațul lui Ionel.

— Dacă vom avea răbdare ne vom convinge, spuse Andrei.

Cea mai tăcută în acea împrejurare se dovedea a fi Doina. Atentă la bolta pavată cu cristale, sesiză că sus, spre cel mai înalt punct, se învîrte alene un obiect reflectorizant. Părea o minusculă cameră de luat vederi care, indiferentă la tot ce se întîmplă în jur, ținea locul unui ochi atent al vreunui Argus al grotei. Curioasă din fire, Doina scoase detectorul de scotocire a locurilor necunoscute ; vroia să știe dacă obiectul consumă sau generează energie. Descoperirea i se păru de domeniul fantasticului. La început, se înșelase. Obiectul nu era o cameră de luat vederi ci o vietate a grotei, care emitea permanent unde succesive de un fel ciudat. Receptate de florile de gheață, printr-o metamorfoză necunoscută, undele transformau

tulpinile și petalele florilor în generatoare puternice de energie electrică.

— Oare pe Pămînt nu am putea adapta o asemenea viețuitoare ? întrebă Doina cu vădit interes.

— Să mai studiem, răspunse Ștefan. Poate ar trebui să ne înțelegem cu cei de pe „Planeta cu surprize", pentru a importa de acolo roci energetice.

— Iar începeți ? se supără Andrei. Mi-ați mai spus și sînt de acord, dar toate la timpul lor...

Expediționarii parcă n-ar mai fi vrut să plece din Insula florilor de gheață. Frumusețea plantelor, coloritul lor viu, atrăgător, parfumul care inunda locul, îi ținea ostatici. Se simțeau ca vrăjiți. O adiere ușoară a unui curent de aer, pînă atunci de nesimțit, se strecurase venind parcă de dincolo de insulă, furișîndu-se prin ascunzișurile grotei pînă departe spre scările labirintului de tuneluri. La scurt timp, o erupție imensă de lumină înconjurase cele două echipe de astronauți, prinzîndu-le ca într-un clește. Oamenii rămaseră locului ca niște statui. Sus, în oglinda de cristal de pe bolta insulei apăru un chip aspru de femeie, cu trăsături dure de luptătoare. Spre deosebire de cele de pe Terra, părea o uriașă cu nas cîrn, cu părul lung pînă la călcîie.

— Hei, voi străinilor, se adresă necunoscuta din oglindă, părăsiți imediat aceste locuri ale locuitorilor din ghețurile veșnice. Orice încălcare a îndemnurilor mele se va termina la fel cum și-a încheiat viața cel ce a îndrăznit să pună mîna pe florile noastre...

— Te rog să ne scuzi dacă te-am supărat cu ceva, răspunse calm și binevoitor Andrei. Sîntem de pe Terra și am venit cu gînduri bune, să salvăm oameni de ai noștri răpiți de răuvoitori.

Chipul femeii dispăruse. Andrei își dădu seama că vorbise în van. Cercul de lumini începu să se strîngă și apoi încet, ca într-o sală mare de festivități, își reduse intensitatea pînă se stinse. Expediționarii rămaseră derutați...

RA oferă surprize noi...

În astronava-pirat, Mai Marele Pirat se trezi, simțindu-și capetele grele ca de plumb. Privi curios prin hublouri și își dădu seama că nava lor rămăsese singură, izolată, într-un ținut care deși îi era cunoscut, întotdeauna i s-a părut neprimitor. Căscă mai bine ochii mici și văzu că stîncile care mascau intrarea în „Grota fără fund" fuseseră mișcate. La început nu-i veni să creadă dar mai tîrziu, după ce se trezi și aghiotantul său, se convinse de realitate. Își dădu seama că bătălia o pierduse, deși spera încă. Trăia cu încrederea că cel care folosise fizionomia lui Gio, pretinsul „creier" al bandei, ca și oamenii din inima Planetei RA, îi sînt buni aliați, că prin rocile energetice pe care le promisese celor de pe această planetă în schimbul închirierii locului tainic de pe ghețarul unde George Cozmin era deținut ca prizonier, cîștigase bunăvoința războinicilor de aici. Îi trecu prin mintea unuia dintre capete că aici, pe Planeta RA, el are o „limbă" bine plătită și că această iscoadă a sa va face totul să-i salveze reputația de ființă rațională cu bune intenții. Se hotărî deci să aibă răbdare. Intui că nava sa este minată și că orice încercare de forțare a trapei de ieșire era egală cu o explozie, urmată de nimicirea coloniștilor pirați.

În timp ce Mai Marele Pirat se resemnă și rămase în așteptare, membrii expediției de pe Terra căutau soluții noi de a ajunge în locul tainic al ghețarului. Hotărîră prin semne să nu mai vorbească și să declanșeze cu toții, simultan, microgeneratoarele de raze care să îi facă invizibili. Înaintară apoi pe rînd, strecurîndu-se cu abilitate pe lîngă florile de gheață, urmărind cu înfrigurare luciul gheții din tavan. „Mai repede !" șopti Andrei, îndemnîndu-i pe toți să treacă de acel loc pe care îl socoteau o capcană întinsă în drumul lor. Din frica de a nu lovi petalele florilor ori de a

nu rătăci în bezna întunericului care îmbrățișase din nou zona, începură să se autodirijeze prin microunde, fiecare dintre ei recepționînd poteca exactă prin antenele minuscule înfipte în țintele bocancilor protectori. Pe rînd, în șir indian, se apropiară de marginea Insulei florilor de gheață și în față le apăru un ghețar imens, un munte acoperit cu un fel de solzi lucitori, străjuit de o cupolă mare acoperită și ea de același sistem de oglinzi ca și insula. Mai era puțin. „Ne apropiem de capătul călătoriei noastre", șopti Ovidiu în microfonul său. „Pînă nu sări să nu strigi hop", îi răspunse Andrei mai mult în glumă.

Pașii expeditionarilor se întețiră. Întîlnind ghețarul se înviorară, inimile începură să bată cu mai multă putere, voința deveni mai îndîrjită. Andei i se păru că muntele de gheață aruncă din străfundurile lui niște raze lungi, reci și ascuțite. Aceeași senzație o avu și Marius care zări, undeva în corpul transparent al muntelui, capete sau corpuri de animale. Dori să privească încă o dată atent dar, în apropiere, se auzi un foșnet. Întregul șir de oameni privi în direcția zgomotului. Părea că este o simplă iluzie acustică dar foșnetul se repetă, aproape în același timp, chiar deasupra lor. Din masa mare a oglinzii se desprinse o explozie luminoasă și căzu peste membrii expediției o plasă mătăsoasă cu mii de ochiuri. Vocea uriașei luptătoare cu părul despletit și lung pînă la călcîie se auzi tare și amenințător : „Corpul vostru emite radiații, ați uitat ? Invizibilitatea nu vă apără pe planeta noastră, iar pentru încălcarea legilor sacre de aici veți fi pedepsiți !"

Plasa mătăsoasă se prinse de costumele lor ca un magnet puternic și îi ridică pînă sub bolta mare de cristal. Aici oglinda se frînse ca un ochi de apă și, după trecerea lor, își reveni de parcă nimic nu se întîmplase. O lumină galbenă, odihnitoare, îi însoți în urcușul nedorit și neașteptat, pînă într-un punct unde un grup de femei uriașe,

cu părul lung, înfășurate în mătăsuri sclipitoare, îi privea disprețuitor. „Urmați-mă !" spuse una dintre ele, arătîndu-le o direcție nebănuită.

Zona locuită a Planetei RA părea o cu totul altă lume. Andrei și Ștefan încercau să fie cît mai lucizi, îndemnîndu-i și pe ceilalți la calm și multă răbdare. Expeditionarii pătrunseră într-o grădină cochetă, cu flori de gheață și fîntîni arteziene ce aruncau jeturi de lumini colorate.

Grupul de astronauți de pe Terra, condus de femeia luptătoare care îl luase în primire, pătrunse într-o sală în care domneau acordurile unor muzici stranii. În jurul sălii, pe etajere de gheață, se aflau împăiate animale mari marine, așezate alături de bijuterii din aur și pietre prețioase.

— Sînt mărturiile trecutului nostru, spuse un bărbat vîrstnic, un uriaș robust cu barbă lungă pînă în vîrful degetelor de la picioare, care apăruse pe neașteptate. Aici a fost cîndva un fund de mare, dominat de mari bogății ; stînci sculptate de o rară frumusețe, stăpînite de dinozauri, continuă bătrînul, ca și cum cei de pe Terra ar fi încercat să le nege trecutul.

— Dinozauri ? întrebă Andrei. Sînt prietenii noștri.

— Prietenii voștri ? întrebă și bătrînul mirat. Mă faceți să rîd... Au dispărut demult, de cînd niște comete ce traversau galaxia noastră s-au izbit de fosta „Planetă a statuilor de piatră", transformînd-o în interior într-un bulgăre de gheață.

— Dar dinozaurii trăiesc, sînt pe OD, nu departe de RA, continuă Andrei.

Bătrînul nu mai spuse nimic. Dispăru ca o umbră prin ceață, lăsîndu-i pe expeditionari să privească vestigiile unui trecut pe care ei încă nu-l înțelegeau pe deplin. Anda se apropiase de Ionel tocmai în momentul cînd acesta admira cochilia aurită a unui melc de mare din alte ere, marcînd existența planetei.

— Ce se poate întîmpla cu noi ? întrebă ea în șoaptă.

Ionel nu mai avu timp să-și dea nici o părere. Sala se umplu de voci gălăgioase...

— Să știți că ăștia ne rad, am terminat-o, spuse Dinu puțin agitat.

— Să căutăm o soluție, s-o ștergem, îl completă Ovidiu.

— Fiți pe pace, îi liniști Andrei. Se pare că au minte și judecă. Așa că, unde-i judecată, trebuie să ai și puțină încredere !

Cîțiva bătrîni se postară în jurul sălii, în apropierea pereților. O blondă uriașă cu păr de aur, îmbrăcată în piei ca de crocodil, bătute cu pietre scumpe apăru însoțită de un grup mare de femei. În mînă purta un fel de sceptru și era urmată doar la cîțiva pași de femeia care le vorbise expeditionarilor din oglinda-tavan a Insulei florilor de gheață.

— Am vrut să vă cruțăm, începu blonda cu părul de aur. De ce nu respectați legile noastre ?

— Nu am avut intenția să încălcăm legile și ospitalitatea planetei voastre și ne cerem încă o dată scuze, stimată...

— ...președintă în exercițiu, interveni un bătrîn.

— ...stimată președintă în exercițiu, se completă Ștefan, care începu motivația expediției lor.

— Spuneți-ne, curajoșilor, aici în fața Consiliului, ce motive v-au adus la noi cu atîta insistență ?...

Ștefan se însufleți. Povesti pe scurt peripețiile și necazurile lor, scopurile clare și cinstite pe care le urmăreau.

— Nu am auzit de nici o astronavă-gigant, spuse blonda după ce îl ascultase pe Ștefan.

— Adevărul e cel pe care am avut onoarea să vi-l mărturisesc aici, preciză sincer Ștefan.

— Cum ne puteți dovedi că acei jupiterieni sînt pirați ? întrebă blonda cu interes.

— Dovezi ? spuse Ștefan. Avem și nu prea, dar deplasîndu-vă pe „Planeta cu surprize“ și pe „OD“ veți putea afla lucruri și mai grave comise de ei.

— Vedeți, continuă blonda, povestea voastră nu pare întru totul verosimilă. Apoi, pretindeți că sînteți în căutarea unui echipaj de pe o astronavă-gigant. Nu știm nimic, vestea voastră e cu totul nouă și deocheată pentru noi... În ghețarul închiriat de jupiterieni pentru niște cercetări ale lor, nu credem că au fost depuse ființe tocmai de pe Terra. Oricum, vom verifica !

— Vă mulțumim, spuse Ștefan repede, aproape bîlbîindu-se fără să vrea.

— Nu-mi mulțumiți atît de iute, se înfuriase blonda. Veniți și cu alte amănunte, dați-ne dovezi, altfel nu mai plecați de aici !

Ștefan schimbă cîteva priviri cu Andrei. Nu se înțelese. Era mult prea greu ca atunci și acolo să poată motiva tot ce știau.

— Nu putem motiva pe loc, se scuză Ștefan, dați-ne răgaz. Pînă atunci, însă, vă rugăm să ne permiteți să verificăm și noi ghețarul. Ar fi dovada supremă...

— Nu, deocamdată nu ! Cererea voastră o vom pune în discuția Consiliului...

Sala se eliberă ca la comandă. Unul dintre pereți devenise transparent și o voce dulce, cîntătoare, îi anunță că, în baza legilor ospitalității, pînă la încheierea cercetării se va încerca să se creeze o ambianță apropiată de Terra. Ochii mari, setoși de plaiurile natale, priviră spre panorama de dincolo de peretele dispărut. O pădure de brazi răsări ca din pămînt. Un joc de lumini irizante le reaminti de noaptea Anului nou, de bradul împodobit cu steluțe sclipitoare și de călătoriile, niciodată obositoare, ale lui Moș Gerilă. Un susur de apă îi făcu să tresară. Clipocitul lui repeta parcă, limpede și cristalin, sunete de clopoțel. Un curent de aer puternic ozonat inundă salonul înalt, ilu-

minat de cîteva artificii. Desfăcîndu-și casca Ovidiu sorbi cu nesaț aerul de afară. „La mulți ani, draga mea !“ transmise Andrei o astrogramă către Veronica. Ceilalți îl imitară, luînd legătura cu cei dragi și apropiați prin sistemele individuale de comunicație cu care erau dotați. Pe Terra, sărbătoarea revelionului era în plină desfășurare...

★

Sala în care se treziră în zorii zilei următoare era cu totul schimbată. Cîteva făclii metalice, așezate în candelabre masive din gheață cioplită, scînteiau deasupra unei mese pregătită ca pentru o festivitate aleasă. Femeia cu părul lung ce le vorbi din tavanul-oglindă intrase grăbită în sală, zîmbindu-le. Expeditionarii încă nu știau motivele schimbării acestei atitudini. Aveau să afle abia peste cîteva clipe, cînd președinta în exercițiu a Consiliului planetei, urmată de o numeroasă suită, intrase și le comunicase scurt :

— O parte din precizările voastre se confirmă. Căpetenia „Planetei cu surprize“ a intervenit energic pentru eliberarea și ajutorarea voastră. Casta superioară a dinozaurilor marini de pe OD ne-a comunicat, printr-un limbaj convențional pe care doar noi îl înțelegem, că voi i-ați eliberat de o exploatare cruntă. Consiliul înclină să vă declare nevinovați !...

— „Casta superioară a dinozaurilor“, făcu Ovidiu surprins. Deci, sînt rationali ?... S-au organizat și vor deveni puternici...

Cei prezenți nu luară în seamă izbucnirea lui Ovidiu. Cu toții erau interesați în a se clarifica asupra verdictului exprimat de blonda cu părul de aur.

— Deci, sîntem liberi ? întrebă Andrei.

— Nu chiar așa, răspunse blonda. Copiii, sufletul și viitorul ființelor de pe tot Universul, mesagerii înțelegerii între noi, sînt liberi să-i caute pe cei pierduți. Dacă sînt

la noi, fiți siguri, îi veți revedea. Restul rămîneți pînă clarificăm și alte lucruri. Temporar, astronava-pirat, cu tot cu prizonierii de pe ea, a fost sechestrată de noi...

— Să nu avem surprize, îndrăzni Ștefan.

— Nu vă faceți asemenea probleme, nu-i eliberăm, preciză blonda. Vom cerceta totul.

— Vă rugăm, interveni Andrei, aprobați ca grupa de copii să fie însoțită de medicul nostru.

— De acord, spuse blonda. Restul simțiți-vă cît mai bine, odihniți-vă. Rămîneți fără costumele voastre speciale dacă doriți. Uzinele noastre de oxigen, create cu posibilitățile noastre și nu de jupiterieni, cum se bîrfește de alții, pompează suficient aer în încăperi ca să vă satisfacă.

— Și ce va urma ? întrebă Ovidiu timid, fascinat de afirmațiile blondei.

— Nu știu, vom vedea. Deocamdată, pentru a preveni surprizele neplăcute, cum spusese cineva, echipa voastră va fi însoțită la ghețar de Ola, șefa armatei noastre de luptătoare.

Prima femeie cu care expeditionarii făcuseră cunoștință se ridică în picioare, zîmbind radios.

— Să-mi fie iertată îndrăzneala, dar nu cred că e cea mai bună alegere, interveni un bătrîn din suită. Ola i-a ajutat pe pirați. Am dovezi !...

În sală se auzi un murmur. Blonda cu părul de aur se încruntă. Această „regină a cerului“, cum o numise Ovidiu, părea că nu știe încă ce să spună. Anda o privea cu multă atenție, întrebîndu-se în sinea ei dacă în Univers poate exista vreo planetă în care toate ființele rationale să fie drepte, să slujească doar propria lor conștiință. Își imagina că și blonda se gîndește în acele momente tot la asemenea lucruri mari, văzînd-o surprinsă și necăjită. „Poate da, poate nu“, își răspunse Anda la meditația ei interioară. Ola încercă să protesteze.

— Nu judecăm acum faptele, avem timp, hotărî blonda. În locul ei va pleca Mi, una dintre adjunctele mele, luptătoare de mare reputație.

La un semn al secretarei Consiliului, sala începu să se elibereze. Blonda întîrzia parcă intenționat să se dezlipească de fotoliul ei, fixîndu-l în privirea-i jucăușă pe Ovidiu.

— Spune-mi, tinere pămîntean, de unde te cunosc eu ? Am impresia că te-am văzut undeva.

— Eu ? se miră Ovidiu.

— A fost răpit și ținut prizonier pe OD. L-am eliberat noi, spuse Andrei. Poate atunci, în acea perioadă...

— Îmi este clar, scăpă blonda nu prea convingător. Au prostul obicei de a umbla în travesti, de a-și dubla personalitatea.

— Știți, la noi pe Terra circulă un vechi proverb, continuă Andrei. Se zice că «lupul își schimbă părul, dar năravul ba !» Așa și ei...

— Cam așa e, confirmă blonda. Ce bine ar fi dacă proverbul s-ar potrivi numai la animale !... Pe planeta noastră nu avem animale periculoase pentru viața ființelor raționale. Aici e puțin invers : ființele raționale distrug — culmea ! — nerațional fauna planetei, echilibrul ei ecologic.

— Și la noi, interveni Ștefan. Dar natura nu iartă, ea se dovedește cea mai rațională și cea mai dreaptă.

— Oricum, noi vă mulțumim și rămînem îndatorați, spuse blonda, ridicîndu-se din fotoliu. Ne-ați făcut o comunicare extraordinară, acolo, la muzeul antichităților noastre. Descoperirea de către voi a strămoșului nostru, dinozaurul, este un mare eveniment. E la fel cum ați fi găsit antropoidele voastre. Vom mai discuta...

Mi, adjuncta blondei, părea o păpușă înaltă, bine hrănită, bine crescută, dar nici pe departe nu avea alura unei „luptătoare de mare reputație", așa cum o prezentase șefa ei. Spre deosebire de Ola, care păstra mereu o mutră acră și dură, un corp robust, musculos, aproape deformat, Mi părea o dansatoare sveltă și ageră, prietenoasă și zîmbăreață.

„Cu cine o fi luptat femeia asta ?" se întreba Marius, în timp ce se pregătea de plecare.

— Nu vă faceți probleme, spuse Mi, parcă ghicindu-i gîndurile, la noi lupta se dă prin inteligență.

Echipa era pregătită. Verificară fiecare dintre ei echipamentul, aparatele tehnice, sistemele de comunicație. Toate păreau să fie puse la punct. Marinela scormoni încă o dată prin trusa ei. O închise etanș și porni spre ieșire, unde o așteptau ceilalți. La un semn făcut de Mi, un vehicul-robot îi luă chiar din fața marelui salon. Nu prea departe, prin hublourile vehiculului ce luneca deasupra unei piste înguste, se vedea muntele de gheață. Curioasă și prevăzătoare, Anda îi transmise lui Andrei și Ștefan primul mesaj prin radio : „Țineți-ne pumnii, pătrundem în ghețar !"

Viața învinge!

Muntele de gheață părea un monument sacru. Prin pereții săi abrupți și înalți, dar cristalini, limpezi, se observa suflul său de veacuri pentru a supraviețui. Niște vinișoare albastre intersectau marea masă de gheață verzui-viorie prin care se strecura un lichid alb, vîscos. Spre vîrfurile sale, bine cioplite de natură, ghețarul își evidențiia măreția unui trecut bine conservat. Prin pereții groși se vedeau construcții pitice acoperite cu aur și căptușite cu materiale izolante, peste care picături mici de apă se prelingeau cu o mare repeziciune. La baza unei

asemenea construcții, apa se strîngea într-un rezervor din care era împinsă spre strunele unei lire ce nu înceta să scoată sunete alese, solemne. La fiecare pas, statui cioplite în piatră, mai mari sau mai mici, încîntau ochii și sufletul.

— Este zona noastră de mare atracție, la care ținem foarte mult, spuse Mi.

— Păi, dacă țineți așa mult, de ce ați închiriat-o ? întrebă Rodica.

— Nu pe asta am închiriat-o, precizează Mi. Jupiterienii au închiriat un colț din partea moartă a ghețarului.

— Cum adică ? sări Anda.

— Simplu, răspunse Mi. Acolo muntele a devenit o masă inertă. Dar, ia priviți !...

Într-un capăt al muntelui, în interiorul înghețat ce părea o stîncă încremenită, se mișca alene un animal ciudat, roșu ca vîlvătaia focului și care deschise doi ochi mari cît portocalele spre tinerii expeditionari pămînteni.

— Dar aici ? îndrăzni să întrebe Marius, după ce arătă o stîncă din partea dreaptă a potecii pe care se aflau.

— De aici începe partea închiriată a muntelui, spuse Mi.

Ionel se opri. Își dădu seama că Marius observase ca și el silueta unui om îngropat în gheață. O privi întrebător pe Marinela și se repezi spre peretele stîncos al ghețarului nepăsător la sentimentele oamenilor.

— Sînt doi, șopti Rodica, apropiindu-se de Ionel.

— Într-adevăr, confirmă acesta, dar nu pot să-i recunosc, nu știu cine sînt...

În timp ce Rodica și Ionel schimbară cîteva păreri, în pofida atenționării pe care o făcuse Mi de a nu se face nici o mișcare fără să i se spună, Marius se cățărase spre vîrful stîncii printr-un loc ceva mai lesnicios. Mi încă nu-și dădu seama de intențiile lui Marius, care, găsind o hrubă scobită în ghețar, se hotărî să coboare spre siluetele văzute. Încercă să se ancoreze cu un cablu de un colț teșit ce îi ieșise în cale și, tot atunci, lunecînd, își pierdu echilibrul. Spre mirarea și spaima celor prezenți, se rostogoli ca un bolovan în craterul înghețat, rămînînd prins așa, ca într-o veritabilă cursă de șoareci. Orice încercare de a urca se împiedica de pereții abrupți și lunecoși. Se părea că nu există nici o ieșire și că va împărtăși soarta celor două siluete, despărțite de el doar printr-un perete. Despre aceste două siluete Ionel crezu că trecuseră de mult din lumea celor vii. „Nu te lăsa, încearcă !“ strigă Anda către Marius care se lupta cu lunecușul șlefuit al gheții. „Nu pot“, răspunse acesta disperat. Simțea că în loc să urce, masa muntelui de gheață de sub el se afundă și se îngustează. Încercă încă un efort, dar tot atunci, în hohotele celei ce se numea Ola și care se auzeau ca un muget sălbatic, peste Marius se abătu o tornadă de neînchipuit. Părea că un ocean de apă se adunase la gura craterului în care coborîse Marius. Intenția deveni vădită. Legătura piraților, acea „limbă“ în care Mai-Marele-Pirat își pusese speranța, vroia să-l mumifice de viu pe reprezentantul Terrei, acolo între pereții de gheață, pentru a glorifica puterea și măreția forței. Mi își dădu imediat seama de situație. De pe vehiculul special cu care sosise împreună cu expeditionarii de pe Terra, Mi țintì cu raze laser puternice cîteva puncte ale muntelui numai de ea știute. Ghețarul se desprinse în felii și se desfăcu ca un pepene răscopt. Apa se prăpădi spre adîncuri necunoscute, iar dintre sfărămăturile muntelui ieși Marius nevătămat. Marinela îl mustră din priviri dar nu mai avu timp să discute cu el. Odată cu desfacerea unei plăci de gheață ce se sparse în bucăți, în fața ei se opriseră din lunecare cele două siluete umane.

— Evrika ! strigă Ionel cît îl ținură puterile, repetînd cunoscuta explozie de bucurie pe care o folosise Arhimede la timpul său. Sînt ai noștri ! mai strigă el ca să audă toți.

— Extraordinar ! se miră Anda. Sînt colegii noștri de la Centrul didactic pionieresc. Știți, se aflau pe astronava-gigant, o lămuri pe Mi.

— Săracii de ei, făcu Marius după ce se dezmetici. Ia te uită, Olguța Bantea, cea din stînga, mi-a fost colegă de clasă ; și el, cel din dreapta, Radu Gheorghiu, e cu un an mai mare...

— Dar ce, acuma nu-ți sînt tot colegi ? întrebă Mi curioasă, neînțelegînd sensul aluziilor.

— Ba da, mormăi Marius, aplecînd privirea pierdută asupra celor doi colegi.

— Hai, repede, ce stai, doctore ? o luă Mi la zor pe Marinela. Pregătește-i ! Am chemat ambulanța ; nu putem, nu avem dreptul să nu încercăm !...

În aceeași clipă, lîngă ei se proptiră în sol cîteva picioroange și o scară. Deasupra lor, un modul-libelulă aștepta să se intre în corpul său gingaș. Părea de necrezut. Anda și Ionel o urcară repede pe Olguța, iar Rodica și Marius pe Radu, așezîndu-i pe niște saltele ce radiau o căldură îmbietoare. Un minuscul ochi ca de pește instalat pe plafon emitea raze ultraviolete.

— Succes, spuse Mi, după ce coborîră copiii și urcase Marinela grăbită.

Cu un bîzîit fin, aproape imperceptibil, libelula porni cu toată viteza spre spital.

★

Tehnica de conservare în gheață a ființelor era de multă vreme cunoscută în Univers dar, spre deosebire de alte locuri, cei de pe RA practicau în spitalele lor o metodă specială de decongelare. Înfășurînd corpul în blana unor animale rare, introducîndu-l apoi în carapacea unor scoici uriașe, candidatul la decongelare era internat într-un salon steril, special amenajat, unde erau menținute constant temperatura și presiunea aerului. Se-

ruri fabricate din plante rare erau introduse în organism pentru revitalizare, iar instalații de un fel deosebit, conectate la un ordinator, urmăreau și corectau pulsul, tensiunea arterială, alte funcții vitale ale organismului.

Marinela nu se dezlipi multă vreme de paturile celor doi cutezători ce împărtășiseră această soartă neprevăzută. Simțea că sprijină nașterea pentru a doua oară a unor oameni și pentru ea bucuria nașterii și a vieții erau mai presus de orice. Eforturile celor din spital, ca și ale ei, păreau disperate. Trăise un moment de bucurie cînd, într-o după-amiază tîrzie, Olguța clipi des din ochi și privi mirată în jur. Doctorița începu să fie stăpînită de sentimentul reușitei și se apropie blînd de patul pacientei sale. Olguța o privi cu ochii tulburi, aproape stinși. Nu făcu nici un gest. Închise apoi încet pleoapele, căzînd într-un somn adînc. Radu, cu toate eforturile și tratamentul care se efectuase, refuza să se trezească...

În timp ce Marinela încercase noi metode pentru a-și îndeplini misiunea sa atît de nobilă, Andrei, Ștefan, Ovidiu, Doina și Dinu au fost convocați de președinta în exercițiu a Consiliului Planetei RA. Blonda cu părul de aur părea bine dispusă și îi primi calmă.

— Am impresia că putem discuta ceva mai deschis, poate mai sincer, începu ea. Organele noastre de ordine au verificat o parte din spusele voastre ; într-adevăr, piratii au jefuit „Planeta cu surprize", au creat acolo, ca și pe OD, depozite clandestine de roci energetice. În sfîrșit, sînt convinsă că sînteți în căutarea astronavei voastre gigant, despre care însă noi nu știm amănunte. Veți fi liberi să-i căutați pe toți ai voștri !...

Andrei începu să aducă mulțumiri autorităților planetei.

— Nu-mi mulțumi, îl întrerupse blonda. Să facem un pact. Noi o să vă ajutăm mai departe în verificările voastre, ajutați-ne și pe noi !

— Cu plăcere, sări Ștefan. Despre ce-i vorba ?

— În subsolul muntelui de gheață, geologii noștri au descoperit un mineral aparte, necunoscut. Analizele făcute par confuze. Ajutați-ne să le dăm de capăt.

Andrei o fulgeră pe Doina cu privirea și zîmbi. O știa neîntrecută în tainele astromineralogiei și avea încrederea că reputația de care ea se bucura în sistemul solar din care face parte și Terra va trece mult granițele, spre întinderile îndepărtate ale Universului. Își aduse aminte cum pe Neptun, din cenușa unui mineral lipsit de importanță, după un procedeu propriu, Doina obținuse platină. Apoi, pe un satelit al lui Saturn, dintr-un material pe care localnicii îl ignorau, ea reușise, prin lichefiere, să obțină cel mai reputat ulei comestibil, solicitat ulterior de toate planetele sistemului solar.

— Ne face o mare plăcere să vă putem ajuta, spuse Doina încîntată. Vă asigur că vom face tot ce depinde de noi pentru a vă fi de folos.

— Vom judeca după fapte, surîse blonda binevoitoare, dar circumspectă. Și acum, vă puteți continua misiunea voastră !

Expediționarii se retraseră din cabinetul ei de lucru, fără să fi hotărît încă ce vor face. Problemele cărora urmau să le dea importanță erau încă destul de multe și unele păreau încurcate.

— Să mergem la spital, propuse Dinu.

— De acord, răspunse Ștefan aproape mașinal.

Spitalul era o construcție mare ce semăna cu o scobitură săpată în vîrful muntelui de gheață. Privită de departe, clădirea, dacă i se putea spune astfel, era un colț vioriu de gheață, înconjurat de niște nourași albaștri, despre care se spunea că sînt rezervele native de oxigen pentru bolnavii aflați într-o stare gravă.

Spitalul era gol, aproape lipsit de pacienți. Se părea că medicina de pe Planeta RA, deși dezvoltată, era profilată mai mult pe prevenirea îmbolnăvirilor și nu pe tra-

tarea bolnavilor. Andrei, urmat de ceilalți, pătrunse cu multă ușurință și nimeni, aproape fără să-și dea seama, direct în salonul în care se afla Marinela.

Olguța și Radu se simțeau bine. Marinela îi asigurase pe toți că sănătatea celor doi copii nu mai ridică probleme dar că, în ciuda protestelor lor, ei trebuie să mai rămînă în spital pentru supraveghere.

— Nene Andrei, strigă Olguța Bantea, alergînd într-un suflet spre el.

— Ai noștri, ura ! strigă și Radu Gheorghiu, agățîndu-se de gîturile lui Andrei, Ștefan și ceilalți.

Ochii Marinelei scînteiau de fericire. Ceilalți expediționari de pe Terra aveau impresia că trăiesc aievea momentele unei alte vieți, nașterea într-un fel deosebit a altor doi pămînteni.

— Pe nenea Cozmin l-ați găsit ? întrebă Radu.

— Încă nu, răspunse vag Ovidiu.

— Vedeți, continuă Olguța, ne-am salvat greu de pe „Planeta necunoscută". Neavînd garanția că scapă cu viață, nenea George ne-a îmbarcat într-o navetă de salvare și ne-a proiectat spre „Planeta cu surprize". Ulterior, cu o altă navetă, s-a salvat și el. Ne-a ajuns din urmă și am asolizat cu bine...

Cei prezenți ascultau cu sufletul la gură. Nu vroiau s-o întrerupă pe Olguța din relatarea pe care o făcea, dar aceasta se opri singură, parcă pentru a marca un moment nefericit.

— Și ? insistă Dinu.

— Acolo, reluă Radu firul întrerupt, imediat după asolizare, am fost atacați de niște pirați jupiterieni. Naveta cu care am călătorit noi a fost proiectată de ei în spațiu pe o direcție necunoscută...

— Naveta lui Cozmin, continuă Olguța, a fost înfiptă în solul „Planetei cu surprize", parcă pentru a marca un punct, a semnaliza ceva...

— Aha ! făcu Andrei, care își reamintise de naveta spațială rătăcită pe întinderile cosmice și de cea a lui Gio pe care o suspectase în tăcere că ar fi de pe astronava-gigant.

— De Gio știți ceva, ați auzit de el ?... întrebă Ovidiu.

— Nenea Cozmin ne-a spus că este unul Gio printre pirați, dar că e un trădător și e un fel de „creier" al bandei lor. Noi nu l-am văzut...

— Dar unde e Cozmin ? o întrerupse Ștefan.

— Nu știm, răspunse Radu. Piraților ne-au adus aici cu o navă a lor, coborîndu-ne pe toți trei în ghețar. Aici ne-am despărțit. Pe noi ne-au aruncat într-o grotă, în prezența lui Cozmin. El atunci a zvîcnit, a vrut să fugă spre noi, să ne salveze. Nu a reușit, îl țineau piraților... Unul dintre pirați a spus : „Nu-ți fie teamă, nu mor, muntele conservă numai ce-i viu !"

— Ne-a cuprins atunci, în grotă, o toropeală de neînvins și simțeam că ne sfîrșim, interveni Olguța. Ne-am reamintit de toți, de părinți, de frați și de surori, de colegi și de profesori, de zilele senine de pe Terra. Apoi totul s-a încheiat pe nesimțite...

— Îi veți reîntîlni pe toți, îi asigură Andrei. În față trebuie să aveți întotdeauna cultul vieții, al frumosului și utilului, al viitorului...

Pe sală se auziră voci. Andrei se opri din povețele sale și deveni atent. Nu mai avu timp să întrebe ce se întîmplă. În salon intrară, pe rînd, reprezentanți ai Planetei RA, în frunte cu blonda cu părul de aur. Îi copleșiră pe copii cu darurile aduse. Stele de mare cîntătoare, scoase de pe fundurile ghețurilor veșnice, porumbei lopătari, un fel de vrăbiuțe colorate cu ochi fosforescenți și labe înotătoare, cîteva costumașe ce lăsau impresia că ard într-o vîlvătaie continuă și aruncă în jur mii de scîntei și cîte altele.

— Netrebnicii ! exclamă blonda. Pentru noi, copiii sînt ființe sacre. De ce s-au legat de ei ?... Vă cerem scuze, noi nu am știut nimic.

— Credem, spuse Ștefan. Nu-l găsim însă pe comandantul navei...

— Trebuie ! spuse blonda. Vom răsturna, la nevoie, tot ghețarul. Îl vom găsi. Vă adresăm încă o rugăminte...

— O ascultăm cu plăcere, interveni Andrei.

— Noi știm că Terra are o bună tradiție în călătoriile cosmice. Noi sîntem începători. Iată, pe solul planetei noastre, în zona cu activitate vulcanică redusă, avem o colonie mică ; ființe diverse care s-au adunat și se simt bine aici. Fac niște încercări cu o astfel de navă și sînt invitată la o demonstrație. Vă rog să-mi faceți onoarea să participați și dumneavoastră !

Andrei o ascultase cu atenție. Știa prea bine că timpul și interesele sale nu-i permit să participe la demonstrații ale începătorilor în călătorii cosmice și nici la ceremonii festive, dar nici nu o putea refuza pe seducătoarea blondă. Se gîndi că, refuzînd-o, actul său ar putea să fie calificat drept impolitețe și să aibă, drept urmare, o scădere a entuziasmului și sprijinului acordat de localnici pentru găsirea lui George Cozmin.

— Cînd are loc ? întrebă Andrei.

— Peste cîteva zile. Veți fi anunțați, preciză blonda, retrăgîndu-se din salon...

Surpriza din blocul de gheață

Olguța și Radu nu mai pridideau cu poveștile despre aventura lor prin Cosmos. Nu puteau uita ororile războiului de pe „Planeta X", peregrinările pe care le făcuseră în jurul unor corpuri necunoscute datorită undelor derutante emise de pirați și cîte altele.

— Credeam că undele lor v-au derutat și sînteți rătăciți, spuse Ovidiu.

— Nu, precizează Radu. George Cozmin și-a dat seama că e ceva necurat la mijloc și s-a bazat pe calculele proprii.

— Copii, nu înțeleg un lucru, interveni Andrei. De ce a rămas acolo, pe „Planeta X", un robot lipsit de importanță cu un mesaj care mai mult m-a derutat decît m-a ajutat ?

— Asta e o altă poveste, nene, spuse Radu, dîndu-și importanță. Atacați puternic de forțe necunoscute, abia am scăpat. Apoi, războinicii de acolo au început să ne urmărească pas cu pas. Nu am mai avut încotro. Cozmin a hotărît să lase totuși un semn, o urmă, mai exact robotul și acea copie de pe banda originală din cutia magică. Sigur, fără să indice direcția noastră de zbor. Așa am scăpat de urmăritori ; cînd ei s-au repezit să vadă „comoara" pe care le-am lăsat-o, noi eram plecați...

— Nenea Cozmin intenționa să trimită cutia magică printr-un mesager, dar nu a mai reușit, îl completă Olguța.

— Păcat ! spuse Ștefan. Ce-a fost, a fost... Dar ia spune-mi, Ovidiu, tu ai prieteni pe Neptun ?

— Ți-ai amintit ? rîse Ovidiu. În timp ce eram transportat de pirați spre OD, am dat într-un buzunar peste un aparat de emisie. Era de putere mică. Am transmis totuși repede, în speranța că mă va auzi cineva, că sînt prizonier acolo. Mi-a răspuns o astronavă ce s-a prezentat drept neptuniană. Ulterior, piraților mi-au confiscat aparatul... Eh, povești trecute !... Ce-o fi făcînd Doina ?

— Doina ? repetă Ștefan. Face minuni !

Doina Novac, odată pătrunsă în laboratoarele unui mare institut de astromineralogie, parcă uitase de scopul principal al expediției lor. Pasionată de specialitatea ei, se dedicase cercetării minuțioase a acelui mineral

curios, sfărîmicios la prima vedere, și care, după părerea unui savant localnic, ascundea enigme de nebănuit. Conducerea institutului susținea că în subsolul ghețarului, precum și la suprafața planetei, erau cantități imense din acest mineral, că eventuala utilizare a sa în scop energetic sau chiar în alte scopuri utile ar putea să asigure necesarul întregului Univers pentru cîteva secole.

— Să nu ne grăbim, spuse Doina, reamintindu-și de acest dicton obișnuit, pe care îl folosea Andrei în momente mai dificile. Știința și tehnica nu s-au născut într-o zi, îi replicase ea savantului localnic cu care discuta.

— Este adevărat, răspunse acesta, dar noi bănuim că în acest mineral stă o mare putere. Deci, să ne grăbim încet...

— De unde știți această butadă ?

— Mi-a spus-o demult un zburător printre aștri. Nu știu de unde era...

Doina nu-i mai dădu atenție. Dintr-un creuzet observase că picură un lichid argintiu, așa cum văzuseră Anda și Andrei în rezervoarele depozitului stăpînit de pirați pe „Planeta cu surprize". Doina avu un moment de bănuială dar trecu peste el. Cercetările sale deosebite începuseră de fapt din acest punct, de la acest lichid mirific obținut din mineralul considerat enigmatic. După mai multe experiențe, din lichidul argintiu Doina obținu cantități mari de granule, galbene, lucioase. „Nu cumva ?" se întrebă ea, începînd să intuiască un rezultat extraordinar. Era hotărîtă să încerce, să facă totul din pasiune pentru nou și pentru știință, ca să dea un rezultat concludent. Urmări în continuare metamorfoza lichidului argintiu și gîndul începu să-i zboare la Anda și Ionel, la Rodica și Marius. „Ce-o fi reușit ?" se întrebă ea, privind țintă la granulele ce începură să se adune într-un dispozitiv special.

...Echipa copiilor, ajutată de Mi, rămăsese pe muntele de gheață, căutînd cu înfrigurare urmele lui George Cozmin. Bătălia care se dădea intrase într-o fază decisivă și

toți cei prezenți o luară în serios. Mi primise dispoziții să-i sprijine pe copii să scotocească tot și oriunde, pentru a fi sigură că nu scapă nimic.

Poteca pe care se aflau se îngusta din ce în ce mai mult. Gheața, în raport de conținutul materiei din care se formase, își schimba culorile aproape la fiecare pas, menținîndu-și însă transparența și prospețimea. Anda se opri o clipă privind spre o curiozitate. Ceilalți o imitară. Rodica și Ionel nu înțeleseră mare lucru și se apropiară încet de locul cu pricina. Era o fereastră tăiată în gheață, prin care priviră iscoditor spre pereții înalți și abrupți, de culoarea smeurei coapte. Un vuiet, provocat de un curent de aer ce se învîrtea continuu, răbufnea puternic prin geamul improvizat, împrăștiindu-l.

— Aici e una dintre primele noastre uzine de oxigen, îi lămuri Mi.

Cercetările continuară. La o distanță nu prea mare de acel loc, Ionel descoperi o scară săpată în gheață.

— Să coborîm, propuse Mi.

Copiii o urmară. La capătul scării se deschidea un hol și, undeva într-un colț, se zărea o ladă cioplită brutal în gheața veșnică.

— Ce-o fi acolo ? întrebă curioasă Rodica.

— Nu știu, răspunse Mi. Să ne apropiem.

Marius ajunse primul. Se aplecă și spre bucuria sa descoperi prin pereții groși silueta unui om.

— Asta e ! spuse el bucuros.

— În sfîrșit, sîntem pe urme bune, surîse și Rodica.

— Bravo, copii ! interveni o voce din spate ce se apropiase încet de ei. Era Andrei, urmat de Ștefan, Ovidiu și Dinu.

— Lucrurile încep să se lămurească, spuse Ovidiu. Să luăm blocul de gheață cu totul și să-l ducem la spital !

— De acord, acceptă Mi. Chem ambulanța !...

★

— ...E imposibil, e de necrezut, se minună Dinu, după ce veni într-un suflet de la spital.

— Ce-i de necrezut ? întrebă Ovidiu, care era convins că trebuie să înceapă pregătirile de întoarcere pe Terra.

— În blocul de gheață a fost găsit Gio... Da, da, nu vă mirați, precizează Dinu. Este Gio realul, Gio marțianul, sau de unde o fi...

— Gio ? întrebă neîncrezător Andrei.

— Da, Gio. I-a făcut Marinela radiografiile, l-a examinat atent. Nu pot fi nici un fel de suspiciuni, nici un fel de dubii. Nu e dublat, nu e mascat, așa că...

— Într-adevăr, acum e cu totul de neînțeles, spuse Andrei.

— Pentru noi e destul de clar, interveni blonda cu părul de aur, ce se arătă surîzînd pe un ecran.

Ștefan rămase surprins. Nu știa că Ovidiu construise o instalație video directă între reședința lor și cabinetul de lucru al președintei Consiliului planetei.

— Ce vă este clar ? întrebă Andrei.

— Piratul care a încercat să se sinucidă pe Insula florilor de gheață a fost reanimat, spuse ea. M-a rugat să nu-l dăm pe mîna voastră, îi este rușine și vă recunoaște puterea, inteligența.

— Să lăsăm asta, interveni Andrei. Să dea explicații !...

— A declarat că Gio, cel din gheață, este adevăratul „creier" al bandei de pirați. Într-un timp, în bandă a intervenit o luptă pentru putere. Atunci piratul sinucigaș l-a răpus pe Gio și l-a depus în ghețar, luîndu-i înfățișarea și biografia. Nici Mai-Marele-Pirat nu știe povestea...

— Tot n-am înțeles, spuse Andrei. Care este contribuția lui Gio-realul la activitatea bandei ?

— Simplu, făcu blonda. Profitînd de poziția sa pe Insula cosmică, a mijlocit relațiile dintre pirați și războinicii de pe „Planeta X". Apoi, a organizat, cu capul

său bun, furtul de materii prime de pe diverse planete și i-a pus pe pirați să fabrice arme, în așa-zisele trusturi multiplanetare. A scos profituri enorme !... Ulterior, i-a întărîtat pe cei de pe „Planeta X", pe unii împotriva altora. Este deci autorul moral al dezastrului de acolo...

— De Cozmin ce zice ?

— Susține că nu știe nimic și că Gio realul este implicat în afacerea Cozmin. Eu nu-l cred !

— E clar, spuse Andrei. Să vă spun și eu o noutate. Lichidul argintiu din laboratoarele voastre a fost furat de pirați. E depozitat pe „Planeta cu surprize"...

— Nu se poate ! îl întrerupse blonda. E prea de tot. Ce facem cu ei ?

— Vom mai discuta, spuse Andrei. Deocamdată să-l aducem la normal pe adevăratul Gio.

— Vă rog să nu uitați, continuă blonda. Mîine are loc demonstrația cu noua noastră astronavă. Vă așteptăm !...

Andrei se arăta necăjit. Nu putea admite ca eforturile sale și ale celorlalți să rămînă infructuoase. Nu se putea împăca nici cu gîndul că misiunea lor ar putea să se încheie fără să-l găsească pe George Cozmin. Nu voia să mai audă de Gio sau de pirați și de fărădelegile lor. Începu să uite aproape și de necazurile prin care trecuseră el și ceilalți membri ai expediției, în cap stăruindu-i doar ideea găsirii lui George Cozmin.

— Destul ! spuse la un moment dat, se pare că ne învîrtim într-un cerc vicios din care nu găsim ieșire...

Echipa cutezătorilor, sprijinită de Mi, era la capătul muntelui de gheață. Cercetase totul, fiecare loc posibil, dar rezultatele erau negative. Ionel îl anunțase chiar pe Andrei că ei sînt pe punctul de a abandona investigațiile, cînd Mi fusese alertată de autorități că Gio cel real, readus la viață între timp, a declarat că George Cozmin fusese depus într-o scobitură din ușa de la intrarea prin-

cipală a ghețarului. Aflînd vestea, Andrei nu mai avu răbdare. Îi luă pe ceilalți coechipieri și alergă pînă în acel loc.

— E o minciună sfruntată, spuse Ionel cînd îl văzu pe tatăl său. Am răscolit tot, dar Cozmin este de negăsit !

— Nu se poate ! se miră Andrei. Să mai cercetăm o dată.

Cu ajutorul aparatelor optice, membrii expediției examinară interiorul scobiturii de la intrare. Totul părea amorțit, lipsit de viață, cu excepția unor resturi de minerale scînteietoare ce zăceau aproape inerte în cuprinsul pereților reci.

— Nu se poate așa, nu avem timp, spuse Ștefan. Să topim imediat intrarea, toată stînca !...

Mi se declară de acord.

— E bucata de munte care nu ne folosește, precizează ea.

La comanda lui Andrei, în jurul stîncii se înfipseră cîteva proiectile speciale ce începură să sfredelească gheața. În jurul lor, pe porțiuni mari, totul se topea formînd șuvoaie de apă ce se scurgeau într-un lac cu sclipiri argintii. Volumul stîncii se micșora văzînd cu ochii. Peste cîteva ore, locul nu mai era de recunoscut, iar lacul, într-o superbă măreție, își dezvălui noutatea. Pe unul din malurile sale, la orizont, apăru un dinozaur marin antic, pînă atunci închis în chingile gheții. Urmele lui Cozmin însă nu se arătară.

— Iată, spuse Andrei, adresîndu-se lui Mi. Această parte a ghețarului nu-i moartă, precum spuneți dumneavoastră. Dimpotrivă, a conservat viața.

Uluită de noutate, Mi nu răspunse.

— Distrugem toată porțiunea asta de munte, își dădu cu părerea Ovidiu, arătînd spre întreaga zonă ce fusese închiriată de pirați. Trebuie să-l găsim dacă este aici !...

— Nu ! spuse Andrei. Să ne mai gîndim...

Efectul „Cozmin"

Experiențele Doinei atraseră atenția întregii planete. Mineralul descoperit pe RA se dovedi de o utilitate ce depășea granițele oricărei cunoașteri de pînă atunci. Prelucrat corespunzător și aruncat la rădăcina unor plante, el devenea un excelent îngrășămînt natural, un fortificant biologic care maturiza planta în cîteva zile, făcînd-o roditoare. Un calcul sumar, efectuat de specialiști. sub conducerea Doinei, evidenția că pentru Terra mineralul respectiv ar putea deveni mai mult decît o binefacere ; cu ajutorul lui s-ar putea obține cîteva recolte anuale de grîu și porumb, s-ar putea contribui la rodirea de mai multe ori pe an a merilor și portocalilor, a măslinilor sau viței de vie ; zonele întinse de pășuni ar deveni adevărate fabrici naturale de nutrețuri. Ba, mai mult, proprietățile deosebite ale noului îngrășămînt puteau să transforme deșerturile în grădini înfloritoare.

Blonda cu părul de aur, după ce aflase de rezultatele cercetărilor, nu se mai oprea din elogiile pe care le adresa Doinei și expediționarilor de pe Terra. Pentru Planeta RA, noul produs, experimentat acolo de Doina, revoluționa întreaga viață. Suprafața ghețarilor putea deveni o cîmpie roditoare, demnă de invidiat și de cei de pe Terra. Tratat într-un anume fel, mineralul producea o mantie izolatoare și în același timp un susținător și o bună sursă de viață pentru plante de orice fel. Dinu Matei se și grăbi să-i propună blondei un schimb de arbori și plante, o transplantare a unor arbuști de pe pămînt pe solul Planetei RA, tratat cu soluția ce urma să poarte numele Doinei. În acea zi, însă, nu mai era timp să se perfecteze asemenea înțelegeri...

Expediționarii de pe Terra, inclusiv Olguța și Radu, refăcuți după perioada de convalescență, urcară într-un

confortabil vehicul zburător, pus la dispoziție de blondă. Părea o „rablă" — cum o numise Ovidiu — dar care, spre surprinderea lor, îi scoase la suprafață printr-o hrubă mare și directă, fără ocolișuri.

— Ola urmează să fie judecată pentru înaltă trădare, le spuse Mi care îi însoțea. Faptele s-au dovedit.

— Dar Gio ? întrebă Ștefan.

— Veți hotărî voi. Îi știți mai bine vinovăția...

Cosmodromul pe care ajunseră părea de o simplitate ieșită din comun. Reamintea vag de primele zboruri cosmice efectuate de pe Terra ; o rachetă purtătoare era înfiptă într-o rampă mare de lansare, care se termina pe niște picioroange ciudate, iar dedesubt, canale mari ce atenuau flăcările și gazele se prelungeau în zonă pînă departe.

— Noutatea e a navei și nu a modului de lansare, spuse blonda, care se apropiase de Andrei. Astronava nu e un mastodont, preciză ea, are doar trei-patru locuri și se poate strecura — cu aceeași ușurință — în spații interstelare ca și între pereții înguști ai unor tuneluri. Ne trebuie pentru explorarea sistemului nostru de peșteri din inima planetei...

Andrei deveni atent. Încă nu înțelesese mare lucru de la blondă, care se arăta atît de amabilă, dar nu vroia să piardă ocazia de a vedea noutatea ce i se păru interesantă. Auzise el de multe tipuri de astronave, dar de una care să ajungă și o simplă mașină de cercetat peșteri ori tuneluri încă nu aflase. Era sigur că și pe Terra ar fi utile asemenea mașini ; pînă atunci, însă, nu se gîndise nimeni la așa ceva.

— Credem că o să vă oferim o surpriză plăcută, spuse Mi, care se afla alături de copii.

Peste cîteva clipe începu numărătoarea inversă. Momentul lansării era așteptat pe Cosmodrom cu nerăbdare. Ionel simți pentru moment atmosfera acelei înfrigurări pe care o trăia ori de cîte ori vizita Cosmodromul de sub

cupola albastră a Herăstrăului. Dar iată, numărătoarea inversă ajunsese la 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1... și... O bubuitură și solul începu să se cutremure. Flăcări mari, albastre, biciuiau rampa și împrejurimile, iar apoi, după cîteva clipe, rămase doar un punct lucios ce se micșora din ce în ce mai mult.

— Va reveni, spuse blonda. Iată, pe Cosmodrom s-au adunat cîteva ființe...

Într-adevăr, astronava reapăru deasupra Cosmodromului. Cei prezenți asistau la un experiment unic pînă atunci. Viteza de coborîre încetase simțitor. Un snop de raze galbene, aproape vizibile, se proptiră spre grupul de ființe adunat pe Cosmodrom. Toți cei de acolo rămaseră ca împietriți, în poziția în care îi surprinsese snopul de raze. Păreau niște statui a căror voință și acțiune se anihilase total. Cei din astronavă puteau acționa în voie, fără să le pese de toți cei din jur.

Andrei se ridică în picioare. Ștefan, Dinu și Doina îl urmară.

— Nu se poate ! exclamă Dinu, furat de demonstrație.

— Ssst ! făcu Ștefan, atent la cele ce se întîmplă.

Snopul de raze se retrase. Cei de sub astronavă își recăpătară libertatea de mișcare și priviră cu toții spre tribuna oficială. Blonda cu părul de aur începu să aplaude puternic. Corpul de însoțitori imită gestul. Doar expeditionarii de pe Terra rămaseră tăcuți, îngîndurați.

— Am impresia că nu apreciați...

— Ba nu, o întrerupse Andrei pe blondă. Felicitări ! Este poate mai mult decît interesant, dar la noi, în institut, demonstrația dumneavoastră se numește... „Efectul Cozmin". De unde îl aveți ?

Blonda întîrzia să răspundă.

— „Efectul Cozmin" ? repetă ea într-un tîrziu.

— Da, confirmă Ștefan care se afla alături. Și culmea, la noi invenția zace în sertare. Institutul nostru s-a împotrivit s-o aplicăm. Am considerat că nu este umanitar să anihilăm voința și acțiunea ființelor, chiar și pentru un moment.

— Ce aveți de gînd ? întrebă Andrei.

— Noi sîntem interesați în performanțele navei și nu în acel efect cum îi ziceți voi, răspunse blonda. Dar, vom mai vedea... Deocamdată, îi voi chema la mine pe constructori și mi-ar place să onorați momentul și cu prezența voastră...

Experiența de pe Cosmodromul planetei provocase numeroase discuții. George Cozmin nu se afla în nici un fel de evidențe că ar locui pe Planeta RA, nu auzise nimeni de el, iar Gio, sau mai exact ambii Gio nu mai dădură nici un fel de relații suplimentare.

— E mîna lui Cozmin la mijloc, spuse Ionel hotărît. Nu pot să-mi închipui că ar putea fi altfel.

— Bineînțeles, îl completă Anda. Nevoia l-a obligat să-și aplice invenția. Logica mi se pare simplă.

— Și mie, sări Rodica. Între potecile muntelui de gheață, anihila orice vietate, îi scotea pe Olguța și pe Radu și... pe aici ți-e drumul, nu ?

— Povești ! spuse Marius. Tu ce crezi, Radu ?

— Eu cred ce văd. Ne vom convinge cînd va veni la blondă.

— Ia mai lăsați-vă și voi, interveni Olguța. Să stăm pînă atunci și ce să vezi ? O fi vreo unul din ăla... Nu a putut să se afirme pe Terra, a furat invenția și pozează în mare savant pe RA. Las' că știm noi că și în alte vremuri erau din aceștia !

— Oricare din ipotezele voastre este valabilă, spuse Ovidiu. Care este însă adevărul ? Unde este Cozmin ?

— Cînd vin constructorii astronavei la blondă ? întrebă Marinela.

— Peste cîteva zile, răspunse Ștefan, dar cînd anume încă nu se știe. Atunci va fi marea ceremonie de primire a lor la Palatul prezidențial... Arma e teribilă, continuă

el după o clipă de meditație. Închipuiți-vă că snopul de raze ar putea fi mărit pentru suprafețe întinse ; ar putea cuprinde zone mari, țări întregi, poate chiar continente, și de ce nu chiar planete ?

— Să nu filozofăm sterp, îl întrerupse Doina. Să încercăm să facem ceva util, să ne convingem asupra realității de aici.

Planul de bătaie al expediționarilor urma să fie discutat în ziua următoare...

Trăiască viața!

De la data cînd se experimentase noua astronavă, blonda cu părul de aur nu mai dădu nici un semn de viață. Nu se știa dacă e supărată pe cei de pe Terra ori sînt alte motive pentru care ea continua să tacă. În jurul cabinetului ei de lucru, singura stăpînă era liniștea. Andrei încercase să pătrundă în palat și ceru o audiență, dar cu o politețe desăvîrșită a fost amînat. Reușita planului expediționarilor avea însă nevoie de concursul autorităților planetei, motiv pentru care Andrei și Ovidiu bătură des drumurile spre Palatul prezidențial. Unii spuneau că blonda nu se simte bine, alții că e foarte ocupată, așa că povestea cu „vino mîine" începu să fie un mod de viață. Timpul însă nu iertă.

Căutînd, Andrei găsi soluția cea mai directă. Motivînd că unii dintre ei ar fi dornici de o plimbare, o rugase pe Mi să-i ajute. Îi ceru un vehicul care să-i scoată la suprafață, iar acolo să facă vreo cîteva ture cu ei în jurul planetei. Cererii i se dădu curs neașteptat de repede.

— Cu o condiție, spuse Mi. Pleacă doar copiii și, eventual el, și arătă spre Ovidiu.

— De acord, acceptă Andrei.

Muntele de gheață devenise familiar. Lui Andrei i se părea că trăiește aici de o veșnicie, deși un impuls lăuntric îl îndemna să încheie socotelile. Terra avea nevoie de ei și nu numai de el. Cozmin trebuia găsit cît mai repede și redat activității lui creatoare. Plecarea spre suprafața planetei a lui Ovidiu și a grupei de copii îi dădu speranțe noi.

...Într-un colț al planetei, nu departe de Cosmodrom, se ivi un platou cu versanți abrupți. Dincolo de vîrful unui obelisc, care părea că servește drept punct de reper pentru zburătorii locali, Ionel văzu o construcție obișnuită, nu prea impunătoare, din care copiii detectară sunete și larma unor mașini.

— E o uzină, spuse Anda.

— Cred că aici se construiesc astronavele, zise și Radu.

— Atunci să coborîm ! nu mai avu răbdare Olguța.

Ovidiu frînă puternic. De jos, larma creștea în intensitate și nimeni nu bănuia ce ar putea să urmeze. Nava încă nu asolizase cînd un bărbat puternic, „un munte de om", cum îl numi Marius, îndreptă spre ei țeava unui tun laser. Ovidiu ripostă. Opri efectele primei lovituri cu placa unei roci de pe RA ce se dovedise un ecran sigur de apărare împotriva laserului. În același timp, însă, o altă armă, necunoscută, sparse de la distanță motorul principal al vehiculului. Mai mulți vlăjgani, de talii și fizionomii diferite, pătrunseră în navă, obligîndu-i pe copii ca și pe Ovidiu să coboare.

— Piraților ! le aruncă unul în față, privindu-i cu un ochi mare, roșu.

— Spionilor ! le strigă un altul ce semăna mai mult a maimuță terestră decît a ființă cosmică.

Ovidiu duse instinctiv mîna spre arma automată, ce o avea ascunsă într-unul din buzunarele secrete ale costumului, dar se răzgîndi. Înconjurați și insultați expediționarii intraseră într-un hol mare al clădirii.

— Ce facem cu spionii ăștia ? întrebă cel cu mutră de maimuță pe cineva care, în spatele unui paravan, se consulta cu un proiectant aflat în fața unei planșete.

— Îi terminăm ! spuse acesta fără să-i privească. Dar, ia să-i vedem, să-i ascultăm de unde au învățat mizerabila asta de meserie...

Bărbatul de după paravan se întoarse și ieși pe hol.

— Ovidiu !... Ionel !... Copii !... De necrezut, spuse el tare, aproape țipînd.

— George !... Cozmine !... Nene !... strigară toți, îmbrățișîndu-l pe rînd.

— Trăiască viața ! strigă Radu care se agățase de gîtul lui Cozmin.

*

Reședința de pe RA a expediționarilor Terrei se compunea din cîteva chilii modeste, săpate și șlefuite în gheață. Interiorul era plăcut, atrăgător chiar prin culorile vii ale pereților, ale plafonierelor construite din țurțuri sclipitori ce emanau o lumină odihnitoare. George Cozmin se convinsese de toate acestea imediat ce păsise în încăpere, îmbrățișîndu-se frățește cu Andrei, cu Ștefan, cu Dinu, Doina, Marinela...

Era poate pentru a treia sau a patra oară de cînd George repeta modul cum a evadat din ghețar, după ce Gio, acel pretins „creier" al bandei de pirați, îl așezase acolo pentru a-l folosi, probabil mai tîrziu, după bunul său plac.

— Gio, le explică George Cozmin, nu observase că, spre deosebire de ceilalți, eu aveam un costum al cărui înveliș exterior, prin mecanismele de care dispuneam, puteam să-l încălzesc la orice temperatură. După plecarea sa destul de precipitată, prin încăzire, gheața din jurul meu s-a topit și mi-am făcut loc. Am refăcut culcușul, așezînd o bucată de gheață luată de alături... Am umblat apoi bez-

meteo peste tot, să-i pot scoate pe Olguța și pe Radu. I-am găsit, desigur, știam locul, dar nu aveam cu ce acționa. În apropiere, atunci, ajunsese și Ola, pe care o văzusem șușotind cu pirații. Am ocolit-o și am căutat un drum spre suprafața planetei, cu convingerea că o să revin.

— Eram îngrijorați, îi mărturisi Andrei.

— Nu mai aveam nici un mijloc de legătură cu Terra. Abia acum am început să încropesc ceva. Adunînd și pe alți naufragiați, am construit acea mică uzină. Cu astronava concepută și realizată de mine, eram sigur că voi reuși să salvez copiii și să ajung pe Terra.

— Și dacă astronava devenea un bun al Planetei RA ? întrebă Ștefan.

— Nu, Fănică, răspunse George amical. Aveam grijă ca pe RA să las o astronavă fără acel teribil „efect Cozmin"... Și nu înainte ca eu și copiii să ne fi făcut nevăzuți.

— Dar de ce ăștia nu te cunosc ? întrebă Ionel.

— Vroiam ca pirații să-mi piardă orice urmă și nicăieri nu mi-am dat numele. Dealtfel ei mă cunosc cu totul sub alt nume și nici nu știu că sînt de pe Terra. Ei zic că sînt marțian...

Blonda cu părul de aur, prin autoritățile din subordine, aflase întreaga situație. Nu se supărase. Dimpotrivă ! Îi chemase pe Andrei și pe Ștefan și îi rugase să transmită felicitări întregului colectiv al expediției.

— Mi-a plăcut voința și tenacitatea voastră, le mărturisi ea.

Discuțiile cu blonda se prelungiră mult. La festivitatea creatorilor astronavei de pe RA, ea nu renunțase.

— Vă vom sărbători în comun, și pe ei, și pe voi ! concluse blonda la protestul lui Andrei de a nu se face prea multă zarvă. Geniul — continuă blonda — aparține Terrei și noi nu vom uita.

— Ce facem cu pirații ? întrebă Andrei.

— Cu piraţii ? A apărut un element nou, interesant, răspunse blonda. Gio realul, ca şi falsul Gio, piratul, intenţionau să folosească navele şi fizionomiile voastre. Erau hotărîţi să opereze pe Terra. Aşa că... Ce propuneţi ?

— Gio să fie judecat pe Marte, de unde este el ; să dea socoteală pentru faptele sale acolo, în faţa celor pe care i-a făcut de rîs. Deci să fie depus în cala uneia dintre astronavele noastre. Piraţii-jupiterieni să fie predaţi celor de pe „Planeta cu surprize", faţă de care au păcătuit. Bunurile sustrase să fie predate celor păgubiţi...

— De acord, acceptă blonda fără să clipească. Îmi place logica voastră. Ce facem cu tratativele noastre ?

— După marea festivitate, răspunse Andrei. Vom avea timp berechet !

Ura, plecăm spre Terra!

Festivitatea de la Palatul prezidenţial încă nu începuse cînd George Cozmin, însoţit de colaboratorii uzinei sale, pătrunse pe porţile larg deschise. Torţe şi artificii îi ieşiră înainte, luminîndu-i drumul după o veche tradiţie a planetei. Cozmin, alături de membrii expediţiei, în frunte cu Andrei şi Ştefan, erau ţinuţi mai mult în braţe, ridicaţi şi ovaţionaţi de lungi şiruri de locuitori. Părea de necrezut de unde au putut ieşi atîtea fiinţe îmbrăcate în hainele lor sclipitoare, de ceremonie. În apropierea intrării oficiale, tinere fete le puseră pe cap coroane. Alături, un cor imens striga : „Salvatorii noştri !". Ionel tresări. Era un grup de dinozauri marini de pe OD, care îşi agitau prietenește tentaculele mari. Ceva mai încolo, o delegaţie mare a piţigăiaţilor îi aştepta cu braţele deschise. De toate aceste mici surprize, după cum aflase Anda, se ocupase intens prietena lor, Mi.

Uşa largă a cabinetului prezidenţial se deschise. În golul ei apăru blonda cu părul de aur, mai frumoasă ca oricînd. Un impermeabil strălucitor era purtat peste o mantie lungă, argintată, bătută şi ea în safire scumpe. Pe mîini avea nişte mănuşi curioase ; din vîrful degetelor ieşeau scîntei reci, iar în jurul capului avea o coroană albastră de culoarea cerului senin. În urma blondei, bondoc dar voios, sprijinit într-un baston de foc, cu un luceafăr mare aplicat peste o căciulă roşie, păşea Căpetenia „Planetei cu surprize". Ceremonialul era comun. Gazdele îi copleşiră cu daruri. Munţi de bunătăţi şi obiecte rare începură să fie cărate de vehicule speciale spre astronavele Terrei. Din dispoziţia Căpeteniei, astronava-pirat fusese preluată de un echipaj şi transportată de urgenţă pe „Planeta cu surprize".

Petrecerea de la Palatul prezidenţial al blondei se termină în zorii zilei următoare. Abia spre sfîrşit, într-un moment de răgaz, ea întrebă :

— Cînd începem tratativele, înţelegerile noastre paşnice ?

— Mîine, răspunse Cozmin.

— La propunerea noastră, interveni Andrei, Institutul de cosmonautică a aprobat numirea lui George Cozmin în calitate de comandant-şef al întregii expediţii.

— Atunci, spuse Căpetenia piţigăiaţilor, să închinăm o cupă de nectar şi în cinstea comandantului-şef !...

*

Terra era într-o mare şi continuă fierbere. Vestea găsirii lui George Cozmin, a copiilor de pe astronava-gigant, rezultatele fructuoase ale discuţiilor şi înţelegerilor cu extratereştrii se răspîndiră pînă departe, pe întreg sistemul nostru solar. Energia, hrana, bunele relaţii cu lumea de

dincolo de aștrii observați de pe Pămînt erau, după părerea diverșilor comentatori ai marilor agenții de știri, bunuri cîștigate. În entuziasmul general, directorul Institutului de cosmonautică ordonă ca imediat să se transmită către George Cozmin o astrogramă urgentă.

„Institutul de cosmonautică — începu Cozmin să citească astrograma primită — are onoarea de a adresa o călduroasă invitație mult stimatei președinte a Consiliului Planetei RA și mult distinsei Căpetenii a «Planetei cu surprize» de a vizita Terra în fruntea unor delegații ale planetelor lor. Ne-ar face o deosebită plăcere dacă deplasarea domniilor lor ar coincide cu plecarea spre casă a expediției noastre." Aflînd conținutul astrogramei, blonda cu părul de aur ca și Căpetenia pițigăiaților zîmbiră. Se priviră reciproc, după care, fără altă înțelegere, blonda spuse scurt :

— Mulțumim. Rugăm să transmiteți că eu și domnia sa Căpetenia, acceptăm.

...Zorii zilei se lăsaseră pe RA ca o rouă luminoasă peste o noapte lungă și rece. Blonda acceptase ca noua navă construită acolo să primească numele lui George și, astfel, astronavele „Dacia-8", „Caraiman" și „Cozmin" să pornească spre Terra.

Aflînd de plecare, Radu nu se mai putu abține și, în fața ființelor adunate și a oaspeților care se pregăteau de plecare, strigase tare :

— Ura, plecăm spre Terra !

Cuvintele lui se izbiră de stîncile planetei, stîrnind un ecou continuu. Terra era cuvîntul care cuprinsese, deopotrivă, ființe și lucruri, revenind și plecînd din fața grupului de astronauți ca un îndemn, dar, în același timp, și ca o urare de drum bun. Distinșii oaspeți se urcară în cabinele ce le erau rezervate, exceptîndu-i pe blonda cu părul de aur și Căpetenia pițigăiaților care, la insistențele lor, se așezară în astronava „Cozmin", alături de comandant. Mi își găsi locul lîngă copii, care urcară în nava „Caraiman". Din urmă, cînd aproape totul era gata de plecare, se apropiase un dinozaur marin, legănîndu-și tentaculele în vînt. Părea că nu-l interesează dacă a fost sau nu invitat și el pe Terra.

— Poftim aici ! i se adresă Andrei, văzînd gesturile insistente ale dinozaurului. „Va fi o surpriză plăcută", gîndi el în timp ce urmărea din priviri cum namila căuta un loc cît mai aproape de Ovidiu.

— Ascultați comanda ! se auzi în difuzoarele astronavelor vocea lui George. Porniți motoarele !... Accelerați !...

Nenumăratii cai-putere se puseră în mișcare. Localnicii urmăriră desprinderea de sol a astronavelor, fluturînd panglicuțe albe, simbol pentru cei de pe Planeta RA al păcii și înțelegerii. Totul durase doar cîteva clipe. Departe, în înălțimi nebănuite, coloritul nedefinit al altor lumi se perinda prin fața hublourilor mari. Lumea infinitului părea altfel decît atunci cînd expediționarii plecaseră în căutarea lui Cozmin. Starea sufletească le îmblînzise imaginile.

Sub marea cupolă albastră de pe Terra, membrii expediției erau așteptați de părinți, frați, prieteni și mulți alți oameni.

— OAMENI, ce cuvînt minunat folosiți voi, pămîntenii, pentru a numi ființele voastre raționale, spuse meditativ blonda cu părul de aur. Abia aștept să văd lumea aceasta a oamenilor...

PARTEA ÎNTÎI

Mesajul... 3
La drum, spre stele ! 7
Un mesaj ciudat 11
Unde ești Chimiță ? 15
Grădina cosmică 19
Insula cosmică nu răspunde... 23
Un hoinar printre stele 28
Planeta fără nume 34
Am sosit, prietene ! 38
În drum spre alte lumi 43
Testul 50
Din nou, Pământul !... 55

PARTEA A DOUA

Speranțe noi 61
Startul... 69
Am asolizat !... 72
Alarmă la bord 76
Cercetările continuă... 80
Acasă la... „Hoinarul printre stele“ 87
Atenție, piratii ! 92
Ipoteze noi 96
O verigă din... lanțul surprizelor 103
Spre locul cu ființe raționale 109

„Dacia-8“ în pericol 112
Castelul de sub mușuroi 116
Vizita „piticăiaților“ 125

PARTEA A TREIA

Necazuri pe „Caraiman“ 131
Aventură în drum spre OD 137
Monștrii — prietenii lui Ovidiu 143
În lupta inegală cu piratii... 149
Jocul mirajelor 157
În miezul Planetei RA 164
RA oferă surprize noi... 171
Viața învinge ! 179
Surpriza din blocul de gheață 187
Efectul „Cozmin“ 194
Trăiască viața ! 198
Ura, plecăm spre Terra ! 202

Lector IVANOV PASIONARIA STOICESCU
Tehnoredactor AURICA IORDACHE

Bun de tipar 14.XII.1984
Apărut 1985
Coli de tipar 13.

Întreprinderea poligrafică OLTENIA Craiova
Comanda nr. 293

Lei 7,25